

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}

ΑΡ. 617

Ο Μικρός Χριστός κοιμάται (Πίναξ, Η. Lucas)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARIE MAINDRON

ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ...

Λοιπόν, νά είσθε απόλυτως ήσυχος, είπε ο κ. ντέ Βιλνέβ, στον κόμητα ντέ Σαίντ-Ντιντιέ. Σήμερα ακριβώς θά γράψω στη μαρκησία ντέ λά Τόρρε. Μόνο σάς παρακαλώ νά μου πείτε άκούα μιά φορά άν ή απόφασίς σας είνε άμετάκλητη.

— Μά, βεβαιότατα, φίλιτάτέ μου, ή απόφασίς μου είνε άμετάκλητη. Έπειτα σάς εξήγησα ήδη τούς λόγους μου. Δέν μου άπόμεινε πειά τίποτε, έκτός από τό σπάθι μου και τόν τίτλο μου. Αυτά όμως σήμερα δέν βγάζουν πειά ψωμί και εμαι άναγκασμένος νά εργαστώ γιά νά τά βγάλω πέρα... Έε, άλλου δέν μέ πειράζει καθόλου νά γίνω οικοδιδάσκαλος στό σπίτι τής κομήσσης Σορέλλι. Μου άρέσει πολύ ή 'Ιταλία και φαντάζομαι πώς στην Φλωρεντία, πού αγαπώ και ιδιαίτερώς θά περάσω άρκετά καλά.

— Τότε άραία. Σύμφωνοι... Ξαναείπε ο κ. ντέ Βιλνέβ. Άλλά πρέπει νά σάς πώ άκόμη κάτι... Η κομήσσα Σορέλλι δέν είνε περισσότερο από 25 χρονών, και νομίζω πώς και σεις έχετε την ίδια ηλικία περίπου... Αυτό μόνο είνε πού χαλάει λιγάκι τά πράγματα, δεδομένου μάλιστα πώς έσείς είσθε άρτίος, όσο και ή κομήσσα...

— Μά... Έκανε ο κόμης, έσείς δέν μου είπατε πώς ή κομήσσα Σορέλλι, μετά τό θάνατο τού συζύγου της, κατοικεί μαζί με τή γρηά εξαδέλφη της, τή μαρκησία ντέ λά Τόρρε. Μου φαίνεται πώς αυτό είνε μιά άρκετή έγγύησι γιά νά διατηρηθούν όλα τά προσχήματα. Έπειτα μην ξεχνάτε, πώς ο οικοδιδάσκαλος πού προσλαμβάνεται στην υπηρεσία της, κομίσσης ονομάζεται Ζάκ Μπερτιέ, και δέν θά 'έχη πειά καμιά σχέση με τόν... κ. κόμητα ντέ Σαίντ-Ντιντιέ.

Ύστερα από τρεις μέρες, ο κόμης ντέ Σαίντ-Ντιντιέ έπαιρνε τό τραίνο γιά την Φλωρεντία.

Τό μέγαρο τών Σορέλλι τόν έγχοίτευσε με τήν όμορφιά του και ή εξαιρετική εγγένεια με τήν όποια τόν ύποδέχτηκαν εκεί, τόσο ή μαρκησία ντέ λά Τόρρε, όσο και ή εξαδέλ-

φη της κομήσσα Σορέλλι, τόν ένθουάσαν. Όσο γιά τό μικρό του μαθητή, τό παιδάκι τής κομήσσης, αυτό ήταν ένα σωστό άγγελόπαιδί, με κατάμαυρες μπουκλίτσες, πού έδιναν στό πρόσωπό του μιά ξεχωριστή χάρι. Έκείνο όμως πού τού έκανε ιδιαίτερη έντύπωση ήταν ή ίδια ή κομήσσα Σορέλλι. Η γυναίκα αυτή, είχε στην έκφρασί της, προπάντων στό μάτι της, μιά εξαιρετική γλυκύτητα, πού δύσκολα θά τή συναντούσε και σ' αυτές άκόμη τις πιδ όμορφες γυναίκες. Αυτό όμως ο οικοδιδάσκαλος Ζάκ Μπερτιέ προσπάθησε νά ξεχάσει, όπως έπίσης, είχε ξεχάσει μπαινοντας σ' αυτό τό σπίτι, ότι ήταν ο κόμης ντέ Σαίντ-Ντιντιέ...

Ο πρώτος μήνας στό μέγαρο τών Σορέλλι κύλισε γαλήνια.

Ο Ζάκ Μπερτιέ, με τούς εύγανικούς του τρόπους, δέν άργησε νά κερδίση τήν εμπιστοσύνη και τήν εκτίμησι όλου τού προσωπικού, ιδιαίτέρως δέ άρχισε νά κατακτά τή βαθειά συμπάθεια τής γρηάς μαρκησίας ντέ λά Τόρρε, με τήν όποια δέν άργησε νά συνδεθώ φιλικά.

Η μαρκησία ντέ λά Τόρρε, πού υπέφερε από ρευματισμούς και άναγκαζότανε νά μένη όλη τήν ήμέρα καρφωμένη στην πολυθρόνα της, είχε παρακαλέσει τόν κ. Μπερτιέ νά πηγαίνει τ' άπογεύματα στην κάμαρά της και νά τής διαβάξη μερικά μυστοστορήματα πού τής άρεσαν.

Συχνά, ιδίως τ' άπογεύματα πού ο καιρός ήταν χαλασμένος, τς άναγνώσεις αυτές παρακολουθούσε και ή κομήσσα Σορέλλι, πού πήγαινε άκεί γιά νά συντροφίση τήν εξαδέλφη της.

Τς πρώτες μέρες ο Μπερτιέ, βλέποντας καθισμένη κοντά τού τήν κομήσσα Σορέλλι, προσπαθούσε νά είνε, όσο μπορούσε, πιά σβαρός και ψυχραιμος. Όστόσο, τις ήμέρες πού τόν παρακάλούσε ή γρηά μαρκησία, νά τής

ΚΑΛΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥ
ΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Τα Χριστούγεννα, εκείνη τη χρονιά, περάσανε πολύ καλά, άπαινο στην Κλεισούρα. Τα παιδιά, τα Κλεισουριώτικα, ήρθαν μ' ένα μεγάλο εξώκιτο φανάρι που φάνταζε μέσα στην ύλη και στις νύχτας το σκοτάδι σαν άστρι παραπλανημένο και πεσμένο από τον ουρανό στη γη και περιπλανάται και μ' ελπίαν τα Κάλαντα σε μια γλώσσα, που έμοιαζε με... βολκανική σαλίτα, όπως τα λένε στην Κλεισούρα και στη Νέβεσσα, δηλαδή, στο σημερινό Νιρμάλον:

Κόλλιντα - Μέλιντα
Σάραβα γκοντίνα,
Έρχεται, πέρχεται
Ντάς θαντίνα - Λάγγα...

Δεν κατόρθωσαν να μάθουν, το βολκανικό αυτό τραγούδι ως το τέλος. Ο πρώτος στίχος του δεν ανήκει σε καμιά γλώσσα. Ο δεύτερος είναι φράση βουλγαρική, που θέλει να πη: «Χρόνια πολλά». Ο τρίτος πάλι φιλοσοφεί σε ελληνική γλώσσα «Έρχεται - απέρχεται», δηλαδή, ή έορτή. Κατά συνέπεια, ως την εορτή και ως τη χαρή κάθε χρονιανός.

Ο τέταρτος, τέλος, στίχος είναι βλάχικος και θέλει να πη: «Τρέξατε γρήγορα» στη γάτη δηλαδή, όπου γεννήθηκε ο Χριστός.

Τι γίνεται παρακάτω, και σε ποιες άλλες γλώσσες εξακολουθεί το ποίημα, δεν γνωρίζω. Όπως και αν είναι όμως, στην Κλεισούρα περάσαμε εκείνη τη χρονιά όμορφα Χριστούγεννα.

Οι μικροί μ' έλεγαν τα Κάλαντα και οι μεγάλοι φιλοτιμήθηκαν να μη μ' αφήσουν νησιτικούς, μέσα στην ύγρασία, την ύλη και το χιόνι.

Αλλά εδώ, σε αυτό το διαβολοχώρι, το τουρκαλ-βανικό, που βρεθήκαμε μετά τα Χριστούγεννα πώς θα περάσουμε πρωτοχρονιά!

Οι λόχοι που περάσαν πιδ μπροστά απ' μ' ως και ίσως και ο τουρκικός στρατός που ήταν εδώ και έγραφε, δεν άφησαν τρόφιμο για τρόφιμο. Περί έπιμνητίας, δεν ούτε κουβέντα!...

Γι' αυτό και ο έπιμνητίας μας είχε στείλει πρό δέξ ημερών, τους πιδ άνεγνωρισμένους κατακοιλέφτες, άπάσης της Αιτωλίας και Άκαρνανίας, που ύπηρετούσαν τώρα ως έφεδροι στρατιώται στον λόχο μας, να βρούν, στα περίχωρα κ'άνα σφαχτόν, πληρώνοντας πάντοτε—ο Θεός και η ψυχή τους—για να κ'άνη και η λησιμονιμένη στο τουρκαλβανικό αυτό χωριό διμοιρία μας Πρωτοχρονιά.

Οι δέλογοι Τουρκαλβανοί που άπόμειναν στο χωριό—οι άλλοι είχαν φύγει προς την Κορυτσά—δεν είχαν να μ' δώσουν παρά μονάχα γραμβολάρανα, τυριά από κατι καδοπούλες βρωμερές που μ'αφίζαν σαν τα τσαρούχια τους.

Γι' αυτό δεχθήκαμε, σαν δώρο του Θεού πολέμου, δυσέρετο και ακριβό, μια στέργα προβατίνα, που μ'αφ έφεραν οι έξ Αιτωλοακαρνανίας άποσταλέντες... έξερενηνταί και την κ'νήμας σαν θησαυρό πολέμου, στο κατόγι ενός διπλανού σπιτιού, στο όποιο έοδσε μια γορή λησιμονισσα, φάντασμα θά νόμιζε κανείς και όπτασία, γιατί όλοι την αισθανόμαστε εκεί, αλλά κανένας δεν την είχε δει.

Την έφεραν λοιπόν και την κλείσαν μέσα στο κατόγι οι στρατιώτες με προσοχή κι' έπισμότητα, κρατώντας την στην άγκυλιά τους με τόση προσοχή, με όση έδεν θα πηγαίναμε οι εύνοχοι μ'α πεντάμορφη κοπέλλα της Άνατολής, στα χαρέρια του Σουλτάνου.

Όταν έξημέρωσε λοιπόν η παραμονή της Πρωτο-

χρονιάς, ο έπιμνητίας Καταπόδης διάταξε έναν παλιό ταπεινό και τοιαυτοκλήτη τρομερό που ύπηρετούσε ως ύποδιον στο σπίτι του Κίτσο τον Φυσέκη από την Γαιρολήμη της Ναυαπίας:

— Άντε, όρε Κίτσο και σ'αφές εκείνη τη γράσσα που έαυτο ύπογειο και έτοιμάσε την, όπως πρέπει και άξίζει, για την ήμερα αυτήν!

Το πρόγραμμα ήταν: να γ'νή το κεφάλι σου για τον έπιμνητίας και η ύπόλοιτη ψητή. Για την διμοιρία που είχε άποσταλθεί, έμ'όνον έφθανε η «στέργα - προβατίνα», αλλά και ύπεραφές.

— Ζήτα, όρε, και κανένα κ'αυό' από κανένα πληρωμένο έδ' να να δώσουμε και να δρώσουμε τη σούπα.

Οι άλλοι στρατιώτες, γ'λήφοντας τα δάχτυλά τους έφρεσαν, έως να κ'ονβαλήση ξύλα, άλλος να φέρη νερό, άλλος να έλτρη, έως έφ' άλτσι, που έσπ'αντε στον πόλεμο παντού, και πού πού σ' από το πληρωμένο κι' άλλος κανένα αυγό για τ' άγ'όλιονα. Ψωά μ'αφ έμ' ύπ'ορχε. Αλλά η γορή ή προβατίνα, άφ'ονη καθώς ήταν, έμ'αυτο πολλές έλλείψεις.

Ο έπιμνητίας, άκοιμισμένος έλα στο έζω, λογιζόταν το αυριανό σιμ'όσιον, όταν ο Κίτσο έφ' έσέκης, έφτασε ταραγμένος, βαστώντας στα χέρια το μαχαίρι του.

— Άδ'ονατο, κ'ό έπιμνητίας! φ'ονάσε.

— Τι, μωρό;

— Να κάνω τέτοια άμωρία.

— Ποιά άμωρία, όρε;

— Στέλτε κανένα άλλον να την σ'αφές. Έμ' άδ'ονατο χέρι άπάνω της!...

— Τι έπαδες, μωρό; Δεν ν'αφές, μωρό!

— Στρατιώτης είσαι σύ ή δεσποινίδα;

— Στρατιώτης!...

— Έσύ, μωρό κατακοιλέφτη, που έπ'αυτο κοπάδια, ως τα τώρα, πρόβατα, δεν άφ'ες να έξης, καθώς λές, εκεί, μια παληο-γ'άσσα!...

— Όχι, κ'ό έπιμνητίας! Ένε κ'άνα από τον έδ'...

— Άμωρία μεγαλύτερη δεν γ'ίνεται!... Κ' έμ'αυτο έμ' έμ'...

— Συγχώρεσε με, κ'ό έπιμνητίας, αλλά δεν κ'άνα με!...

— Τι να κ'ολαστής, μωρό! Τι θά κ'άνη να κ'ολαστής;

— Να αυτό, που μου λές, να κ'άνη.

— Και τί εν' αυτό που σου λεί, για να κ'άνη;

— Άδ'ονατο, κ'ό έπιμνητίας, κ'άνα!...

— Το κ'άνα στο λαμό μου, άφ'ος κι' άφ'ος...

— Τότε π'ήγαμε και σ'αφές την έσύ και έμ'αυτο...

— Έγώ χέρι άπάνω της δεν δώω!... Δεν κ'άνα με!...

— Πόλεμος γ'ίνεται δ'ό πέρα!... Δεν γ'άνη άφ'ος...

— Καλά, έλεον ο έπιμνητίας, άφ'ος εν' έσύ, και σ'αφές τόσο λεπτό άνθρωπος έσύ, κ'άνα άφ'ος και σ'αφές...

— Άφ'ος το θέλεις, ησυχάζε!... Δεν κ'άνα με!...

— Γ'αρ'οις άφ'ος!... Γ'αρ'οις άφ'ος!... Γ'αρ'οις άφ'ος!...

— Και έπειτα γ'ήρισε και φ'ονάσε από το κατόγι...

— Γ'δογιάνης!... Γ'δογιάνης!... Π'ότι έμ'...

Γ'δογιάνης;

— Παρόν!...

Κι' ένας στρατιώτης στην έμ'άνα και έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Καλά, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

— Πάρε, όρε, έκείνο το μαχαίρι, που έμ'...

Ο έπιμνητίας Καταπόδης.

— Καλά, κ'ό έπιμνητίας, Μονάχα θά μου δώσης τον πατσά, για να τον ψήσω καταγής στη γ'όβολη, πάνω στην κεραμι-δα. Θα ιδής μεξέ, κ'ό έπιμνητίας μου, που δεν τον φάγαμε ποτέ, κ'εί κάτω, στο χω-ριό σου, στη Λευκάδα.

— Άντε, όρε Γ'δογιάνης, χαλάλι σου!...

Και με την άνάμνηση της Λευκάδας, της πατρίδας που έπεσε και πάλι σε σ'έφεισε και σε σ'εμβασιούς ο έπιμνητίας Καταπό-δης.

— Καλός ένε αυτός ο μαζός ο Γ'δο-γιάνης, μονιμισμένος, αλλά κ'έφ'της και μοναχοφάγας!... Για τούτο προτίμησα έ-κείνον τον παληο-Φυσέκη!... Αλλά έλα, π'ά-λι, που ο Γ'δογιάνης ένε τεχνίτης, και να β'ορση τα κ'νημένα σφαχτά και τεχνί-της να τα έτοιμάξη και για να τα ψήρη μ'αυτορας!... Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

φάν' οι άνδρες και να ευχαριστηθούν, να μορτάσουν και να χορτάσουν!

— Τι κ'ρέας έχει!... Μωρό, αυτή ένε τεράστια. Τρεις ήμερες θά τρώμε απ' αυ-τή, που έχουμε πέντε ήμερες τώρα να έδω-με συσσίτιο στα μάτια μας.

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

— Π'ότι έμ'...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὴ μινονήρια

τὴν περιβόιν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ Κησίλη στάθηκε μιά στιγμή κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Λοιπὸν ἀποφασίστε: μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει... Ἡ θὰ σὰς δουλεύω ἢ θὰ μὲ δουλεύετε... Μὴ νομίζετε πὼς εἶμαι στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ...

Καὶ ἡ νέα γυναῖκα ἔβγαλε ἕνα θαλάττιο γεμάτο χρυσᾶ νομίσματα καὶ πολυτίμα πετράδια.

— Δεχθῆτε λοιπὸν... Ἀποφασίστε!... Ἐγὼ σὰς ἔδωσα ὅλη μου τὴν ἐμπιστοσύνη. Σὰς εἶπα πὼς κρύβομαι, πὼς με καταδιώκουν... Ἀλλ' εἶμαι θέβαιη ὅτι δὲν θὰ μὲ προδώσετε...

— Ὅλ' αὐτὰ τὰ λόγια εἶχαν ταραξεί τα μυαλά τοῦ Ζάκ Φεράν. Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

Γιατὶ κρυθόταν;

— Ἐνα σωρὸ σκέψεις κ' ὑποψίες περιούσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἀλλ' οὔτε καν γιὰ μιά στιγμή ὁ Ζάκ Φεράν δὲν ὑποψιάστηκε

ποιὰ ἦταν ἡ πραγματικὴ αἰτία γιὰ τὴν ὁποία ἡ Κησίλη εἶχε πᾶσι στὸ σπῆτι του. Τὸ μόνον ποὺ φοβότανε ἦταν μήπως ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν καμμιά τυχοδιώκτρια, ἡ ὁποία εἶχε μάθει πὼς εἶνε πλοῦσιος κ' εἶχε πᾶσι στὸ σπῆτι του γιὰ νὰ τὸν «μαδησῇ». Ἀλλὰ τὸ παράφορο πάθος ποὺ τοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ ὡμορφιά τῆς γυναίκας αὐτῆς ἦταν πειὰ τόσο, ὥστε εἶχε κατανικήσει τὴν φιλαργυρία του. Ἡ ἰδέα μόνον ὅτι ἡ Κησίλη μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι του, τὸν τρέλλαίνει.

Δέχθηκε λοιπὸν ὅλους τοὺς ὅρους τῆς. Δέχθηκε νὰ εἶνε ἡ Κησίλη φαινομενικῶς μόνον ὑπηρετρία του γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ κανένα σκάνδαλο. Θὰ φρόντιζε ὁ μὲς μόνος του γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ συγχρόνως θὰ φρόντιζε καὶ γι' αὐτὴν, οὔτως ὥστε ἐξοδόχος τῆς συνοικίας θὰ τοὺς ἔφαινε φαγητὸ καὶ τὸ συνόρισμα τοῦ συμβολαιογραφείου θὰ τὸ ἀνελάμβανε ὁ θυρωρὸς. Ὁ συμβολαιογράφος τέλος ἀνέλαβε νὰ συνηρίσει γιὰ τὴ φιλοξενουμένη του ἕνα δωμάτιο τοῦ πρώτου πατώματος, στολίζοντάς το μὲ ἐπιπλα τῆς ἀρεσκείας τῆς. Ἡ Κησίλη θέλησε νὰ τ' ἀγοράσῃ μὲ χρήματά της. Ἀλλ' ὁ Ζάκ Φεράν μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλησε νὰ τὸ πασδεχθῇ. Καὶ ἔδωψε δυὸ νιλιάδες φράγκα!

Μιά τέτοια σπατάλη γιὰ ἕνα φιλάργυρο σάν κι' αὐτὸν ἔδειχνε περισσότερο ἀπὸ τὸ καθεστῆ τῆς δύναμει τοῦ πάθους του.

Κι' ἄνοιξε τότε μιά ζωὴ τρομερὴ γι' αὐτόν. Κατάκλειστος ἐντελῶς μέσα στὸ σπῆτι του, ἀπόσιτος γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, νοιώθοντας τὸν ἑωστὰ του νὰ φωνάζει κάθε μέρα καὶ πὶο πολὺ, μὴ φροντίζοντας καν νὰ μάθῃ πειὰ τὰ μυστικὰ τῆς παραδόσης αὐτῆς γυναίκας. Ἐγινε ἀπὸ κύσιος δοῦλος. Ἐγινε ὁ ὑπηρετῆς τῆς Κησίλης. Αὐτὸς τῆς πίνανε στὸ τραπέζι τῆς τὰ φαγητὰ της κι' αὐτὸς τῆς τακτοποιοῖσε τὰ δωμάτιά της.

Συγχρόνως ὁ Ζάκ Φεράν ἔβλεπε ὅτι ἡ Κησίλη δὲν ἦταν ἀπὸ τῆς νυναικὲς ἐκείνης ποὺ μπορεῖ νὰ τὴς κατακτῇ κανεὶς διὰ τῆς θίας. Ἦταν ρωμιά, δυνατὴ κι' ἐπὶ πλέον ὀπλισμένη. Γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ λοιπὸν ἕνα τέτοιο πλάνη οὐδ' ἐρωτευμένος συμβολαιογράφος, ἔπρεπε νὰ τρελλαθῇ ἐντελῶς ἀπὸ τὸ πάθος του.

Ὡστόσο, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀπογοητεύσῃ ἐντελῶς, ἡ Κησίλη ἔδειχνε κάθε τόσο ὅτι συνεκινεῖτο ἀπὸ τῆς πεποιθήσεως του κι' ὅτι εὐνοισιόταν μὲ τὸν ἑωστὰ ποὺ τοῦ εἶχε προκαλέσει. Ἐτσι τὸν ἔκανε νὰ ἐλπίσῃ ὅτι μιά μέρα ἴσως...

Ἐν τῷ μεταξύ διώκε ὁσονοῦντο φοιτᾶ ἀπὸ τὸν ἑωστὰ του. Εἶνε γάστῃ τὴν ἡμέρα του, τὴν βρεξί του, τὸν ἥπνο του... Ἦταν διασκόκος θυσιαιμένος σὲ σκέψεις κι' ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ συμβεβηκότα του καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμα τὴ ἡμέρα τοῦ ὅπου ὁ ἑωστὰς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ χρειάστηκε τόσο γοῦνα ὑποκρισίας καὶ παύου- γίας γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ. Ἐξάνιαζε τοὺς ὑπαλλήλους του μὲ τὴς ἀπορημίδες του, δυσσαρεστοῦσε τοὺς πελάτες του γιὰ τὴ ἀνέτοιαν νὰ τοὺς δεινθῇ κι' ἔδινε ὅλας τὰς ἀπορροὺς ἀπὸ τὸ σπῆτι του τοὺς οἴλους τοῦ κληρικῶς ποὺ πίναναι νὰ τὸν ἐπισκεφθῶν. Ὅι οἱ ὁποῖοι, ξεγελασμένοι ἀπ' τὴν ὑποκρισία του, δὲν ἔκριναν ὅς τότε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἐπαινῶν καὶ νὰ τὸν ἐπαι- ζουν.

Ὁ Ζάκ Φεράν εἶχε γίνε πειὰ ἄλλος ἄνθρωπος.

Ὁ Ζάκ Φεράν τὴν κύτταξε ἀπὸ τὸ παραθυράκι τῆς πόρτας

Ἐκεῖνο τὸ θρόαυ, ἡ Κησίλη στεκόταν μπρὸς τὴν καθρέφτη τῆς καὶ διώρωνε τὰ μαλλιά της ὅπου ἔξασαν ἄκουσε ἕναν ἑλαφρὸ θόρυβο στὴν πόρτα

ποὺ τὴν ἔκανε νὰ γυρίσῃ πρὸς αὐτή.

Ἀμέσως, μὲ μιά γαλήνια κίνησι τράθηξε ἀπ' τὸν κόρφο ἕνα πολυτελὲς ἔγχειριδίον μὲ χρυσὴ λαθὴ καὶ τὸ ἀκούμπησε στὴ τζάκι πλάι της. Τὸ μαχαίρι αὐτὸ εἶχε τὴν αἰχμή του βαμμένη σὲ δραστικώτατο δηλητήριο, πράγμα ποὺ τὸ ἔφερε ὁ συμβολαιογράφος. Μιά μέρα ἐπειδὴ τῆς εἶχε πει ὅτι ἀμφέβαιε ἀν τὸ ὅπλο αὐτὸ ἦταν τόσο ἐπικίνδυνον ὅσο τοῦ τὸ παρίστατο, ἡ Κησίλη τρύπησε ἑλαφρὰ μ' αὐτὸ τὸ σκύλλο τοῦ σπιτοῦ, ὁ ὅποιος συ- ριάστηκε ἀμέσως κάτω καὶ φόρησε μὲ φριχτοὺς σπασμούς.

Ἀφοῦ ἀπόθεσε τὸ ἔγχειριδίον ἀπάνω στὴ τζάκι, ἡ Κησίλη ἔβγαλε τὸ μπουστό της, ἀφήνοντας γυμνὸς τοὺς ὕπερφαν- μους της καὶ τὸ ἀλαθάστρινον στήθος της.

Ἐνας στεναγμὸς ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμή πίσω της καὶ συγχρόνως μιά φωνὴ θαθεῖα κ' ἱκετευτικὴ ποὺ τραύλιζε:

— Κησίλη! Κησίλη!

Ἡ νέα γυναῖκα γύρισε πάλι τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε τὸν συμβολαιογράφον, ὁ ὅποιος τὴν κύτταξε ἀπὸ ἕνα παραθυράκι ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἐπὶ τῆς πόρτας.

— Πῶς! ἔκανε ἑξαπλασμένη. Ἐδὼ εἶσαι, καλέ μου ἀσέντη! (Ὁ ἀποκαλύπτει ἔτσι γάριν ἀσέτιςτος).

— Ὡ! πόσο εἶσαι ὠραία ἔτσι!... φέ- ρισε ὁ συμβολαιογράφος. Κάθε μέρα καὶ πὶο ὠραία μοὺ φαίνεται!... Ὡ! καὶ μοὺ κατάντησε πειὰ ἀνυπόφορο. Ὁ θά- νωνός μου, ἀν δὲν ἦξερα ὅτι πεθάνονταν θὰ ἔπαυα πειὰ νὰ σε ἐλέπω... Ποιὰ λοιπὸν νὰ ζῶ καὶ νὰ ὑποφέρω... Φέρε μὲ νὰ σε ἐλέπω...

— Βλέπετέ με λοιπὸν! τὸ ἀπᾶσι- νελώντας ἡ Κησίλη. Τὸ παροῦσάκι αὐτὸ ἔγινε γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ μόνον καὶ γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε... Ἐστὶ μὲ νὰξιά μας δὲν μοὺ φαίνεται καὶ τόσο ἀν- ρη... Εἰσθε τόσο καλὸς ἀσέντη...

— Ναί, τραύλιζε ὁ Ζάκ Φεράν. Ἄλλα αὐτὴ τὴν πόρτα δὲν θὰ μὴ τὴν ἀνοίξῃς... Εἶμαι τόσο ταπεινὸς κι' ἀκύνδυνος γιὰ σε... Εἶσαι ταπεινὸς κι' ἀκύνδυνος γιὰ σε... Ὡ! μὴν τὰ λὲς αὐτά... Εἶμαι ὁ φέ- ρος σου... ἕνας σκλάβος ποὺ δὲν τὸν ὑ- πᾶσαι καθόλου... Μὰ ἔχεις δικαίωμα, εἶμαι γέρος κι' ἀσχημος... Δὲν μπορῶ σοὺ προκαλέσω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν λυγνιά καὶ τὴν ἀπυστορή.

— Ὡ! ἄφησε πειὰ αὐτὴ τῆς ἀνυπόφορος κλάυσις! φώναξε ἡ Κησίλη. Δὲν ἔξερεις τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ στεναχῇς καὶ νὰ δεινθῇς... ἀντὶ ν' ἀποδείξῃς ὅτι πραγματικὰ μ' ἀσπᾶς.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Κησίλη, πῆρε ἑξαρετικὰ τὴν κλητικὴ στάσι...

— Τί θέλεις νὰ κάνω γιὰ νὰ σοὺ ἀποδείξω τὸν ἑωστὰ μου; Θέλεις χρήματα;... Νὰ σοὺ δώσω ὅσα ἔχω...

— Ὁνί... Χρήματα ἔχω γι' ἐγώ.

— Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου; Σὲ παντρεύομαι...

— Ὁνί. Εἶμαι παντρεμένη...

— Ἀλλὰ τί θέλεις λοιπὸν;

— Ἐλῶ νὰ σοὺ ἀποδείξω ὅτι ὁ ἑωρ σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν...

— Ὁνί... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν...

— Ὁνί... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν...

— Ὁνί... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν...

— Ὁνί... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν...

— Ὁνί... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν... Ὁ θῶς σου εἶνε τυλὸς πρὸς τὸν Θεόν...

— Ψέμα!... Ψέμα!... Ψέμα!... Δὲν τὸ πιστεύω!...
— Κι' ὅμως εἶνε ἀλήθεια! Σοὺ ὀρκίζομαι πὼς εἶμαι ἕνας ἐγκληματίας... Εἶμαι πρόθυμος νὰ θροντοφανήσω σ' ὅλον τὸν κόσμον τὰ ἐγκλήματά μου, φτάνει νὰ μοὺ ἀνοίξῃς τὴν ἀγκαλιά σου!...

— Ἀ! Αὐτὸ μάλιστα!... Μιά τέτοια θυσία ἀποδεικνύει ἀληθι- νὸ ἑωστὰ!... Νὰ, πάρε τὸ μαχαίρι μου... Εἶμαι ἀσπῆ τῶρα!... Κι' ἔδωσε τὸ ἔγχειριδίον της ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παραθυράκι στὸν Ζάκ Φεράν, ὁ ὅποιος τὸ πῆρε καὶ τὸ πέταξε μὲ προφύλαξι στὸ διάδρομο.

— Κησίλη!... Ὡστε μὲ πιστεύεις τῶρα; φώναξε ἐκεῖνος, τρελλὸς πειὰ ἀπὸ τὸ πάθος του.

— Ἀν σὲ πιστεύω! φώναξε ἡ νέα γυναῖκα στηρίζοντας μὲ δύναμι τὰ δυὸ τῆς χέρια ἐπάνω στοὺς ὤμους τοῦ συμβολαιο- γράφου μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παραθυράκι. Ναί, σὲ πιστεύω, Φε- ράν... Καὶ τώρα πές μου, πές μου τὰ ἐγκλήματά σου...

— Ὡ! εἶνε πολλὰ!... Ἀπὸ τοῦ ν' ἀρχίσω; Νά, ἄκου: Πρὸ δέκα περίπου ἔτων μὲν ἐμπιστεύομαι μιά μικρὴ κόρη καὶ δια- κόσες-χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ τὴν μεγαλώσω... Ἐγὼ ὅμως ἐγκα- τέλειψα τὸ κοριτάκι, παρουσιάσα ψεύτικες ἀποδείξεις ὅτι πέ- θανε καὶ κατεκράτησα τὰ χρήματά...

— Μεγάλη σου ἡ τὸλημ! φώναξε ἡ Κησίλη. Ποιὸς ὅμως θὰ πιστέψῃ ποτὲ ὅτι ἔκρινες ἕνα τέτοιο πράγμα;

— Ἀκουσε τῶρα κι' ἕνα ἄλλο ἐγκλῆμά μου, ἐξακολούθησε ὁ Ζάκ Φεράν. Εἶχα πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἔδω ἕναν ταμία, τὸν Φρανσουά Ζερμαίν, τὸν ὁποῖο ἀντιπαθόμουν τρο- μερὰ, γιὰτὶ ἦταν νέος, ἠθικός καὶ τίμιος. Ἐνα θρόαυ, λοιπὸν ὁ Φρανσουά Ζερμαίν πῆρε ἀπ' τὸ ταμειο μου μερικὰ χρήματα ποὺ τὸν χρεια- σθηκαν καὶ τὰ ἐπέστρεψε τὴν ἐπομένη. Ἐγὼ

θῶς γιὰ νὰ τὸν καταστρέψω, ἐπωφελήθηκα τῆς εὐκαρίας καὶ τὸν κατηγορήσα πὼς μοὺ ἔκλειψε μιά μεγάλη ποσότητα χρημάτων... Μὲ πιστέψαν καὶ τὸν ἔβριξαν στὴ φυλακή... Πές μου λοιπὸν ἂν ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ μου ἀπὸ σένα, τῶρα ποὺ ἔμαθες τὰ μεγάλα μου αὐτὰ μυσ- τικά...

— Ὡ!... Ναί, μ' ἀγαπᾷς, Ζάκ Φεράν... Μ' ἀ- γάπας... Ἡ πὶο μεγάλη ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης σου εἶνε ὅτι μοὺ παραρνεῖς τὰ τρομερὰ αὐτὰ μυστικά σου... Ἐννοια σου, όμως... Δὲν θὰ φανῶ ἀχάριστος... Φέρε αὐτὸ τὸ μέταπο ποὺ συ- νέλαβε τὴν ἰδέα τέτοιων ἐγκλημάτων νὰ τὸ φλήσω...

— Ὡ! φώναξε ὁ συμβολαιογράφος τραυλί- ζοντας. Κι' ἂν ἔβλεπα τὴν λαμπρότητα στήνης μπροστά μου, θὰ ὀπισθοχωροῦσα... Ἀκού ἀ- κόμα... Ἡ κόρη αὐτὴ τὴν ὁποία ἐγκατέλειψα γιὰ νὰ καταχρηστῶ τὴς διακόσες χιλιάδες φράγκα ποὺ μοὺ παρέδωσαν γιὰ νὰ τὴν μεγα-λώσω, παρουσιάστηκε ἔξασαν πρὸ ὀλίγων ἡ- μερῶν στὸ δρόμο μου... Φοβήθηκα τρομερὰ μὴ- πως ἀνακαλυφθῇ τὸ ἐγκλήματά μου αὐτό... Ἐ- βαλα λοιπὸν καὶ τὴν ἐπνίξαν...

— Ἐσὺ; ἔκανε ἡ Κησίλη. Πῶς; Καὶ ποῦ...
— Νά, ἔβαλα κάποιον ἐγκληματία ποὺ τὸν λένε Νικόλα Γκαγιὰ καὶ τὴν ἐπνίξε στὸ Ση- κουάνα... Μὲ πιστεύεις τῶρα;

— Ὡ! δαίμονα!... Δαίμονα μαῦρε... Μὲ φο- βῆς τῶρα... κι' ὅμως μὲ γοητεύεις... μὲ μ- γεύεις...

— Ἀκουσε ἀκόμα... Ἀκουσε... Πρὸ ὀλίγου μὲν, ἕνας πελάτης μου, ἔχοντας ἀπόλυτη ἐμ- πιστοσύνη στὴν τιμιότητά μου, μοὺ παρέδωσε γιὰ νὰ τοῦ φυλάξω τριακόσες χιλιάδες φράγκα... Μιά νύχτα λοι- πὸν τὸν παραφύλαξα... καὶ τὸν σκότωσα... Ἐπειτα φρόντισα νὰ παρουσιάσω τὸν θάνατό του ὡς αὐτοκτονία καὶ καταχρηστικὰ γιὰ νὰ τοῦ φυλάξω τὰ χρήματά του, ὅτι ὁποῖα μοὺ ζητοῦσε ἡ ἀδελφὴ του... Τῶρα ποὺ τὸ ἔμαθες κι' αὐτὸ ἡ ζωὴ μου εἶνε στὴν διάθεσί σου... Ἄ- νοίξε!... Ἀνοίξε, ἀγαπημένη μου!...

— Ζάκ!... Ζάκ!... Σὲ λατρεύω!... φώναξε ἡ Κησίλη μὲ φω- νή προσηυμένη, παράφορη.

— Ὡ! χίλιες ζωὲς κι' ἂν εἶχα, φώναξε ὁ συμβολαιογράφος σάν τρελλὸς, θὰ σοὺ τὴς ἔδινά... Δός μου τὸ κλειδί!... Τὸ κλει- δί!...

Ἡ Κησίλη ἔβγαλε τὸ κλειδί ἀπὸ τὴν κλειδωνιά ποὺ ἦταν συ- ντημένη ἀπὸ μέσα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν συμβολαιογράφον, λέγοντάς του σὰν μεθυμένη:

— Ζάκ!... Ζάκ!... Ἐλα!... Ἐλα!...

— Τέλος πάντων! βρυχήθηκε ἐκεῖνος σάν μανιασμένον δα- ζοντας τὸ κλειδί στὴν κλειδωνιά.

Ἀλλὰ ἡ πόρτα, ποὺ ἦταν σωρημένη ἀπὸ μέσα, δὲν ἀνοίγε.

— Ἐλα! Ἐλα, λυκε μου!... φώναξε ἡ Κησίλη μὲ φωνὴ στὴν ὁποία εἶχε δώσει ὀδυρμένο τόνον.

— Τὸ σῦρτη!... Τράθηξε τὸ σῦρτη! φώναξε ὁ Φεράν.

— Ἀλλ' ἂν με ἀπατᾷς; τοῦ ἐπάντησε ἡ Κησίλη. Ἀν ἔλ' αὐ- τὰ τὰ ἐγκλήματά εἶνε δημιουργήματα τῆς φαντασίας σου καὶ

μὲ τὰ διηγῆθηκες μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ με ξεγελάσῃς...
Ὁ συμβολαιογράφος ἀπόμεινε γιὰ μιά στιγμή σαστισμένος. Νόμιζε ὅτι ὅλοι οἱ πόθοι του θὰ ἐπραγματοποιούντο, ἐπὶ τέ- λους. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἐμπόδιο μεγαλῶσε τὴν ἀνυπομονή του... Μὲ ἀστραπιαία κίνησι ἔφερε τὸ χέρι του στὸ στήθος του, ἀνοίξε τὸ γιλέκο του καὶ παίρνοντας μέσα ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα πέτινον χαρτοφύλακα, τὸ ἔδειξε στὴν Κησί- λη, λέγοντάς της μὲ φωνὴ λυγισμένη!

— Νά, ἔδω μέσα εἶν' ὅλες ἡ ἀποδείξεις ποὺ μποροῦν νὰ με ὀδηγήσουν στὴν λαμπρότητα...

— Νά! Τραβά τὸ σῦρτη! φώναξε ἡ Κησίλη. Δώσε μου κι' ἐσὺ τὸ χαρτοφύλακι...

Καὶ τραβώντας θορυβωδῶς τὸ σῦρτη μὲ τὸ ἕνα τῆς χέρι, ἄρ- παξε μὲ τὸ ἄλλο τὸ χαρτοφύλακι.

Ἡ πόρτα εἶχε ἀνοίξει μισὸ πόδι περίπου... Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἑξαπλάκισε, σπρωγμένη ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν Κησίλη, ἡ ὁποία εἶ- χε πέσει ἐπάνω της μὲ ὅλη τὴ δύναμὶ της.

Ἡ νέα γυναῖκα, ἀφοῦ πέρασε πάλι τὸ σῦρτη στὴν πόρτα, κρα- τώντας τὸ χαρτοφύλακι στὰ δόντια της, ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ ἐξετύλιξε ἕνα σκοινὶ ποὺ τὸ εἶχε δεμένο ἐκεῖ ἀπὸ ποῖν... Γρή- γορα γρήγορα, ἀνὰ φωνὴ καὶ λυγερῇ, γαντζώθηκε ἀπ' αὐτὸ κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή, ἔρρισε κάτω στὴν αὐλή. Ἐπειτα ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, τὴν ἀνοίξε, ὄρμηκε στὸ δρό- μο καὶ πῆδησε σ' ἕνα ἀμάξι ποὺ πῆγαινε κάθε θρόαυ γιὰ τὰ δια- ταγῆν τοῦ βαρὸν ντὲ Γκράουν καὶ τὴν περιμένε σὲ εἰκοσι ὅη- μάτων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ συμβολαιογράφου.

Τὸ δηνια ἐκίνησε ἀμέσως αὐτόμωτο ἀπὸ δυὸ ρωμιάλα ὄλογα ποὺ κάλπαιζαν ὀλιγω- δῶς... Ἐστὶ ἡ Κησίλη εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴ συνοικία πρὶν ἀκόμη ὁ Ζάκ Φεράν ἀντιλη- φθῇ τὴ φυγὴ της.

Ἀλλ' ἂς ἐξανάρθουμε στὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας, τὸν συμβολαιογράφον.

Ὅταν εἶδε πὼς ἡ πόρτα εἶχε ξανασυρ- τῇ πάλι, ὁ Ζάκ Φεράν, μὲ ξέροντας πειὰ τί νὰ κάμῃ, ἔπεσε μὲ ὅλη τὴ δύναμὶ ἐπάνω της... Τόσο ἦταν τὸ θάρος του καὶ ἡ ὄρμη του ὥστε τὴ σώρισε ἀμέσως κάτω καὶ μῆλκε μέσα στὸ δωμάτιο.

Μιά στάθηκε κατάπληκτος, μὴ βλέποντας κανένα ἐκεῖ. Ἡ Κησίλη εἶχε γίνε ἀφαντος.

Βλέποντας τὸ παράθυρον ἀνοιχτὸ κι' ἕ- να σκοινὶ νὰ κρέμεται ἀπ' αὐτὸ, ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ... Κύτταξε κάτω στὴν αὐλή καὶ εἶδε τὴν πόρτα τῆς ἀνοικτῆς.

Ὁ Ζάκ Φεράν κατάλαβε ἀμέσως τὰ πάντα. Μιά τελευταία ἐλπίδα τοῦ ἀπόμεινε ἀκόμη, δρασκέλιζε θαρραλέα τὸ παράθυρον, κατέβηκε κι' αὐτὸς χρησιμοποιώντας τὸ σκοινὶ στὴν αὐ- λή καὶ θῆκε γρήγορα ἔξω στὸν δρόμο.

Ὅλα ἦσαν ἔρημα γύρω... Δὲν εἶδε φυγῇ. Δὲν ἄκουσε τίποτε, παρὰ μόνον ἡσυχία. Τὸ θό- ρυβο ποὺ ἔκαναν ἡ ρόδες τοῦ ἀμαξιοῦ μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε σῶσῃ ἡ Κησίλη.

Μὰ δὲν ἔδωσε κανένα προσοχή.

Ὡστε ὅλα εἶχαν τελειώσει πειὰ. Ἡ Κησίλη εἶχε φύγει κι' εἶχε πάρει μαζί της καὶ ὅλες τῆς ἀποδείξεις τῶν ἐγκλημάτων του. Μὲ τὴν συνεί- σθησι αὐτῆς τῆς τρομερῆς πραγματικότητος, ὁ Ζάκ Φεράν ἔπεσε σ' ἕνα πέτρινον γάγκο ποὺ ἦ- ταν πλάι στὴν πόρτα τοῦ σπιτοῦ του.

Ἐμεινε ἐκεῖ πολλὴ ὥρα, ἀφρονος, ἀκίνητος, ἐμβρόντης.

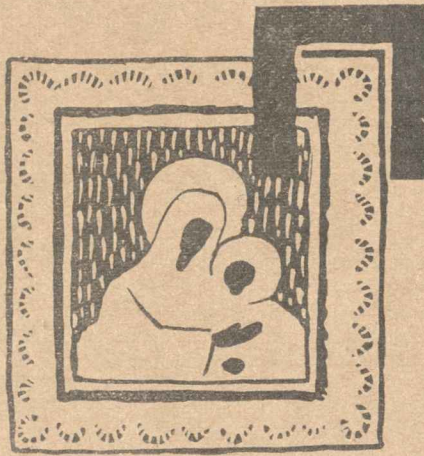
Μὲ ἀπληγῇ κι' ἐξαγριωμένη τὰ μάτια, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, μὲ τὰ χεῖλα ἀφαισμένα, σπᾶ- ρε μηχανικὰ μὲ τὰ νύχια του τὸ στήθος του, τὸ ὁποῖο εἶχε πλημμυρίσει αἵματος... Εἶχε θυσιάσῃ σὲ μιά σκοτεινὴ κι' ἀπύθ- μενη ἄδυσον...

Ὅταν συνῆθε κάπως διευθύνθηκε μὲ θαρεὰ ὀνόματα πρὸς τ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΥΣ

ΤΗΣ ΑΝΙΤΑ ΚΟΝΤΙ

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ.

Ο ήλιος είχε από ώρα δύσει κ' η πρώτες μαύρες σκιές της νύχτας σκεπάζανε σιγά-σιγά τὰ ήρεμα νερά του όρμου της Κορσικής, όπου ήταν άραγμένη, απ' το πρωί, ή «Άστραπή» ή ζακουσμένη πειρατική φρεγάτα του Σαμουήλ Μπαμπό.

Η 'Ισαβέλλα ξανάκλεισε τὸ φινιστρίνι της και άρχισε νά θηματίζην νευρικά σὸ κελλί της φυλακής της. Σέ μιὰ στιγμή στάθηκε μπροστά σὸ μικρὸ ήμεροδείκτη πὸ ήτανε κρεμασμένος σὸν τοίχο: «Τρίτη, 24 Δεκεμβρίου», εἶπε μέσα της κι' άναστέναξε θαθεία.

Η 'Ισαβέλλα, Γαλλίδα απ' τὸ Σαιντ-Μαλό, εἶχε παντρευτῆ, ἐδῶ και λίγα χρόνια, τὸν περίφημο 'Ολλανδὸ Βάν Ντίρλεν και ζούσε μαζί του σὸ Μάντζεστερ, όπου ὁ άντρας της ὑπηρετούσε σὸν άγγλικὸ ναύσταθμο. 'Εκεῖ, εἶχε άπαχθῆ, μιὰ νύχτα ἀπὸ τοὺς πειρατὰς, ἀφοὺ προηγουμένως τοὺς εἶδε νά σκοτώνουν μπροστά της τὸν σύζυγό της. Οἱ πειρατὰί την ἔδεσαν κατόπιν και την μετέφεραν στή φρεγάτα τους με τὸν σκοπὸ νά ζητήσουν άφθονα λύτρα, απ' τοὺς πλούσιους γονεῖς της, πὸ ζούσαν στή Μασσαλία.

Η φρεγάτα τοῦ Μπαμπὸ απ' τὸ Μάντζεστερ εἶχε κατέβει στή Μεσόγειο και εἶχε άράξει ἐκείνη τὴν ήμέρα σ' ἕνα ὄρμο της Κορσικής και περίμενε τὴ νύχτα γιὰ νά φύγη και ν' άνοιχτῆ σὸ πέλαγος.

Στὸ ἴδιο λιμάνι και πλάι στή φρεγάτα τοῦ Μπαμπό, ήταν άρκευμένη μιὰ μικρὴ μπρατσέρα γαλλικὴ — πολὺ μικρότερη απ' τὴν «Άστραπή» — πὸ ἐρχότανε απ' τὸ Μαρρόκο. Η 'Ισαβέλλα τὴν εἶδε και τὴν άναγνώρισε ἀμέσως. Ήταν ἡ μπρατσέρα πὸ κυθενοῦσε, πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὁ ὑποπλοίαρχος 'Ερρίκος Γκαλουά, παλιὸς φίλος της οἰκογενείας της πὸ τὴ γνώριζε καλά απ' τὴ Μασσαλία. Θυμότανε μάλιστα πὸς ὁ ὑποπλοίαρχος αὐτὸς θά γινότανε σύζυγός της, ἀν οἱ γονεῖς της δὲν ἐπιμένανε νά τὴν παντρεύουν με τὸν 'Ολλανδὸ ναύαρχο.

Οἱ πειρατὰί εἶχαν πληροφορηθῆ πὸς τὸ γαλλικὸ αὐτὸ πλοῖο, τὸ ὁποῖο μετέφερε άφθονο χρυσάφι, θά ἔφευγε τὸ ἴδιο θράδυ γιὰ τὴ Μασσαλία. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νά χάσουν καιρό. Θά τὸ παρακολουθοῦσαν και ἔξω σ' άνοιχτά θά τὸ συνελάμβαναν και θά τὸ λήστευαν, χωρίς μεγάλη αντίσταση, γιατί ἀφ' ἐνὸς ἡ φρεγάτα τους ήταν σχεδὸν τριπλάσια σὲ χωρητικὸτητα και ἀφ' ἑ-

ΑΝΩ τις άγκυρες, λύστε τὰ σκοινιά! ἀκούστηκε νά λήή αὐστηρά ἡ θραχὴ φωνὴ τοῦ καπετάνιου. Σέ δυὸ ὥρες ἀφήνουμε τὸ λιμάνι !...

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ 'Ισαβέλλα Ντίρλεν πὸς ἦταν φυλακισμένη κάτω σ' ἀμπάρι, σέ μιὰ στενὴ καμπίνα, άνοιξε κρυφὰ τὸ φινιστρίνι της και κύτταξε με προσοχὴ ἔξω τὴ θάλασσα. 'Επάνω σὸ κατάστρωμα ξυπόλητοι, με τὰ παντελόνια άνασηκωμένα ὡς τὰ γόνατα οἱ μοῦτσοι τρέχανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ θιαστικοί, νά συμμορφοῦν με τὴ διαταγὴ τοῦ

τέρου τὴν εἶχαν άρματώσει καλά, με κανόνια και πυρομαχικά πὸ δὲν μποροῦσε νά τὰ ἔχη ἡ γαλλικὴ μπρατσέρα.

Η 'Ισαβέλλα άνοιξε πάλι τὸ φινιστρίνι της και κύτταξε λογάρισε καλά τὴν ἀπόστασι πὸς ἦτο, σὸ λιμάνι, τὰ δυὸ καράβια, και πὸς δὲν ἦτανε παραπάνω ἀπὸ μιὸ μίλι. 'Ήπτε-ρα, κλείνοντας τὸ φινιστρίνι, πῆγε κι' ἀφογκράστηκε κατὰ στήν πόρτα της. Κανεῖς δὲν φαινότανε νά περῇ απ' ἔξω. Γρήγορη σάν άστραπὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στρώμα τοῦ κρεββάτου της ἕνα άτοαλένιο στυλέτο, με μαύρη σκαλιστὴ λαβή, και τῆρα στή ζώνη της.

'Επάνω στή γέφυρα της φρεγάτας τοῦ Μπαμπό γινότανε πᾶρα σωστὸ πανδαιμόνιο.

Η ἑτοιμασίες της άναχωρήσεως τέλειωναν. Ξαφνικά, ἡ 'Ισαβέλλα άκουσε στήν κλειδωνιά της νά στριφογυρῇ ἕνα κλειδί.

— Καλησπέρα, ἔξοχωτάτη και ὠραιότατη, κυρία Ντίρλεν, εἶπε με εἰρωνικὸ χαμόγελο, μπαίνοντας μέσα ὁ άρχιπαιρατὴς Μπαμπό. Μοῦ φαίνεται πὸς δὲν θά σὰς ξυπῇ και πὸς ἔσ' ἀπόφασι πὸς πῆραμε, νά γιορτάσουμε σήμερα τὸ Χριστούγεννα σὸ πέλαγος... Δὲν πειράζει ὅμως... Θά τὰ γιορτάσουμε μαζί. Θά ἰδῇτε πὸς ὁ Μπαμπὸ ξέρει και γλεντάει τέτοιες μεγάλες μέρες...

Η ὠραία Γαλλίδα φρικίωσε. 'Ακούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ πὸ πειρατοῦ, εἶχε συγχρόνως διακρίνει καλά στὰ μάτια του κῆρυγὸν κτηνώδη πόθο.

Με τὴ σκέψι αὐτὴ τὰ μάτια της άστραψαν και τὸ στόμα της πνίγηκε μιὰ θλαστήμια πὸς θάθελε νά τοῦ ρίξῃ κατάνυγμα γιὰ ἀπάντησι.

Ο πειρατὴς άρχισε τώρα νά γελάει και σέ λίγο ἔκανε ἕνα ὄημα κοντά της, σάν νάθελε νά τὴν ἀγκαλιῇ.

Η 'Ισαβέλλα τραθήχηκε και μ' ἕνα προσποιημένο χαμόγελο τοῦ ψιθύρισε:

— Ἀλήθεια ! Ὁθέλα πολὺ νά ἰδῶ πὸς γλεντᾶτε ἐσεῖς οἱ πειρατὰί, τὰ Χριστογεννὰ σας !...

Ο Μπαμπό, παίρνοντας περισσότερο θάρρος απ' τὰ λόγια αὐτὰ της Γαλλίδας, τὴν άπαξέ ἀμέσως απ' τὴ μέση και ἀφ' ὧντάς της πὸ πόθο στήν ἀγκαλιά του, μουρμούρισε:

— Θέλω ὅμως νά τὰ γλεντήσω ἀπόψε μαζί σου τὰ Χριστογεννα !...

Η 'Ισαβέλλα άφησε τὸ κορμί της στὰ χέρια τοῦ πειρατοῦ και με μιὰ γρήγορη κίνησι ἔβγαλε τὸ στυλέτο απ' τὴ ζώνη της και τὸσφίξε απ' τὴ λαβή, σὸ δεξί της χέρι.

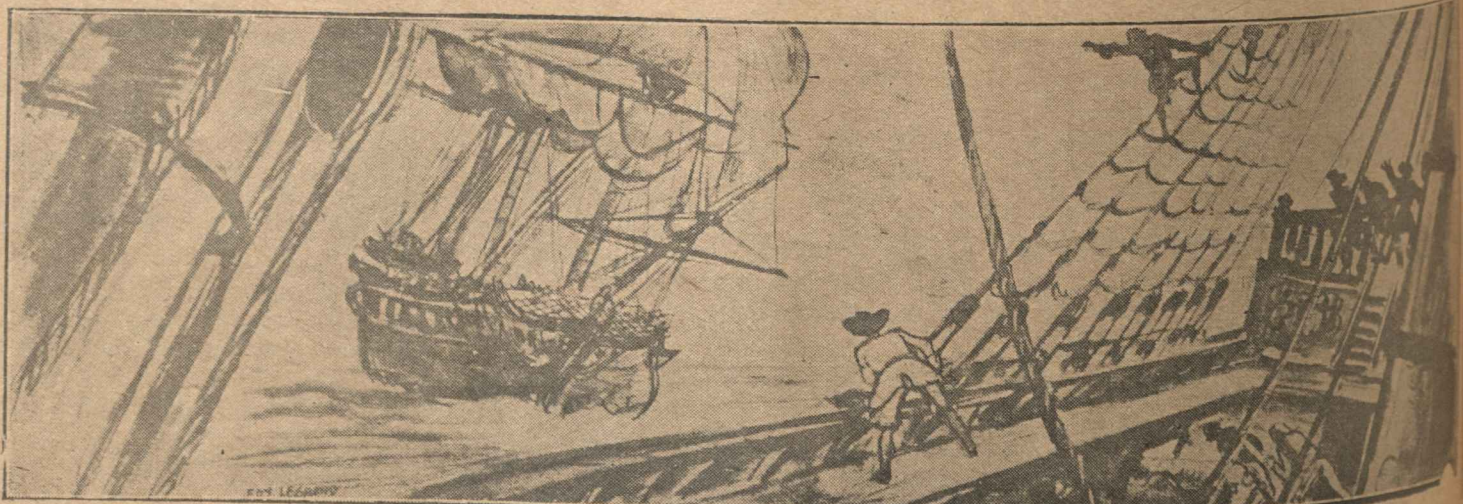
Ο Μπαμπό, με τὴν μανία τοῦ πόθου πὸς τὸν φλόγιζε, ἔπρεπε τὸ ὠραῖο κεφάλι της Γαλλίδας αἰγυμάλωτο του, στὰ γόνατα και κ' ἑτοιμαζότανε νά κολλήσῃ σὸ στόμα της, τὰ σαρκώδη χείλη του.

Ἐνα ἀπότομο τράνταγμα της άλυσίδας τοῦ πειρατοῦ πὸς στριφογύριζε, δὲν άφησε ν' ἀκουστῇ καλά μιὰ κραυγὴ θανάτου πὸς ἔφευγε ἐκείνη τὴ στιγμή απ' τὰ χείλη τοῦ πειρατοῦ.

Τὸ στυλέτο της 'Ισαβέλλας δλόκληρο ὡς τὴ λαβὴ του, εἶχε χωθῆ στήν κοιλιά τοῦ Μπαμπό και τὸν εἶνε πληγμένος θανάτου. Ο πειρατὴς ἔπεσε κάτω σὸ ὕγρὸ σανίδι της καμπίνας κι' άρχισε νά σπαράξῃ σάν ἕνα πληγωμένο θῆριο...

Η 'Ισαβέλλα, πὸς εἶδε πὸς ζούσε ακόμα, ἔβγαλε τὸ μισὸ μένο στυλέτο απ' τὴν κοιλιά του και τὸ κάρφωσε σὸ στήθος του, κοντά στήν καρδιά...

Η 'Ισαβέλλα ἔσκυψε ἀμέσως και πῆρε τὸ κλειδί της και νᾶς της απ' τὴν τσέπη τοῦ νεκροῦ. 'Υστερα ἀφογκράστηκε

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ ἀποστέλλουσαι συνταγὰς φαγητῶν ἡ γλυκυσμάτων νά σημειώνουν και τὸν τόπον, ὅπου παρασκευάζονται ταῦτα. Δηλαδή εἰς ποῖαν πόλιν ἡ χωρίο, εἴτε ἐπαρχίαν, συνήθιζονται τὰ ἐδέσματα αὐτά. Συνεπῶς παρακαλεῖται και ἡ ἡ κυρία Μανιατάκη, ἡ ἀποστείλασα τὴν κάτωθι συνταγὴν «Μακαρόνια νηστήσιμα», ὅπως μᾶς γράφῃ τὴν προέλευσιν τοῦ φαγητοῦ.

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΝΗΣΤΙΣΙΜΑ

Υλικά: 100 δράμια λάδι ἐκλεκτό, 50 δράμια ταραμά, 300 δράμια μακαρόνια ἡ спагέττα χοντρά, δύο φυτζάνια κρεμμύδια και ὡς ἕνα φυτζάνι γαλέττα κοπανισμένη ψιλή.

Γίνεται πρῶτα ἡ σάλτσα ὡς ἑξῆς: Κόβεται τὸ κρεμμύδι ψιλὸ και ξανθίζεται σὲ κασαρόλα μικρὴ με τὸ λάδι. Ἐν τῷ μετὰξὺ θάζουμε τὸν ταραμά σὲ χλιαρὸ νερὸ νά ελαμυρίσῃ και τὸν καθαρίζουμε ἀπὸ τὰ λείπα και τίς τσιπες του και ἀφοῦ ξανθίσῃ τὸ κρεμμύδι τὸν προσθέτουμε νά καθουρίσῃ και αὐτὸς ὀλίγο και τότε ρίχνουμε ἀρκετὴ ντομάτα πρέπει νά εἶνε ἀφθονή, ὥστε νά δώσῃ ἔντονη γεύσι στὴ σάλτσα. Προσθέτουμε ἐπίσης και λίγα μπαχαρικά καθὼς και λιγάκι σκόρδο ἂν σὰς ἀρέσῃ, ἄλλως παραλείπεται. Ἀφήνουμε τὴ σάλτσα νά θράσῃ και δέσει καλά και προτοῦ τὴν ἀποστραγγίσῃ ἀπὸ τὴ φωτιά, ρίχνουμε και ἀνάλογο μαϊντανό ψιλό. Τότε ἔχουμε τὰ μακαρόνια ἡ спагέττα θρασυμένα, ὅπως συνήθως, τὰ στραγγίζουμε και καθ' ὥς εἶνε ζεστά, τὰ σερβίρουμε στήν πατέλα κατὰ στρώματα, θέτοντες μιὰ στρώσι μακαρόνια και ἀντὶ τυρὶ πασαλλίζουμε αὐτὰ με γαλέττα, μιὰ στρώσι ἔπι αὐτὴν σάλτσα και ἄλλην πάλιν στρώσι απ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἑξῆς ὀλίκα.

ΧΤΑΠΟΔΙ ΜΕ ΚΡΕΜΜΥΔΑΚΙΑ ΦΡΕΣΚΑ (ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ)

Πρέπει νά εἶνε καλά χτυπημένο και τριμμένο τὸ χταπόδι, ὡς τε τραβώντας δυὸ πλοκάμους στή ρίζα του νά σχίζονται λίγο, ἀβίστα. Τότε κόβουμε κομμάτια μικρὰ ἡ μεγάλὰ και πετοῦμε τὰ μᾶτια καθὼς και τὸ στόμα του και τὸ θάζουμε νά ταιγαρίζεται με ἀρκετὸ λάδι στήν κασαρόλα σκεπάζοντες αὐτὴν διὰ νά ἀποστραγγίσῃ τὸ ὕγρὸν του τὸ χταπόδι και σιγοψηθῇ ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα, και ἀρχίσῃ νά κοκκινίζεται.

Τότε ρίχνουμε ἀνάλογο κρεμμυδάκια και φρέσκα κομμένα ψιλά, χωρίς τὰ ἄνω πράσινα φύλλα τους, ἔπισης λίγο ἀνιθο και μαϊντανό, λίγη ντομάτα πούρε, ἀναμειγνύμενη με λίγο νερό, ἕνα ποτηράκι κρασί ἄσπρο ἡ μαύρο, και ἄνάλογο ἀλάτι πιπερὸ. Σκεπάζεται ἡ κασαρόλα και ἀφήνεται νά σιγοθράσῃ, ὥστε νά παραμείνουν σχεδὸν μόνον με τὸ λάδι. Τρώγονται δὲ και ζεστά και κρύα. Εἰς ἐποχὴν δὲ πὸς δὲν ἔχει φρέσκα κρεμμυδάκια, γίνεται με ξηρὰ κρεμμυδάκια.

ΣΟΥΠΙΕΣ ΜΕ ΛΑΔΙ (ΦΟΥΡΝΟΥ)

Καθαρίζετε τίς σουπιές ὀλόκληρες και θνάζετε μόνον τὰ μᾶτια και τὸ κόκκαλό τους. Πλύνετε με νερὸ νά φύγουν τὰ πολυὰ μέλαινα και στραγγιστέ τίς σπλύνετε σὲ τὰξὲ ἡ τσιφάκι μικρὸ, με ἀρκετὸ λάδι και λίγο κρασί μαύρο και ψήνονται σὸ φούρνο.

Τὸ περιεργὸν της συνταγῆς αὐτῆς εἶνε πὸς τονίζει, πὸς μόνον πιπερί πασαλλίζεται λίγο απ' ἐπάνω, διότι, λέγει, στίς σουπιές δὲν θάζουν ποτὲ ἄλτι. Πιθανὸν λοιπὸν ἡ ἀνάλαττὴ σουπιά νά εἶνε περισσότερη νόστιμη. Ἄς δοκιμάσουμε ! Ἐπίσης εἶναι ἐξοφουρισθοῦν τοὺς στίθους ἀνάλογο λεμόνι απ' ἐπάνω.

(Αἱ ἀνωτέρω δύο συνταγαὶ ἐστάλησαν παρὰ τοῦ κ. Θεοδώρου Κονταγιώργου).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — Κύριον Κ. ω. ν. σ. τ. Λουκᾶν, Νέαν Ὑόρκην. — Μάλιστα, Σωφρονιστὴς ἀρκεσθήτε, εἰς με τὴν παροῦσαν στήλην και ἔγὼ νά ἔχω συγγέντερον γραπτὰ σας και διὰ με συνταγὰς. — Κον Σ. Σ., Ἐδεσσανί. Ἐξηγήσατέ μας, παρακαλῶ, τί θά πῇ γριδάκι και ἡ λέξις εἶνε πουμεσάννι ἡ πουμεσπάννι !

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΑΝΙΤΑ ΚΟΝΤΙ

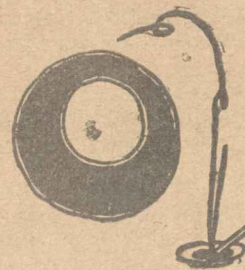
Ἐκυκλοφόρησε και διανέμεται εἰς τὰ γραφεῖα μας τὸ ἑνατὸν διελίον πὸς προσφέρει τὸ «Μπουκέτο» εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Οἱ Μνηστῆρες τῆς Μαρθᾶς»

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν δύνανται νά τὸ ἀποκτήσουν με 4 δελτία και με 8 δραχμάς.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΕΝΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

(Άληθινή ιστορία)

Ντόν Μιγγέλ είχε γεννηθεί στη Σεβίλλη από γονείς παλιούς Ισπανούς αριστοκράτες. Ο πατέρας του, ο Ντόν Βιτοεντέλλο ντε Λόκα, ήταν ένας από τους ευγενείς του παλιού καιρού, ένας καλός και υπερήφανος, ζακουστός σε όλη την Ισπανία για τις μονομαχίες του και τις ερωτικές κατακτήσεις του. Η μητέρα του, πάλι, η Μανάρια Βιτοεντέλλο ντε Λόκα, ήταν μια πυργοδέσποινα, με αυστηρό παρουσιαστικό, ντυμένη πάντα στα μαύρα, σοβαρή κι άγιγιστη, υπερήφανη για την αριστοκρατική της γενιά.

Μοναχόπαιδο ο Ντόν Μιγγέλ Μανάρια Βιτοεντέλλο ντε Λόκα, μεγάλωσε μέσα στις απέραντες αψίδες του περιφύου πύργου των ντε Λόκα, στη Σεβίλλη, που οι τοίχοι τους ήταν γεμάτοι από ένα σωρό όπλα και σπαθιά, και από εικόνες ευγενών προγόνων, κι' ανατράφηκε ακούγοντας τις διηγήσεις των ερωτικών κατακτήσεων του πατέρα του, που του τις έλεγαν ή παραμύθια του τα θράδα στον πύργο του.

«Ένας ευγενής δεν πρέπει ποτέ ν' αγαπά πραγματικά και ν' αμείωνει έτσι τον έρωσμά του. Μόνο να ποθή πρέπει, να κατατάξει, να τρυπάει την ήδονή όπου κι' αν τη βρίσκει, μ'α να μην υποτάσσει ποτέ την καρδιά του στις γυναίκες».

«Έτσι έλεγε συχνά ο πατέρας του ο Βιτοεντέλλο ντε Λόκα στο γιο του, τον Μιγγέλ, όταν τον είδε να γίνεται δεκαοχτώ χρόνων παλληκάρι.

Και ο Μιγγέλ που άκουγε προσεκτικά τον ξενόιωθε θαθεία, γιατί είχε κληρονομήσει κι' αυτός στο αίμα του, όλη την σκληρότητα, την εγωπάθεια κι' όλο το ερωτικό πάθος που είχε κι' ο πατέρας του.

«Έτσι μεγάλωσε πειά ο Μιγγέλ κι' έγινε άντρας. Ένας άντρας ώμορφος, ακατανίκητα έλκυτικός, μ' ευγενικό και υπερίφανο παράσημα, γεμάτος ζωή και νεύρα, που όταν περνούσε καθάλα σε κάποιον από τους δρόμους της Σεβίλλης, ένας ψιθύρος θαυμασμού ξέφευγε απ' τα στόματα των περιπατητών.

Την εποχή εκείνη — δεν θα ήταν ακόμη είκοσι χρόνων, — έχασε τον πατέρα του και λίγο αργότερα και τη μητέρα του.

Ο Μιγγέλ έγινε ακόμα πιο σκληρός, αντικρύζοντας τους νεκρούς γονείς του. Και τις δυο φορές που γύρισε απ' το νεκροταφείο έμεινε για πολλές ώρες σκυμμένος σιωπηλός κάτω απ' τις εικόνες των προγόνων του, που κρεμόντουσαν στους τοίχους της κάμαρής του.

Ήταν πειά ο μόνος κληρονόμος των ντε Λόκα σ' όλην την Ισπανία. Ο στερνός, ο τελευταίος απόγονος της μεγάλης κι' ένδοξης αυτής οικογενείας. Ναί! Έπρεπε να προσέχει πολύ, έπρεπε να συνεχίσει κι' αυτός πιστά την παράδοση των προγόνων του. Έπρεπε κι' αυτός, σαν τον παππού του, σαν τον πατέρα του, να περάσει αγέρωχος κι' υπερήφανος απ' τη ζωή, να κατακτήσει, ν' απολαύσει το γυναικείο κορμί, όπου κι' αν τον εύρισκε, χωρίς όμως να δεσμευθεί ποτέ, χωρίς να υποταχτεί σ' αυτό. Κάθε ώμορφη γυναίκα — όποια κι' αν ήταν — έπρεπε να γίνει δική του με κάθε θυσία. Μ'α για λίγο. Μόνο για μερικές βραδιές. Μακριά απ' αυτόν οι μεγάλοι έρωτες, ή τρυφερότητες, οι δεσμοί. Η ψυχή της γυναίκας έπρεπε να του μένει πάντα αδιάφορη. Μόνο το σώμα της έπρεπε να υπάρχει γι' αυτόν, κι' αν κάποτε αποφάσιζε να παντρευθεί, θ' έπρεπε να πάρει μια αριστοκρατίσσα, με μόνο τον σκοπό, ν' αφήσει πίσω του, μερικούς απογόνους της ευγενικής γενιάς του...

Και ο Μιγγέλ με την ψυχή του ποτισμένη με όλες αυτές τις ιδέες, ρίχτηκε στη ζωή γεμάτος απ' όλη την ερωτική φλόγα των είκοσι δύο

του χρόνων.

Μόλις πέρασε το πένθος για τον θάνατο των γονέων του άρχισε να δίνει στον πύργο του λαμπρές εορτές. Η έσπεριον που έδινε εκεί ο γιος του Βιτοεντέλλο ντε Λόκα, ξεπερνούσε σε μεγαλοπρέπεια και σε χλιδή κι' αυτές που έδινε άλλοτε ο πατέρας του... Ο Μιγγέλ ρουφούσε αγόρταγα όλες τις κορρές και τις απολαύσεις που του έδινε η ώμορφη του, τα νεύρα και τη χρήση του. Έφτανε να ιδεί και να ποθήσει μια γυναίκα, για να γίνει το ίδιο θράδυ κιόλας δική του. Η αραυότερη κοπέλα της Σεβίλλης, φτωχές και πλούσιες, άλλες θεληματικά κι' άλλες θύια, είχαν περάσει απ' τον πύργο του, για να γίνουν εκεί θύματα του πόθου του και να εγκαταλείψουν ύστερα σκληρά και περιφρονητικά.

Ο Μιγγέλ περνούσε έτσι τα χρόνια του σ' ένα αδιάκοπο και ασυλλόγιστο γλέντι, που το διέκοπαν κάθε τόσο μόνο η μονομαχίες του μ' αυτούς που τονλούσαν να σταθούν εμπόδια στο δρόμο του. Το ερωτικό αυτό μεθύδι του είχε ναρκώσει κάθε αίσθημα μέσα του. Ή σκληρότης της ψυχής είχε γίνει αληθινή θρησκεία. Η Σεβίλλη, δόκλχηρη, ύστερα από λίγα χρόνια, άρχισε να τον μισή και τ' όνομά του προφερόταν από τους Ισπανούς μόνο με θλαστήμιες και αναθέματα.

Μ'α ήρθε μια μέρα που όλα σώθηκαν, στερήσανε και κορμιά και μέσα του. Ήρθε το φθινόπωρο της ζωής του, κι' ήρθε πάλι γρήγορα απ' ό,τι το περίμενε, για να σκορπίσει τα πρώτα φύλλα απ' τα κλαδιά των δέντρων, για να παγώσει, και να συντρίψει την ψυχή του.

Ο Μιγγέλ, στα σαράντα του χρόνια αμαρτήσε απότομα και όργιο και κάθε γλέντι στον πύργο του.

Ενιωθε τώρα ένα μεγάλο κενό μέσα του, ένα κενό που ποτέ δεν μπορούσε να το γεμίσει.

Το παρελθόν, ή σκληρή κι' αγέρωχη ζωή που είχε κάνει όλη του το προξενούσε φρίκη και άβυσσος. Χωρίς να νοιώθει το γιατί, από τα βάθη της ψυχής του, έβγαινε κάθε τόσο μια σονή, κάτι σαν άνασταντα γέλιο, που του έλεγε: «Η αγάπη, ή αληθινή αγάπη, εκείνη που σώζει και εξυψώνει τους ανθρώπους, αυτή που λείπει απ' τη ζωή σου».

Ο Μιγγέλ το ένιωθε τώρα θαθεία αυτό το αίσθημα, που τότε ως τότε, δεν το είχε σκεφθεί...

Ήθελε τώρα κι' αυτός ν' αγαπήσει, να ριγίσει έρωτα στους άλλους απλούς ανθρώπους, σαν τον πολύ κόσμο, τον απλό λαό.

Την εποχή εκείνη άκρως ο Μιγγέλ γνώρισε τη Ζιρολίνα. Δεν ήταν καμιά αριστοκράτισσα, ούτε κόρη κανενός Ισπανού μεγιστάνος. Καταγόταν από φτωχούς γονείς, που δούλευαν πολύ στα νεύρα τους, για να την νατρέψουν, να την μεγαλώσουν.

Η Ζιρολίνα ήταν τότε μόλις δεκα - έφτα έτων. Ήταν μια έλα μικρή παιδοπούλα, αληθινή και που μόλις τότε ένοιωσε στον έρωτα του μεσημεριού τα δεικνύοντα και τρυφερά του πέταλα... Και την αγαπήσε ο Μιγγέλ τη Ζιρολίνα που έλάτρευε, ένοιωσε γι' αυτήν, έβλεπε το ερωτικό ρίγος που έβγαζε την ψυχή και που για πρώτη φορά δοκίμαζε στη ζωή του.

Εκείνη του χαμογέλασε πάντα όταν τον συναντούσε, κι' αυτός την παρακολουθούσε πιστά και άσπαραχτικά, μόνο και μόνο για να την ρη ν' αχαιόνη αυγότερα και να αντικρύσει το χαμόγελό της, που έκανε να λάμπουν πιο γλυκά τα πρόσωπό της, τα δύο άσπρα μάτια της...

Η Ζιρολίνα όμως μοιλούσε να είχε αγαπήσει, δεν μπορούσε να μείνει στον Μιγγέλ ούτε ένα φιλί. Δεν πρόλαβε ν' απλώσει τα χέρια της και να τον αγκαλιάσει. Ένα κρύο χειμαστικό άνεμο έπεσε θάρεια άρραστη και τον

γες μέρες ξεψύχησε.

Ο Μιγγέλ έμαθε ξαφνικά το θάνατό της. Δεν τον περίμενε. Στο άκουσμά του, μαρμάρωσε, θουδάθηκε, δεν μπόρεσε να χύσει ούτε ένα δάκρυ.

Επάνω στον πέτρινο σταυρό της, έμεινε πολλή ώρα σκεπτικός. Καρφώθηκε εκεί ασάλευτος, χωρίς καμιά δύναμη, πληγωμένος κατάστημα, παραλυμένος...

Όταν το θράδυ γύρισε στον πύργο του, όλα εκεί του φαινόταν πένθιμα, νεκρά, χωρίς καμιά ζωή.

Μέρες δολόκληρες τριγύριζε ολομόναχος έξω στους δρόμους της Σεβίλλης, σαν χαμένος, ζητώντας να βρή κάποιον λήθη, κάποια ανακούφιση...

Μ'α οι δρόμοι του φαινόταν σαν τάφοι και οι άνθρωποι που τον κυττούσαν, έμοιαζαν σαν σκιές.

Ο Μιγγέλ είχε πληγωθεί κατάστημα απ' τον πρώτο εκείνον έρωτά του...

Και δεν μπόρεσε πειά να ξαναβρή καμιά χαρά, στον κόσμο...

Και μια μέρα ο Μιγγέλ χάθηκε ξαφνικά απ' τον πύργο του. Έπί τρεις ημέρες, οι υπηρέτες του έψαχναν παντού για να βρουν τον αφέντη τους ως δτου τέλος έμαθαν πως είχε κλεισθεί σε μοναστήρι...

Εκεί νύχτα και μέρα, ώρες δολόκληρες, γονατιστός στα πόδια του έσταυρωμένου, προσευχότανε για την ψυχή της Ζιρολίνας, και μαζί με τις προσευχές αυτές, έβγαινε από μέσα του και μια άλλη, μια πιο θαθεία, πιο μυστική προσευχή προς το μεγάλο Θεό, από τον όποιο ζητούσε να τον συγχωρήσει.

Ήταν άμαρτωλός, πολύ άμαρτωλός. «Ω! πόσο θαθεία το ένοιωθε τώρα αυτό, τώρα που είχαν άρχισει να τον βασανίζουν ή τύψεις. Η σκιές όλων των γυναικών που είχε κατακτήσει στα νεύρα του, και που τις παράτησε ύστερα, σκληρά κι' άπαύστωτα, αφού πρώτα έκέρωσε το ερωτικό του πάθος, ώρθωνόντουσαν τώρα έκδικητικές και τον βασανίζαν φριχτά. Πόσο σκληρός ήταν τότε, από τη άποστροφή και αηδία, άτένιζε τώρα όλες τις πράξεις του παρελθόντος του.

Έκεί σ' αυτό το μοναστήρι ο Μιγγέλ, ύστερα από λίγον καιρό, πέθανε σ' ένα άπομερο κελλί.

Οι άλλοι καλόγεροι τον βρήκαν ένα πρωί κατακίτρινο και παγωμένο στο κρεβάτι του, με τα χέρια σταυρωμένα και τα μάτια του άνοιχτά και πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους.

Δίπλα του, σ' ένα ξύλινο μαύρο τραπέζι, επάνω σ' ένα κινεζικό φέλλο χαρτί, θρήνηκαν γραμμένα με τα χέρια του τα τελευταία του λόγια:

«Θέλω να με βάλετε σ' ένα φτωχικό φέρετρό, και να με θάψετε έξω από τον πύργο, χωρίς καμιά έλατάση... Νοιώθω πως δεν είμαι άξιος ν' αναβίωσω το Θ'ό. Στον τάφο μου να βάλετε ένα άπλο ξύλινο σταυρό κι' επάνω να μ'α γράψετε:

«Ο Μιγγέλ, που ένοιωσε την αγάπη, ένοιωσε και τον πόνο, ένοιωσε και την απώλεια...»

ΜΑΡCELLE MAURETTE

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας ιεροκήρυξ, διαβάζοντας κάποτε από το άμβωνος μιας έπαρχιακής εκκλησίας την Παλαιά Διαθήκη, είπε:

«...Και έδωκε ο Θεός στον άνθρωπο ως σύντροφο την γυναίκα...»

Στο σημείο αυτό γύρισε σελίδα κι' εξακολούθησε:

«...Αυτή δε ήταν πισωμένη από μέσα και απ' έξω...»

Ο καύμενος ο ιεροκήρυξ είχενε γυρίσει αντί για ένα, δυο φύλλα και διάβαζε για την Κιβωτό του Νώε.

Χίλς, φιλε μου, έφάγαμε 13 στο τραπέζι.

Μπ'α! Δεν είσαι λοιπόν, προληπτικός; Δεν φοβάσαι την πάσης τίποτα;

Τι περισσότερο να πάθω αφού πλήρωσα, όσα φάγαμε κι' οι 13;

ΤΟΥ Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ (της 'Ακαδημίας 'Αθηνών)
ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Άρχισα να περπατώ στην τύχη, τυλιγμένος στο άντικιό μου όσο καλύτερα μπορούσα. Η μάση σκεπτική με έπληξε σε τέτοιο σημείο, ώστε άρχισα να παραδίδω μέσα σε κόσμο φανταστικό, κόσμο καταλλυσίων φριχτών, άσπαραχτών κοίσιμων, χάους ύγρου...

Νομίζω, ότι ο σύντροφός μου θα παρεούθη ίσως και θα χάθηκε μέσα στην πλήμυρα εκείνη και περιμένα κι' εγώ από στιγμή σε στιγμή τον δικό μου χαμό...

Ξαφνικά, άκουσα πίσω μου, ή πλάι μου — άκαθόριστο αυτό! — δημιουργικούς γοργούς. Σταμάτησα το άλόγο μου, και φώναξα έτσι στην τύχη. Ήσαν δυο φαντάροι, οι άποιοι μου είπαν ότι έχασαν τον δρόμο, και έμειναν θραυπορόντες...

Γινηάμε κι' οι τρεις παρα. Κατέβηκα απ' το άλόγο μου, γιατί με χτυπούσε άλγος, ο άέρας κι' ή βροχή και περπατούσα πεζός πλάι τους. Πληγήναμε έτσι καμιά ώρα άνοιξη, τσαλαβουτώντας στα νερά και βρεγμένοι ως το κόκαλο.

Τέλος, κατά τα μεσάνυχτα πειά, φτάσαμε στην άποσφαλισκή της μεραρχίας. Ένας σπλαγγινός δεκανέας, λιτήθηκε τα βάσανά μας, ρώτησε πού άντρεκαμε ο καθένας μας, και μ'α έδωσε σίγουρες διηγήσεις για να βρούμε τους λόχους μας...

Όταν έφτασα στο τμήμα μου, ήμουν καθαροσπασισμένος σε άξιόληπτο σημείο. Βρήκα τους συντρόφους μου μέσα στο ζστό άντικιό μου, με περιφρόνηση τον μακάριο ήνο τους και — αντί να τους μιλήσω — πήγα και ξάπλωσα κοντά σε μια παλιόρα φωτιά, την άποια είχαν άναψει μερικοί άδιόρθωτοι ξενιχθές.

Περνιό να σημειώσω, ότι ως το πρωί καταγινόνουν άνα στεγνάστον τον μανδύα μου και τη στολή μου, τα άποια έσταξαν σαν σφαγγόρα θουτηγμένα σε νερό. Άλλά το άλγος έλα και μια άνευφροστη παρηγοριά, στις ταλαιπωρίες μου αυτές: Κατόν, για μπόλιες ημέρες!

Θεωρώ ύποχρεωσί μου τώρα, να παραφρορήσω των τυχόν άνήσυχο — για την τύχη του καλού ύπενωμοτάχου — άναγνώστη μου, ότι ο άξιός εκείνος άνθρωπος δεν έπαθε κανένα κακό: Τον βρήκα την έπομένη, σ'ω κι' άβλαβή. Κι' όταν τον ρώτησα τι έγινε χτες βράδυ, άπέδωσε την παραπλήρη του άληθινή άλήθεια, και με άπλο άλόγο του!

Δεν τον πείστω, μ'α την άλήθεια...

Στο Κεφαλόβουρο, έδόκησε ή ημέρα της της 'Οκτωβρίου άρραφώθηκε στην άνάπαυσή μας. Η μακρινή κι' έπειγουσα πορεία μας απ' την Άγρια Μαρίνα ως τα σύνορα κι' από κει ως το Κεφαλόβουρο, είχαμε κυριολεκτικώς έξαντλήσει τους άνδρας. Έπρεπε, έτσι τέλος να ξεκουραστούμε λίγο, να φρεσκαριστούμε και να γυμναστούμε για τον προσεχή άγριον κι' άμαρτηρό άγώνα.

Το ψαμύ και τα άλλα τρώγμια της μεραρχίας καθυστερούσαν. Άπ' τη νύχτα της άης με την όην 'Οκτωβρίου είχαν φέρει για τα 'Ορφανά ή έροδιοποιητές μας, αλλά άκόμη δεν είχαν φανεί. Στάρα είχαμε β'α καμιά, αλλά δεν είχαμε μ'α το άλγος...

Τέλος, κατά το άπόγευμα πειά, φάνηκαν νάχωνται οι άρραφές κατάρροτοι από χοιραγόνες έπ'αυτές κι' από κρέατα.

Απ' το άπόγευμα ως το βράδυ άπ' άνα το βράδυ ως το μεσάνυχτα, οι φαντάροι δόκλχηρης της μεραρχίας είχα άπ'αυτοσφάβετο γλέντι. Έπαιζε σέβας το κρασί, αλλά — σε άντικατάσταση — είχαμε όρεξη θηροώδη και νερό γάργαρο.

Νοιώθω, ότι τα ψέματα πειά τελειώσαν κι' ότι άπ'αυτές το άπ'αυτο πανηγύρι της φωτιάς και των θηροώδων...

Και με την περνούση πειά των σκληρών άγώνων, αλλά και θηροώδων της έπειτα, κοιμήθηκα τη νύχτα εκείνη, παραγμένος κι' έλκενισμένος.

Το άπ'αυτο της 8ης 'Οκτωβρίου ή μεραρχία μας διατάχθηκε να βαδίσει άσπασιστικά για τη σελήα του Σαρανταπόρου...

Πάσα προς τα κει και ή διαταγή έλοι μαζί με μένα άνα θηροώδη — γ'α την πειά έχεν άγρία μάχη του Σαρανταπόρου, ή όποια έπαθε ο λαός, από τους άσπαραχτικούς και άσπαραχτικούς και άσπαραχτικούς για την Έλλάδα μας δράμι, που άκούσθησε κατόν...

(Τέλος του Α' Μέρους)

Η Θεοτόκος και ο μικρός Ιησούς (Πίναξ του Σ. Τσίμπερη)

(Τέλος του Α' Μέρους)

έντυπωσις από τον. Είχε βασανιστή πάρα πολύ στα πρώτα χρόνια της ζωής του κι' η πείρα του τον είχε διδάξει να μην δηλώνει τις αδυναμίες του, ούτε να περιποιηθεί εξαιρετικά τους ανθρώπους. Κονενός δεν είχε την ανάγκη. Μια κληρονομιά του είχε εξασφαλίσει μια άνετη ζωή και γι' αυτό έχανε τον καιρό του στις διάφορες λέσχες. Όταν τον συνέστησαν στη Μάργκαρετ, διέτηρε το κοινωσιμικό βρος του και της είχε δυο-τρία τυπικά λόγια. Ύστερα την ξέχασε και άρχισε να συζητά τα γεγονότα της μέρας.

— Γιατί φρόνιμες τόσο ψυχρά στη Μάργκαρετ Ρόγκερς, του παρατήρησαν οι φίλοι του. Είπε μιά από τις πιο όμορφες και τις πιο πλούσιες νέες του Λονδίνου.

Ο Ντέμυ Γούλινγκ γέλασε με την καρδιά του.

— Αυτό το πρόσωπο, τούς δήλωσε, δεν πρόκειται να παίξει κανένα ρόλο στη ζωή μου. Για ποιο λόγο να χάσω την ώρα μου μαζί του;

Οι φίλοι του δεν έχασαν την ευκαιρία να πειράξουν τη Μάργκαρετ. Την πλησίασαν λοιπόν με τρόπο και της διεβίβασαν τα λόγια που είχε πει γι' αυτήν ο Ντέμυ.

Έκείνη βλάγκωσε τα χείλη της.

— Ποιος είναι αυτός; ρώτησε περιέργη. Θα ήθελα να ξέρω όλη την ιστορία του.

Μα η ζωή του Γούλινγκ δεν είχε ενδιαφέρον. Ο Ντέμυ ήταν ένας ανθρωπάκος, χωρίς όνειρα και χωρίς φιλοδοξίες. Έτσι τον παρουσίασαν τουλάχιστον οι φίλοι του. Μα η Μάργκαρετ κατάλαβε ότι δεν της έλεγαν την αλήθεια.

Όταν γύρισε στο σπίτι της, όλη τη νύχτα, δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Διαρκώς σκεφτόταν τα λόγια που της είχαν πει για τον Γούλινγκ και διαρκώς θύμινε με τον εαυτό της που είχε αφήσει να την προσβάλλουν.

Η φίλη της η Τζόαν τη βοήθη την άλλη μέρα σ' απειλυστική κατάστασι: Κατάχλωσε με κόκκινα τα μάτια από τον πυρετό. Κάθισε πάνω στο κρεβάτι της και τη ρώτησε με περιέργεια να της πει τι συμβαίνει.

Κι' εκείνη της διηγήθηκε όλη την ιστορία της δηλώνοντάς της στο τέλος:

— Πρέπει να μάθω ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος. Θέλω κι' εσύ ακόμα να με βοηθήσεις.

Έπειτα από λίγες μέρες λυνόταν το μυστήριο του Γούλινγκ. Ήταν πράγματι, ένας ανημέριος άνθρωπος που είχε ενοχλήσει ένα σοφό αναποδιές, χωρίς ν' απογοητευθεί και που είχε διατηρήσει πάντα μια μεγάλη αισιοδοξία.

— Μου φαίνεται ότι έχω αρχίσει να τον αγαπώ, δήλωσε μια μέρα η Μάργκαρετ στη Τζόαν.

Και πράγματι, είχε ξετρελλαθεί μ' αυτόν τον ψυχρό κι' αδιάφορο άνθρωπο. Και έκανε τα πάντα για να τον κατακτήσει. Κι' εκείνος που έβλεπε τα χρόνια του να περνούν χωρίς καμιά αισθηματική περιπέτεια, άφησε την Μάργκαρετ να τον παρασύρει στον έρωτά της. Και παντρεύτηκαν.

Λίγες όμως εβδομάδες αργότερα, η Μάργκαρετ κατάλαβε ότι ο Ντέμυ είχε αλλάξει. Της φερόταν με μεγάλη τρυφερότητα και είχε χάσει όλη την αυστηρότητά του. Δεχόταν όλες τις παρατηρήσεις της και ικανοποιούσε όλες της τις επιθυμίες.

— Πάντα ωνερεινόμενος, της έλεγε, μιά τόσο όμορφη κι' αξιολάτρευτη γυναίκα. Είμαι για μένα η ζωή μου. Θα κάνω ό,τι μου ζητήσεις.

Μα η Μάργκαρετ ήταν απροσηγόρητη. Διαρκώς έβλαψε στην άγκαλιά της φίλης της και της παρασπονόταν:

— Μ' αγαπάει τόσο πολύ που μ' εκνευρίζει. Ποτέ δεν μου άρνείται τίποτε κι' εγώ πάλι να σκάσω γιατί δεν μπορώ να του κάνω ούτε μιά τωση δα συζυγική σκηνή...

Κι' η Τζόαν προσπαθούσε να την παρηγορήσει ενώ μέσα της η καρδιά σπάρανε από τον πόνο. Σκεφτόταν πόσο ευτυχισμένη θα ήταν αν είχε έναν τόσο άρρωστο σκύλο. Μ' αυτό ήταν ένα απραγματοποίητο όνειρο της ζωής της. Η Τζόαν ήταν μοιραίο να δοκιμάσει πάντα αισθηματικές απογοητεύσεις, ενώ η Μάργκαρετ να στενοχωριέται γιατί κι' αυτός ακόμη ο δυνατός άνδρας που παντρεύτηκε, της συγχωρούσε όλα της τα καπρίτσια.

Ήταν κι' οι δυο δυστυχισμένες!

ΕΛΜΕΡ ΡΑΝΤΛΑΜ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον μπορείτε οικονομίας, έστω μικράς, αν δεν σ'απερισεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις το Ταμειτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε έντελως τα λεπτά σας και μαζί με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά — σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον απαραίτητον διά τα γεράματα και διά κάθε έκτακτην ανάγκην της ζωής σας.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Με 4 δελτία του «Μπουκέτου» και 8 δραχμάς αποκτάτε τα εξής άριστουργήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ” του ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ” του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ” του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ” του ΑΛΦΕΔΟΝΙΜΟΥ

Στόν τόμον της «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται και η γεμάτη πάθος έρωτική ιστορία της «ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ» και οι παθητικοί «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ»

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ” της ΝΤΕΛΛΥ

Επίσης το 7ον διέλιον του «Μπουκέτου» — «Οικογενειακό, το οποίο περιέχει τα δύο άριστουργήματα:

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ” του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ” της ΝΤΕΛΛΥ

Καθώς και το 8ον διέλιον:

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ” του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

Όμοιός με τα ίδια δελτία και δραχμάς 8 αποκτάτε και τη «ΠΑΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Όνορέ Μπαλζάκ και την «ΣΦΙΓΑ ΤΩΝ ΠΙΑΓΩΝ» του Ιουλίου Βέρν.

Προσεχώς θα κυκλοφορήσει το ένατον διέλιον:

“ΟΙ ΜΗΝΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ”

του ΕΤΕΝΣΕΛ.

Από τας παλαιότερας εκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τους αναγνώστας μας με τα ίδια δελτία και δραχμάς 5 δια τας Αθήνας και 6 δραχμάς δια τας επαρχίας τα εξής διέλινα:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

του Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ του ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ της ΓΚΡΕΒΙΛ

Και ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ

ΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ του ΕΝΤΙΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 δια τας Αθήνας και 6 δια τας Επαρχίας)

Και τα όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

που τιμώνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. έκαστον δια τας Αθήνας και 6 δια τας Επαρχίας ελεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διά το Έξωτερικόν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικά έξοδα. Εἰδοποιούνται όμως οἱ αναγνώσταις μας, ὅτι τὰ διέλινα αυτά πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καὶ ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεία τῶν ἡμερηθῶν.

ΑΠΟ ΤΗΣ 1ΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΑΝ ΔΩΔΕΚΑΕΤΙΑΝ

ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΝ

— Επί τη ευκαιρία αυτή το περιοδικόν ανακαινίζεται ριζικώς. Η έκτύπωσίς του θα γίνεται εις νέα πιεστήρια τελειοτάτου συστήματος, παρόμοια με εκείνα εις τα οποία εκτυπούνται τα ευρωπαϊκά περιοδικά.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

θα εἶνε συνεπὼς ἐφάμιλλον τῶν ευρωπαϊκῶν περιοδικῶν, με νέαν έντελὼς ἐμφάνισιν με πολυχρόμους ἐσωτερικὰς εἰκόνας, με ὕλην ἐκλεκτὴν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀπὸ τοῦ 1ου φύλλου τῆς νέας περιόδου θ' ἀρχίσουν δημοσιευόμενα στὸ «Μπουκέτο» τὸ νέον αἰσθηματικὸν ρωμάντζο τοῦ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ «ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ»

Τὸ περίφημο παιδικὸ μυθιστόρημα «ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ» τῆς κ. Ζεννεβραΐν που θὰ τὸ διαβάσουν

ἀπλήστως μικροὶ καὶ μεγάλοι. — Καὶ τὸ συναρπαστικὸν ἱστορικὸν — ἐρωτικὸν ἀνάγνωσμα:

“Η ΘΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ” τοῦ ΦΟΥΓΚ ΜΠΡΑΝΤΑΙΟ

ΤΟ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

Εἶνε τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον

ΕΞΕΥΡΩΠΑΪΖΕΤΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ

Με τὰς ἀνακαινίσεις αὐτὰς τὸ «Μπουκέτο» γίνεται έντελὼς νέον, έντελὼς μοντέρνον περιοδικόν, ἀντάξιον τῶν σημερινῶν ἀπαιτήσεων τοῦ κοινού.

Εύτυχια

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ
ΤΟΥ *ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ανέκδοτο γραμμένο για το «Μπουκέτο»)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και κάθε φορά που έμεναν μόνοι, έστω και λίγες στιγμές, έιωφε-λούσαν γά ν' αγαλιά-σθουν και ν' αλλάξουν γοργά ένα φίλο.

Η Εύτυχια άπορούσε. Πώς τόν άφηνε; πώς τόν αγάλλασε κι' έ-κείνη; πώς τόν φιλούσε; ... Δεν ήξερε αν ήταν σωστό, δεν ήξερε αν έρωσε να κάνει τη δύσκολη, να είναι επαγγελματική, μετρομένη. Άλλά ήταν άνόητο απ' τη δύναμή της να τόν βλέπει να την πλησιάζει για να την αγαλιάσει και να τόν έμποδίζει να τη φιλά στο στόμα και να μη τού ανταποδίδει το φιλό του. Δεν μπορούσε να κάνει άλλοιώς, να! Η αλήθεια όμως είνε πως, εκτός από τη μεγάλη αγάπη, αίσθανόταν κι' άπειρη έμπιστοσύνη προς τόν καλό και τίμο εκείνο νέο, που μόλις την αγάπησε δεν έκανε άλλο παρά να τη ζητήσει.

«Δε βαριέσαι! Έλεγε πτότος αίριο θα έλε άνδρας μου. Και τώρα τι άλλο είνε παρά άρραβωνιαστικός μου; Δεν έχω ανάγκη. Είνε δικός μου κι' είμαι δική του!»

Τό βράδυ έγραψαν μαζί. Την πήγε ως την πλατεία κι' από εκεί την άφησε να τραβήξει μόνη γά το σπίτι της. Γύρισε τρισευτυχισμένη.

— Δουπόν; τη ρώτησαν.

— Ωραία! τά είπαμε!

Και στη Δανάη κρυφά:

— Αλλάξανε και το πρώτο μας φίλο!

— Ένα μόνο; ρώτησε η Δανάη.

— Έκατό! χίλια! σόπα!

«Όταν σέ λίγο γύρισε κι' ο πατέρας της, τη ρώτησε κι' αυτός:

— Πώς τά πήγαμε;

— Καλά... πολύ καλά.

— «Ήσαστε... φρόνιμοι;

— Αι! τοίλεις θα ήναμε; Έμεις κούβαμε και τη χαρά μας. Στο γραφείο, βλέπεις, δεν ξέσπουν άνοια τίποτα.

— Και πότε, λές, θα τó μάθουν;

— Δεν ξέρω... όταν θέλη ο Όρεστές.

— Δεν είπα; πότε θα γίνη ο άρραβώνας;

— Όχι, όχι, τίποτ' απ' αυτό. Α, να! μά στιγμή μου είνε πως γοήγορα ο νόμιος θα ιδή και τις βέρες στα χέλια μας.

— Ρώτησέ τον αύριο με πρόπο... Για να ξέρουμε και μες να έτοιμασθούμε.

— Κι' αν μου πη την Κυριακή;

— Να τού πης την άλλη. Δεν έχουμε καιρό ως την Κυριακή. Πρέπει πρώτα να πάρω λεφτά.

— Μά θα πάρω εγώ ένα μισό.

— Δε φτάνει. Άκου πού σου λέω. Άν σου πη την Κυριακή, να τού πης την άλλη.

— Πού καλά!

Μεγάλη έκπληξη και χαρά περίμενε την Εύτυχια τ' άλλο και, όταν πήγε, έπαιε πάντα, στο γραφείο. Όλοι ήταν εκεί: ο κύριος Σαββίδης, ο Πετράκης, ο Όρεστές. Και καθώς πήγε, τήν έπαιε μ' έναν τρόπο ολοσδιόλου αλλοιώτικο απ' τόν συνηθισμένο. Σπρώχνονταν μπροστά της και τήν προσπαθούσαν μ' άπαισιμα τα χέρια.

— Καλώς την! της είνε πρώτος ο κ. Σαββίδης; σ' αγαπάει, πού μου, να ξήσετε!

— Τά έχωρ'ια συγχαρητήρια μου! της είνε κι' ο Πετράκης.

— Και τά δικά μου! πρόσθεσε γελώντας ο Όρεστές, που τήν έσκέδαζε ή ασυμμάχη, τ' άναφοροκρίνισμα και τά ψήφισμα στην οσάα της Εύτυχίας, καθώς της έπαιγγαν τó χέρι α' προσέτανα κι' χίλια καλά λόγια.

Ο Όρεστές στεκόταν στην πόρτα τού διαδρόμου και παρακολούθησε τη σκηνή, ενώ γελούσαν και τά παπούτσια του. Σε λίγο ήρθε η Σαββίδα, να συγχαρή κι' αυτή τόν ταιριαστό ζευγάρι. Και απο-ποση ώρα μίλησαν όλοι, όρθιοι εκεί στη μέση τού μεγάλου γραφείου, εκτός από τη Σαββίδα, που κάθισε άμέσως σέ μια πολυθρόνα.

— Έτσι μάθαμε και τί είδους ήταν αυτή ή άρραβωνία που σ' αγα-πήσε! τού μέρους στο σπίτι, είνε γελώντας ο Πετράκης.

— Φανταστείτε τη χαρά τού φίλου μου τού κύριου Χρήστου! είνε ο-θαρά ο κ. Σαββίδης.

— Μά με τó δόξα του, είνε η Σαββίδα. Μπορούσε να τήν α-λύτρω γαμπρό για τήν κόρη του;

— Εγώ όμως λέω, είνε ο Πετράκης, πως ο Όρεστές δεν μπο-ρούσε να βοή καλύτερη νύφη.

— Κι' αυτό, είνε η Σαββίδα. Η Εύτυχια είνε κορίτσι άσος πού-πει. Θα τόν κάνει ευτυχισμένο.

— Μόνο έμεις που χάνουμε τήν καλή μας διατίλωση, είνε ο Πετράκης.

— Μά όχι όνομα, είνε ο Όρεστές. Άπλάδι δεν άπαρη λόγος τ' α-γρήση τήν ένοχία της από τώρα. Έ, άργότερα, έμειναν παντρεμένοι, βλέπουμε τι θα γίνη.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

— Γιατί όχι; ... Εγώ δεν έχω πολύνειες... Θα περά ή ώρα με-θα βρίσκεται και κοντά μου. Στο σπίτι θα έχουμε νοικοκυρά κι' εγώ.

— Κατά τά ψέματα, είνε η Σαββίδα. Στην αρχή ίσως να... Άλλά δεν μπορεί να παντρευμένη να εργάζεται έξω, όταν μάλιστα δεν έχει ανάγκη. Αύ-ή πρέπει να νύη νοικοκυρά στο σπίτι... Έπειτα τ' άρ-ρουν και τά παιδιά...

Η Εύτυχια κοκλίνισε. Ο Όρεστές γέλασε.

— Α! είνε, τά μονότονα άντοσγνα δεν κάνουν παύση... άνοια.

— Ας είνε, αυτό θα τά ιδούμε. Σας εύχαριστούμε πολύ.

— Μισοί! ήλαδή και να τήν άφησης να εργάζεται;

αλήθει, τη θαυμά αγάτη και τήν τέλεια συνειδήση. Η αγάτη αγά-στη γίνεται στοργή. Και τότε είνε ευτυχία.

Η Εύτυχια θυμόταν τήν παραγγελία τού πατέρα της κι' όλο ήθελε να ρωτήση τόν Όρεστη πότε θα κάμουν τόν άρραβώνα. Άλλά δεν της έρχονταν καλά, φοβόταν μην παρ'ξηγηθή και περιμένε να της πη εκεί-νος. Δεν της έλεγε όμως και πλησίαζε μεσημέρι...

«Δεν περιέχει — συλλογιόθηκε η Εύτυχια — τ' άπόγευμα. Κι' αν δεν μου πη ως τó βράδυ, τότε τού λέω εγώ».

Άλλ' άμα χτύπησε ή καλάνια κι' έτοιμασθησαν για να φύγουν, ο Όρεστές της είνε:

— Τώρα πάρεψ μαζί μου προς τ' άπάνω. Κόστω πρέπει να πάμε.

— Πού;

— Τι σέ μέλει; Δεν έχεις έμπιστοσύνη; Δουπόν, ακολουθεί με!

Ανέβηκαν τήν όδον Ευκρίδου, βγήκαν στην όδον Αιδίου και στά-θηκαν στη πλατφόρμα με μια πάροδο, όπου ήταν ένα μικρό χρυσο-χείο.

— Έμεινα! της είνε.

Περίεργο! ο νους της Εύτυχίας δεν πήγε: ένόμισε πως θα της ά-φαινε κανένα στολίδι. Μ' από τώρα; δεν ήταν χωρίς γι' αυτά; ...

— Κύριε - Μηνά! είνε ο Όρεστές στο χρυσοχείο: έδώ είνε ή άρρα-βωνιαστιά μου! πάρε μας, σέ παρακαλώ, μέτρα, να μάς φτιάσεις τις βέρες μας!

Α! αυτό ήταν; Έ, βέβαια, για τις βέρες δεν ήταν χωρίς, απ' α-πτες έφαινε ν' άρχισουν...

Με πόση χαρά και συγκίνηση η Εύτυχια έβλεπε τó δαχτυλά της με τ' άρραβόνιο στυλιότυπο νύμφας, για να της περάση ο χρυσοχός όταν από τούς μεταλλικούς εκείνους κρίκους, που κρέμονταν στη σειρά από ένα ξύλο! Της έρχόταν όμως λιγάκι πλατύς, της πέρασε άλλον, κι' αυτός της ήθελε ίσα-ίσα.

Τού λόγου σου τώρα, κύριε γαμπρέ!

Ο Όρεστές άρθηκε τόν κρίκο του με τó πρώτο, και γέλια που έκα-μαν όταν έσυγχαριαν τούς δυό! Ο κύριος της Εύτυχίας, μπροστά στοί! Όρεστη, φανόταν σάν παιδί του...

— Και πως τις θέλετε τις βέρες σας, ρώτησε ο χρυσοχός. Μοντέ-ρες ή παλαιές;

— Μοντέρνες βέβαια, είνε ο Όρεστές, μά πως είνε; εγώ δεν ξέρω απ' αυτά...

— Εγώ ξέρω, είνε η Εύτυχια. Η μοντέρνες βέρες είνε πολύ λεπτές και σπογγιμένες, όχι ίσως και πλατείες όπως τις έκαναν άλλοτε. Νά, δεν είδες τη βέρα που φορεί ο Πετράκης;

— Δεν την πρόσεξα...

— Η δεσποινίς έχει δίκιο, είνε ο χρυσοχός, έτσι είνε ή μοντέρνες βέρες κι' έτσι θα σάς τις κάνω. Τι να γράψω από μέσα;

— Μόνο τά όνόματά μας και τó έτος, είνε η Εύτυχια.

— Πού καλά. Όρεστές και...;

— Εύτυχια!

— Α, τί καλό όνομα! Σου εύχομαι, κύριε Όρεσθέ μου, να νύη για σένα... όνομα και πράγμα!

— Και γά μένα, γέλασε η Εύτυχια.

— Πράγμα κι' όνομα! είνε ο Όρεστές. Και πότε, κύριε - Μηνά!

— Πότε; είνε ο Όρεστές.

— Τις βιολόσσες;

— Α, βέβαια! Τό Σάββατο τó βράδυ θάρω να τις πάρω.

— Πολύ καλά.

— Πάμε! Άντιο, κύριε - Μηνά!

— Στο καλό! Νά ξήσετε!

Βγήκαν. Η Εύτυχια, που απ' τη χαρά της δεν ήξερε τί να προ-παύ, άρθηκε αυτό:

— Α! δεν έτοιμασθήσατε! Πόσο θα κοστίσουν;

Ο Όρεστές γέλασε:

— Έννοια σου! Ο κύριε - Μηνάς είνε παλιός μας φίλος. Δεν θα σου πάρη παρά όσο πρέπει. Ποτέ δεν κάνω συμφωνίες μαζί του.

— Καλά, εσύ ξέρεις. Και γιατί θέλεις να νύη έτοιμες ή βέρες ως τó Σάββατο;

— Νόστιμο κι' αυτό! Γιατί τήν Κυριακή θα κάμουμε τούς άρραβώ-νες.

— Α! τόσο γρή-γορα; ... Μά προ-φταίνουμε;

— Άκου κι'! Δεν άκουσες πως θα μάς τις έχει;

— Μά μόνο ή βέ-ρες είνε; Δεν πρέ-πει τά έτοιμάσουμε και τó σπίτι; να έ-τοιμασθούμε κι' α!

— Τό ξέρω πως εσείς τάχετε δια έτοιμα. Έμεις όμως...

— Δεν χροαίνονται μεγάλες έτοιμασίες. Έμεις και μες θαμώστε, οι συγγενείς. Όσοιδήποτε... αν έπιμένεις... μπορούμε ν' αναβάλουμε ως τήν άλλη Κυριακή.

Η Εύτυχια καταχώρησε:

— Α, μπράβο! ... Νά μπορούμε κι' εγώ να κάμω ένα φουστάνι...

— Με μια συμφωνία όμως.

— Τι;

— Σ' αυτό τó διάστημα... θα ζήσουμε σάν άρραβωνιασμένοι.

— Ω! έμεις κατακόκκινη η Εύτυχια και μάλιστα δεν ζήσαμε σάν άρ-ραβωνιασμένοι...

— Ακολουθεί!

— Α! τόσο γρή-γορα; ... Μά προ-φταίνουμε;

— Άκου κι'! Δεν άκουσες πως θα μάς τις έχει;

— Μά μόνο ή βέ-ρες είνε; Δεν πρέ-πει τά έτοιμάσουμε και τó σπίτι; να έ-τοιμασθούμε κι' α!

— Τό ξέρω πως εσείς τάχετε δια έτοιμα. Έμεις όμως...

— Δεν χροαίνονται μεγάλες έτοιμασίες. Έμεις και μες θαμώστε, οι συγγενείς. Όσοιδήποτε... αν έπιμένεις... μπορούμε ν' αναβάλουμε ως τήν άλλη Κυριακή.

Η Εύτυχια καταχώρησε:

— Α, μπράβο! ... Νά μπορούμε κι' εγώ να κάμω ένα φουστάνι...

— Με μια συμφωνία όμως.

— Τι;

— Σ' αυτό τó διάστημα... θα ζήσουμε σάν άρραβωνιασμένοι.

— Ω! έμεις κατακόκκινη η Εύτυχια και μάλιστα δεν ζήσαμε σάν άρ-ραβωνιασμένοι...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

*Αρχοντοπούλα της Βηθλεέμ της εποχής μας στο παλάτι του πατέρα της

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

TOY C. LETAILLER

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΙ ΙΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

ΠΡΟΗΓΟΥ Μ Ε. ΝΟΥ). Η νεορά Πιτσιανή Ντενίλ Φαθρέιγ, μένοντας ορφανή, πηγαίνει κι' εγκαθίσταται κοντά στο θείο της Σουλθαίν Φαθρέιγ και στη θεία της Άδριανή, στο έσοχό τους σπίτι στο Μαλβάλ, ένα σπίτι απομονωμένο κι' έρημικό. Εκεί όμως, από την πρώτη κιόλας ημέρα της άφιξής της, συμβαίνουν πολύ περίεργα και τρομαχτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άβραστοι και σχεδόν υπερφυσικοί έχθροι απειλούν την οικογένεια. Το πρώτο θράδυ, η Ντενίλ με τη θεία της Άδριανή βρίσκουν ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, άπάνω στο οποίο είναι χαραγμένος ένας μαυρός, πέθιμος σταυρός... Και την επομένη, το θράδυ πάλι, καθώς η Ντενίλ με τη θεία της γυρίζουν από ένα περίπατο, αντιλαμβάνονται πως ο Σουλθαίν Φαθρέιγ έχει εξαφανιστεί από το σπίτι... Ψάχνουν παντού και τέλος τον βρίσκουν κρεμασμένο έξω από το παράθυρο του γραφείου του. Έπειτα από λίγες στιγμές, το πτώμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριώδως. Άνάστατες, περιτρωές, η δυο γυναίκες ζητούν την επέμβαση των άρχων κι' άμέσως φθάνουν επί τόπου ο άνακρητής Φενίλ και ο άστυνομικός επιθεωρητής Ταβερνιέ, οι όποιοι του κάκου προσπαθούν να θρούν ένα ίχνος που να τους οδηγήσει στην λύση του τρομακτικού μυστηρίου. Συνεχίζοντας τώρα την έρευνά τους, επισκέπτονται το άτελει του σπηρίου. Έτσι η θεία Άδριανή κι' η άνηψιά της ζουν μέσα σε μία διαρκή άγωνία. Το έπόμενο μάλλιστα θράδυ, η Ντενίλ θάλλει έξω από την πόρτα της κρεμασμένο θείο της; Πρόκειται τάχα περί θρυκόλακος ή τα μάτια της φτωχής νέας έπαθαν παραίσθησι από τον τόμο της;

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Ναι, θα πω στη Ντενίλ τί θέλω, είπε η θεία Άδριανή. Θα πάη μόνη στο χωριό... κι' εγώ θα μείνω στο σπίτι...
— Ναι, είπε κι' ο άστυνομικός, μου φαίνεται πως αυτό είνε το καλύτερο. Ξαναγυρίστε στο σπίτι σας, κυρία Φαθρέιγ... Έγώ θα σάς ξαναβιά κατά την μία το μεσημέρι...

Και ο Ταβερνιέ άπομακρύνθηκε. Έπειτα, πριν στρίψη το δρόμο, φώναξε:

— Κλείστε την πόρτα σας και μην άνοίγετε σε κανέναν!

Η Ντενίλ, μόλις θρέθηκε μόνη στο δρόμο του χωριού, ένοιωσε μία θαθεία άνακούφιση. Έρευνε από το καταραμένο σπίτι κι' αυτό της έφτανε επί του παρόντος.

Τό γεγονός ότι δέν ένοιωθε πειά γύρω της άυτούς τούς θαρείς τοίχους, ότι άκούγε πέρα τό τραγουδι κάποιου ξιφόκοπου, της έδινε μία έντύπωσι άσφαλείας και ζωής.

Άπέτυχε όμως στην άποστολή της. Η φίλη της θείας Άδριανής τη δέχτηκε πολύ έγκαρδία, μά ήταν πολύ άργά. Ο χωρικός για τον όποιο έπρόκειτο, είχε θρεί, πρδ όλίγων ήμερών, δουλειά σε κάποιον άλλο χωριό και είχε πάρει μαζί του και τη γυναίκα του.

— Έξέ άλλου, πρόσθεσε η φίλη της θείας της, δέν ξέρω άν θα δεχόντουσαν ναοθοούν στο σπίτι σας έπειτα από όσα συνέβησαν...

Και, χωρίς άποτέλεσμα, η Ντενίλ πήρε πάλι τό δρόμο για να γυρίση στο σπίτι των Έφτά Δρόμων.

«Από τώρα, σκεφτόταν. Πριν άκόμα άντικρύση τό

Ο Ταβερνιέ σκέφτηκε μία στιγμή

σπίτι της θείας, ένοιωσε πάλι την καρδιά της να σφίγγεται από την άγωνία που την παρέλυε... Ω! ήταν τρομερό να ξαναπαράση μία νύχτα άκόμη, εκεί ψηλά, μέσα στην μικρή κάμαρη, στην άκρη του διαδρόμου...

Όταν έφθασε στη σενονροστοιχία που ώδηγούσε στη τζαματή πόρτα, διασταυρώθηκε με τη Σουλθία, η όποια είχε τα χέρια της φορτωμένα πακέτα. Η ύπηρετρια περπατούσε γρήγορα...

— Φεύγεις, Σουλθία... της είπε η Ντενίλ.

— Μάλλιστα, δεσποινίς... Ηρθα και πήρα τα πράγματά μου... Πρέπει να πείσετε την κυρία ότι πρέπει να φύγετε και σεις.

Η φτωχή γυναίκα φαινόταν ότι ξισάτοαν κιόλας ν' άπομακρυνθή.

Κ' έπρόσθεσε μ' ένα διασημένο χαμόγελο.

— Άλλοίμονο! Όταν είδα όσας νάρχασατε έδω, έλπισα πως στο έξης τό σπίτι θα γινόταν λιγότερο θλιβερό...

Η Ντενίλ είχε σταθή, μά η Σουλθία σιγά-σιγά άπομακρύνθηκε άπ' αυτήν, λέγοντάς της:

— Όρεβουάρ, δεσποινίς... Όρεβουάρ...

Κι' άρχισε να τρέχη ως ότου έφτασε στον δημόσιο δρόμο.

Η Ντενίλ χτυπούσε σε λίγο την τζαματή πόρτα. Η θεία Άδριανή παρουσιάστηκε άμέσως και τη ρώτησε τί έκανε.

— Πήγα πολύ άργά, θεία μου, της άπάντησε η νέα. Αυτοί οι χωρικοί έθρκαν δουλειά άλλοι κι' έφυγαν από τό Μαλβάλ.

Και πιδ σιγανά πρόσθεσε:

— Η φίλη σας μου είπε ότι κι' άν δέν είχαν φύγει είνε ζήτημα, άν θα δεχόντουσαν ναρθούν έδω.

Η Άδριανή Φαθρέιγ δέν άπάντησε. Η Ντενίλ φοβήθηκε πως θα την έθλεπε ν' αναλύεται σε δάκρυα. Όστόσο, η θεία της συγκρατήθηκε και τη ρώτησε.

— Συνάντησες τη Σουλθία;

— Ναι, πρδ όλίγου.

Η θεία Άδριανή σήκωσε τό κεφάλι της και κύτταξε την Ντενίλ έπί' πολλή ώρα στα μάτια.

— Έλα, της είπα, πρέπει να σου μιλήσω.

Διευθύνθηκαν πρδς τη σάλα όπου τό τραπέζι ήταν στρωμένο.

Η νέα κόρη έτρεμε... Τί έπρόκειτο τάχα ν' άκούση άκόμα;

Όταν κάθισαν στο τραπέζι, η θεία Άδριανή είπε:

— Από την ώρα που έφυγες, δέν έκανα άλλο παρά να σκέφτωμαι τα λόγια του επιθεωρητή Ταβερνιέ. Έχω κι' εγώ την ίδια γνώμη μ' αυτόν: αυτός ό σταυρός... ό περιστοιχισμένος με δέντρα... Έκεί... εκεί πρέπει να γίνουν θάμνοι τό θείο σου... Τώρα μάλλιστα θυμάμαι: Σε χιλίων διακοσίων μέτρων άπόστασι από δώ, σ' ένα λοξό μονοπάτι του δάσους που πάει στο Μπωνάκ, υπάρχει ένα ξέφωτο... που μοιάζει με τό σχεδιάγραμμα του μυστηριώδους χαρτιού που βρήκαμε στο κρεβάτι... Δέν ένω περπάσει πωρά μια-δυο φορές από κεί, μά θυμάμαι... Υπάρχουν σ' αυτό τό μέρος δυο τεράστια δέντρα, που δεσπόζουν όλων των άλλων γύρω... Έκεί θα τον έχουμε θάψει... Εκεί...

Η Ντενίλ δέν ήξερε τί ν' άπαντήση και η θεία Άδριανή έξακολούθησε!

— Θα οδηγώσω ως εκεί τον άστυνομικό... Μά θα τον άφήσω μόνο κατόπιν... γιατί, άν ό θεός σου είνε θαμμένος εκεί, θα μου λείψη τό θάρρος... Τό νοιώθω...

Η Ντενίλ δέν ήξερε τί ν' άπαντήση και η θεία Άδριανή έξακολούθησε!

— Θα οδηγώσω ως εκεί τον άστυνομικό... Μά θα τον άφήσω μόνο κατόπιν... γιατί, άν ό θεός σου είνε θαμμένος εκεί, θα μου λείψη τό θάρρος... Τό νοιώθω...

Η Ντενίλ δέν ήξερε τί ν' άπαντήση και η θεία Άδριανή έξακολούθησε!

— Θα οδηγώσω ως εκεί τον άστυνομικό... Μά θα τον άφήσω μόνο κατόπιν... γιατί, άν ό θεός σου είνε θαμμένος εκεί, θα μου λείψη τό θάρρος... Τό νοιώθω...

Η Ντενίλ δέν ήξερε τί ν' άπαντήση και η θεία Άδριανή έξακολούθησε!

— Θα οδηγώσω ως εκεί τον άστυνομικό... Μά θα τον άφήσω μόνο κατόπιν... γιατί, άν ό θεός σου είνε θαμμένος εκεί, θα μου λείψη τό θάρρος... Τό νοιώθω...

Η Ντενίλ δέν ήξερε τί ν' άπαντήση και η θεία Άδριανή έξακολούθησε!

— Θα οδηγώσω ως εκεί τον άστυνομικό... Μά θα τον άφήσω μόνο κατόπιν... γιατί, άν ό θεός σου είνε θαμμένος εκεί, θα μου λείψη τό θάρρος... Τό νοιώθω...

Η Ντενίλ δέν ήξερε τί ν' άπαντήση και η θεία Άδριανή έξακολούθησε!

— Θα οδηγώσω ως εκεί τον άστυνομικό... Μά θα τον άφήσω μόνο κατόπιν... γιατί, άν ό θεός σου είνε θαμμένος εκεί, θα μου λείψη τό θάρρος... Τό νοιώθω...

Η Ντενίλ δέν ήξερε τί ν' άπαντήση και η θεία Άδριανή έξακολούθησε!

— Θα οδηγώσω ως εκεί τον άστυνομικό... Μά θα τον άφήσω μόνο κατόπιν... γιατί, άν ό θεός σου είνε θαμμένος εκεί, θα μου λείψη τό θάρρος... Τό νοιώθω...

Η Ντενίλ δέν ήξερε τί ν' άπαντήση και η θεία Άδριανή έξακολούθησε!

— Θα οδηγώσω ως εκεί τον άστυνομικό... Μά θα τον άφήσω μόνο κατόπιν... γιατί, άν ό θεός σου είνε θαμμένος εκεί, θα μου λείψη τό θάρρος... Τό νοιώθω...

Η Ντενίλ δέν ήξερε τί ν' άπαντήση και η θεία Άδριανή έξακολούθησε!

— Θα οδηγώσω ως εκεί τον άστυνομικό... Μά θα τον άφήσω μόνο κατόπιν... γιατί, άν ό θεός σου είνε θαμμένος εκεί, θα μου λείψη τό θάρρος... Τό νοιώθω...

Κι' άπλωσε τά μακρύα κι' ισχνά χέρια της μπροστά σάν να θέλε να διάση κάποια φριχτή όπτασία.
— Αυτό δέν είνε ίσως καλό... τραύλισε. Μά δέν θάχω τό θάρρος... με καταλαβαίνεις, δέν είν' έτσι;

IX

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Στη μία μετά τό μεσημέρι άκριβώς, ό Μωρίς Ταβερνιέ είχε ξαναγυρίσει στο σπίτι των Έφτά Δρόμων.

Η δυο γυναίκες, που άγωνιούσαν τον περίμεναν έξω στο δρόμο. Η Άδριανή Φαθρέιγ τον ρώτησε άμέσως.

— Πήγατε πρδς τό Μπωνάκ, καθώς ψάχνατε μέσα στο δάσος;

Ο Ταβερνιέ σκέφθηκε μία στιγμή κι' έπειτα άπάντησε:

— Τό Μπωνάκ, άν δέν γελιέμαι, βρίσκεται δεξιά στο Μαλβάλ; Όχι, δέν πήγα άκόμα κατά κεί. Μά γιατί με ρωτάτε;

Και στάθηκε προσεχτικός σάν να είχε καταλάβει τη σημασία των λόγων που έπρόκειτο ν' άκούση.

Θυμήθηκε, άπάντησε η θεία Άδριανή, ότι τό μονοπάτι που συνδέει τούς Έφτά Δρόμους με τό Μπωνάκ, κόβεται από ένα ξέφωτο, όπου υπάρχουν δυο τεράστια δέντρα... δυο θαλαμιές ύποθετα.

— Σε πόση άπόστασι από τούς Έφτά Δρόμους βρίσκεται αυτό τό ξέφωτο;

— Άπέχει χιλία διακόσια μέτρα περίπου, μά για να πάτε ως εκεί πρέπει να ξέρετε τό δρόμο...

— Πρέπει να πάμε να δούμε κι' εκεί, είπε ό άστυνομικός, ό όποιος φαινόταν θυσιμένος σε θαθείες σκέψεις.

Έπειτα πρόσθεσε:

— Προηγούμενος, έπιτρέπατέ μου να σάς κάνω τρείς έρωτήσεις: Η δυο πρώτες είνε για σάς: Πέστε μου έν πρώτοις άν ό σύζυγος σας είχε άσφαλίσει τη ζωή του;

— Όχι.

— Είθε άπολύτως θεθαία γι' αυτό;

— Άπολύτως. Δέν έκανε ποτέ τίποτε χωρίς να με συμβούλευεται.

— Όρα! Και τώρα η δευτέρα έρώτησις: ποιοι είνε οι κληρονόμοι σας;

— Η Ντενίλ, η άνηψιά του συζύγου μου. Από μέρους μου, δέν έχω ούτε άνηψιό, ούτε άνηψιά.

— Περιφημα, είπε ό άστυνομικός. Όλες αυτές η έρωτήσεις δέν έχουν θέσινα μεγάλη σημασία, μά πρέπει πάντως να ξέρω... Τώρα, θα ήθελα να πω μία καλημέρα στον θείο σας, τον κ. Φλοράν Κορντιέ.

— Νά σάς οδηγώσω στην κάμαρή του; ρώτησε η θεία Άδριανή.

— Ναι... Έπειτα θα πάμε μαζί... Εκεί... ξέρετε, στο ξέφωτο του δάσους...

Και μπήκαν μέσα στο σπίτι. Μά, μόλις έφτασαν στο διάδρομο, η θεία Άδριανή στάθηκε άπότομα και είπε:

— Άλγο έλειψε να τό ξεχάσω... Ο θεός Φλοράν δέν ξέρει άκόμα τίποτε άπ' όσα διεδραματίσθηκαν έδω... Άν μπορήτε, ρωτήστε τον ό,τι θέλετε χωρίς όμως να...

Ο Μωρίς Ταβερνιέ τη διέκοψε άφρασιμένους και τη ρώτησε χωρίς να κρύψη την έκπληξή του.

— Πώς; Ο κ. Κορντιέ δέν ξέρει τίποτε; Άγνοεί άκόμα τον θάνατο του άνηψιού του;

— Ναι, άπάντησε η Άδριανή Φαθρέιγ. Δέν του είπα τίποτε, γιατί μου έλειψε τό θάρρος να τον ύποβάλω σε μία τέτοια δοκιμασία. Η καρδιά του είνε κουρασμένη... Θα έπρεπε να του τό πούμε με τρόπο... Θα μπορούσατε ίσως να τον ρωτήσετε χωρίς να καταλάβη πολλά πράγματα.

Ο άστυνομικός είχε άπομείνει κατάπληκτος.

— Έστω, είπε. Θα λάθω τα μέτρα μου... Έν τοιαύτη περιπτώσει, παρουσιάζετε με στον θείο σας ως φίλο σας.

Και μπήκαν μέσα στην κάμαρη του άρρωστου γέρου. Ο θεός Φλοράν φάνηκε να ξαφνιάζεται γι' αυτήν την επίσκεψη, την όποια άσφαλώς δέν περίμενε.

Ο Μωρίς Ταβερνιέ στάθηκε

και όδοιος κοντά στο κρεβάτι και είπε στη θεία Άδριανή:

— Ο κ. Κορντιέ ύποφέρει από κρίσεις έμφύσηματος, καθώς μου είπατε...

Ο ίδιος ό θεός Φλοράν, του άπάντησε:

— Να!... τον χειμώνα πρδ πάντων δέν άξίζω τίποτε... Άσχημο πράγμα, θέλετε, τα γηρατειά...

Καθώς μιλούσε άνέπνεε με δυσκολία.

— Όταν ήμουν πιδ νέος, έξακολούθησε, τά ύπέφερα όλ' αυτά εύκολα. Πρέπει να είμαι πολύ άρρωστος για να είμαι κρεβατωμένος.

— Δέν μπορείτε να σηκωθείτε; ρώτησε ό άστυνομικός.

Ο θεός Φλοράν πριν άπαντήση, δίστασε λίγο. Τέλος είπε:

— Άν χρειάζοταν, θα μπορούσα χωρίς άλλο... Μά δέν θα πηγαινα μακριά.

Και όμως τό παρουσιαστικό σας είνε λαμπρό.

Ναι, έπεδοκίμασε η θεία Άδριανή. Ο θεός μου, άν δέν είχε τό έμφύσημα θα ήταν καλά σάν έμάς.

Πόσες ήμέρες τώρα είθε κρεβατωμένος; ρώτησε ό Ταβερνιέ.

— Δέκα μέρες, μου φαίνεται. Ω! σε μερικές ήμέρες έλπίζω πως θα είμαι καλύτερα...

Έπακολούθησε μία μικρή σιωπή κι' ό θεός Φλοράν έξακολούθησε:

— Ο Σουλθαίν με παρατάει... Χθές δέν τον είδα καθόλου... Ούτε και σήμερα τό πρωί...

Η Άδριανή Φαθρέιγ του άπάντησε:

— Τό πρωί θγήκε έξω...

— Μήπως είνε άρρωστος;

— Όχι, θείε μου, όχι.

Ο Μωρίς Ταβερνιέ ρώτησε:

— Έντε ναί τη νύχτα κοίσεσις δυσπνοίας;

— Ναι, πιδ συχνά τη νύχτα...

— Θα σάς βασανίζουν πολύ... Δέν σάς άφήνουν να κοιμάστε...

— Ναι... κοιμάμαι ελάνιστα...

Ο Ταβερνιέ γύρισε πρδς τη θεία Άδριανή και της είπε:

— Και τώρα, πείπει, ν' αφήσουμε τον κ. Κορντιέ εντελώς μόνο.

Γύρισε πρδς την Ντενίλ, η όποια είνε νύνη τρομερά γλυμή, καταλαβαίνοντας, ότι θα της ζητούσε να μείνη στο σπίτι.

Η θεία Άδριανή είπε τότε:

— Νομίζετε ότι για μία ώρα που θα λείψουμε δέν μπορεί να μείνη μόνος;

— Όχι, άπάντησε ό άστυνομικός.

Και, γυρίζοντας πρδς τη Ντενίλ, τη ρώτησε:

— Δεσποινίς, άν, όταν είμεις μόνες, κλείσετε αυτήν την πόρτα, τί έχετε να φοβηθήτε;

Η Ντενίλ συγκέντρωσε όλες της τ' άδυναμίες για να μη χάση τό θάρρος της.

— Δέν μπορούμε ν' αφήσουμε έδω τον κ. Κορντιέ μόνο, έξακολούθησε ό άστυνομικός.

Δέν φαίνεται να φοβάστε...

— Άνεβήτε επάνω... Η θεία σας θα ξαναγυρίση σε λίγο... Άν συμβή τίποτε, άνοίχτε τό παράθυρο και φωνάχτε... Έξέ άλλου τέτοια ώρα κανείς δέν θα τολμούσε...

Η Ντενίλ δέν άπάντησε.

Όστόσο η θεία Άδριανή φαινόταν άνησυχή.

(Άκολουθεί)

Η Ντενίλ άρχισε να γράφει...

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

ΑΠΑΤΕΣ ΚΑΙ ΚΛΕΨΕΣ ΜΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Τὰ Χρηματιστήρια τῶν γραμματοσήμων καὶ οἱ κερδοσκόποι τους. — Ἡ μεγαλύτερη συλλογὴ τοῦ κόσμου. — Οἱ παραχαράκτες τῶν σπανίων γραμματοσήμων. — Πῶς ἀνακαλύπτονται τὰ ψεύτικα γραμματόσημα. — Ἕνας «ἄσος» τῆς ἀπάτης με γραμματόσημα. — Τὸ Μπρέντ. — Τὰ γραμματόσημα. — δολώματα καὶ οἱ «ταχυδακτυλουργοὶ» κλπ. κλπ.

Ὁ ἐμπόριο τῶν γραμματοσήμων, ἄγνωστο σχεδὸν στὸν περισσότερον κόσμον, ἐνδιαφέρει σήμερα, κατὰ τὶς γερμανικὲς στατιστικὲς, ἕνα ἑκατομμύριο περίπου συλλέκτας κι' ἔχει δυὸ μεγάλα χρηματιστήρια, στὸ Λονδίνο καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη. Αὐτὸ τὸ περίεργο ἐμπόριο ἔχει καὶ τοὺς κερδοσκόπους του, ποὺ κάνουν ἕνα σωρὸ ἀγοραπωλησιῶν τοῖς μετρητοῖς ἢ ἐπὶ προθεσίμῃ, με γραμματόσημα συλλογῆς. Ὑπάρχουν λοιπὸν καὶ ἐδῶ, οἱ ἀγορασταὶ, οἱ πωληταὶ, οἱ κερδοσκόποι καὶ οἱ... κλέφτες!

Πρέπει νὰ ἔχη δεῖ κανεὶς μιά μεγάλη συλλογὴ γραμματοσήμων γιὰ νὰ καταλάβῃ πόσο σπουδαῖο εἶναι αὐτὸ τὸ ἐμπόριο καὶ πόσο φανταστικὸς τὸν γραμματοσημοσυλλέκτη. Σ' ἕνα μέγαρο τῆς Πέμπτης Λεωφόρου, στὴ Νέα Ὑόρκη, ὑπάρχει ἡ μεγαλύτερη συλλογὴ γραμματοσήμων τοῦ κόσμου. Ἀνήκει σ' ἕνα θαυόπλουτο Ἀμερικανό, τὸν Ἐρικ Γκούλντ, τὸν περιφημότερο γραμματοσημοσυλλέκτη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κι' ἀποτελεῖται ἀπὸ χίλιους ἀκριβῶς τόμους, μέσα στοὺς ὁποίους μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ ὅλα τὰ γραμματόσημα ποὺ ἔχουν ἐκδοθῇ μέχρι σήμερα, ἀπὸ τὸ πρῶτο ἕως τὸ τελευταῖο. Περιττὸ εἶναι τὴν ἀνὰ ἑκάστην ἡμερᾶν νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἡ μοναδικὴ αὕτη συλλογὴ ἀξίζει πολλὰ ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα.

Μὰ ὅπως εἰπαμε, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κερδοσκόπους αὐτοῦ τοῦ ἐμπορίου, ὑπάρχουν καὶ οἱ κλέφτες, καθὼς καὶ οἱ παραχαράκτες, οἱ κιβδηλοποιοὶ τῶν γραμματοσήμων. Γι' αὐτὸ, ἕνα σπάνιο γραμματόσημο ποὺ φθάναι συνήθως νὰ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα, πρὶν πληρωθῇ ἀπὸ τὸν ἀγοραστή, ὑποβάλλεται σ' ἕνα αὐστηρὸ ἐλέγγο. Φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀναλύουν ἀκόμα καὶ τὰ χρώματά του! Ἐπειτα, πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ἕνα τεττιο γραμματόσημο ἔχει μιά ὀνομαστικὴ ἀξία, γιατί μπορεῖ νὰ μείνῃ δυὸ καὶ τρία χρόνια στὰ χέρια ἑνὸς ἐμπορίου, χωρὶς νὰ ζητηθῇ. Τὰ γραμματόσημα, ὡστόσο, ποὺ ἔχουν μιά μέση ἀξία, κυκλοφοροῦν πρὸς εὐχολὰ ἀπὸ χερί σὲ χερί. Πρὸς αὐτὰ συνεπῶς στρέφονται οἱ παραχαράκτες καὶ φυσικὰ κάνουν χρυσὲς δουλειές, χωρὶς ὅμως νὰ παραμελοῦν καὶ τὴν παραχαράξιν τῶν σπανίων γραμματοσήμων.

Ὁ Λουί Βεμπέρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους πραγματωγνῶμονες, μοῦ ἔλεγε πρῶτες: — Πολλὲς φορές οὔτε κι' ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ ξεχωρίσουμε ἕνα ψεύ-

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

τικο γραμματόσημο ἀπὸ ἕνα ἀληθινὸ. Ἡ ἡλεκτρονικὴ ἀνάλυσις ἑνὸς γραμματοσήμου μᾶς δείχνει θέβαια ἂν ἡ ἀποσύνθεσις τῶν χρωμάτων του ἔγινε ἀπὸ τὸν καιρὸ ἢ ἀπὸ χημικὲς ἐπεδράσεις. Μὰ καμμιά φορά, οἱ παραχαράκτες προσέχουν ἀκόμη κι' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια...

Κι' ὁ Λουί Βεμπέρ μοῦ ἔδειξε μιά μεγάλη φωτογραφία ἑνὸς γραμματοσήμου τῆς Ἀργεντινῆς. Τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς φωτογραφίας ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν σελίδα ἑνὸς περιοδικοῦ.

— Νὰ μιά μεγέθυνσις... μοῦ εἶπε.

— Αὐτὸ τὸ γραμματόσημο εἶναι πολὺ ὡμορφο, ψιθύρισα με θαυμασμό.

— Ναι, μὰ εἶναι ψεύτικο! Μοῦ ἐξήγησε ὁ διάσημος πραγματωγνῶμων.

— Πῶς τὸ διαπιστώσατε; ἀπόρησα.

Ὁ Λουί Βεμπέρ χαμογέλασε κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρι του δυὸ ἄλλες φωτογραφίες. Ἡ μιά ἦταν ἀπὸ πρῶτην γουατέρια κι' ἡ ἄλλη ἀπὸ κόκκινη. Ὅπως δὲ μοῦ ἐξήγησε, ἡ πρῶτη ἦταν ἡ μεγέθυνσις ἑνὸς σπανίου γραμματοσήμου καὶ ἡ κόκκινη, τῆς ἀπικμίσσεως του. Ὁ Λουί Βεμπέρ κατόπιν ἔβαλε τὴ μιά διαφανὴ φωτογραφία πάνω στὴν ἄλλη καὶ τὶς τοποθέτησε σ' ἕνα τζάμι τοῦ παραθύρου.

— Βλέπετε; μοῦ εἶπε. Ἡ κόκκινη φωτογραφία μᾶς ἀποκάλυπτε μερικὲς ἀδεξιότητες στὸ σχέδιο. Ὁ παραχαράκτης δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀντιγράψῃ τόσο πιστὰ, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται καμμιά διαφορὰ στὴ μεγέθυνσις...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Ἄν σὰς δείξω ὅμως τὰ γραμματόσημα τὰρα κι' ὅχι πεῖα τὶς φωτογραφίες, μεγεθύνσεις τους, δὲν θὰ μπορέσατε ἀσφαλῶς νὰ ξεχωρίσετε τὸ ἀληθινὸ ἀπὸ τὸ ψεύτικο!...

Καὶ πράγματι, με γυμνὸ μάτι, δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ καμμιά διαφορὰ.

— Ἕνα γραμματόσημο, μοῦ ἐξήγησε ὁ Λουί Βεμπέρ, εἶναι πολὺτιμο. Ὅχι ἐπειδὴ ἔχει μιά καλλιτεχνικὴ ἀξία ἢ ἐπειδὴ ἔξεδόθη ἀπὸ μιά μακρινὴ χώρα, ἀλλὰ ὅταν ὁ πᾶρξουν πολὺ λίγα ἀντίτυπα του. Ὅσο λιγότερα εἶναι τ' ἀντίτυπα, τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἀξία τοῦ γραμματοσήμου. Ἕνα παλιὸ γραμματόσημο, ποὺ δὲν τυπώθηκε πρῶτα, παίρνει καθε χρόνο μεγαλύτερη ἀξία. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ σπάνια γραμματόσημα ἔχουν ὡς ὑπόδειγμα οἱ παραχαράκτες.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτούς, ἔχουμε καὶ τοὺς κλέφτες, τοὺς ἀπατεῶνες, ποὺ κάνουν ἕνα σωρὸ ἐπικερθεῖς ἐπιχειρήσεις με τὰ γραμματόσημα. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι κι' ὁ περίφημος Οὐίλλιαμ Μπρέντ, ποὺ ἔχει ἀναστατώσει τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερική με ἕνα σασανικὸ τέχνημα τοῦ, τὸ «κόλπο τῶν ἑκατὸ χιλιάδων». Κι' ὡστόσο, ὁ ἀπατεῶν αὐτὸς εἶναι πασίγνωστος τόσο στους ἐμπόρους γραμ-

ματοσήμων, ὅσο καὶ στὴν ἀτυνομία. Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τὸν ἀποκαλύψῃ καὶ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀπάτην του. Ἡ τελευταία λοιπὸν ἐπιχειρήσις του εἶναι ἡ ἐξῆς:

Μιά ἡμέρα, μεταμφιεσμένος σὲ Ἄγγλο ἀριστοκράτη, παρουσιάσθηκε στὸν γνωστὸ Παρισινὸ ἔμπορο γραμματοσήμων Ἐντουάρ Μπωντρώ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ ἕνα γραμματόσημο τῆς νήσου Μαυρικίου τοῦ 1867. Ὁ ἔμπορος ἐξαφίσθη. Αὐτὸ τὸ γραμματόσημο ἦταν σπάνιο, μοναδικό. Ζήτησε νὰ τὸ δῇ, τὸ ἔξετασε προσεχτικὰ καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸ.

— Πόσο τὸ πουλάτε; ρώτησε κατόπιν τὸν Ἄγγλο.

— Ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες φράγκα τοῦ ἀπάντησε ἑκείνος με ἀπάθεια.

— Ἡ ἀξία του ὅμως στὸν κατάλογο εἶναι μόνο ἑκατὸ χιλιάδες! παρετήρησε ὁ ἔμπορος.

— Ἐ, τότε ἀγοράστε το ἀπὸ τὸν κατάλογο... τὸν εἰρωνεύθηκε ὁ πωλητής.

Κι' ἔφυγε, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ ἔφθεσε τὴν κάρτα του με τὴ διευθύνει του. Ἀπὸ τότε πέρασαν τρεῖς μῆνες, χωρὶς νὰ ξαναγίνῃ λόγος γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσις, ὅταν ἐξαφνικὰ, ἕνα ἀπόγευμα, ἕνας ἀξιοπρεπὴς κύριος μῆκε στὸ κατάστημα τοῦ Ἐντουάρ Μπωντρώ.

— Θέλω γιὰ νὰ συμπληρώσω τὴ συλλογὴ μου, τοῦ εἶπε, ἕνα γραμματόσημο τῆς νήσου Μαυρικίου τοῦ 1867.

— Ὡ, εἶναι σπάνιο! ἔκανε ὁ ἔμπορος.

— Τὸ ξέρω. Εἶναι πάρα πολὺ σπάνιο! παραδέχθηκε ὁ πελάτης. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ψάχνω τρία τῶρα χρόνια γιὰ νὰ τὸ βρῶ...

— Εἶναι καὶ πανάκριβο...

— Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω! Εἰμαι πρόθυμος νὰ δώσω ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα γι' αὐτὸ τὸ γραμματόσημο. Τόση ἄλλωστε εἶναι ἡ ἀξία του στὸν κατάλογο.

— Ἀδύνατον νὰ τὸ βρῇτε σ' αὐτὴν τὴν τιμὴ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μπωντρώ. Αὐτὸ τὸ γραμματόσημο ἀξίζει στὸ ἐμπόριο διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Εἶναι πολλὰ!... φώναξε ὁ συλλέκτης.

Κι' ὄχιως ἀμέσως τὸ παζάρευμα. Ὁ ἔμπορος δὲν ὑποχώρησε. Τέλος συμφώνησαν στὶς ἑκατὸν ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα. Ὁ ἀγοραστής τοῦ ἔφθεσε τὴν κάρτα του (ποῦ ἔγραφε ἀπᾶνω: Μαρκόσιος ντὲ Σαίν-Φλαμέν) καὶ μαζί μ' αὐτὸ καὶ πέντε χιλιάδες φράγκα ὡς κατάρ.

— Θὰ ξαναγυρίσω ἀπᾶψε. Εἶπε στὸν ἔμπορο ἐλπίζω ὅτι θὰ μπορέσατε νὰ μοῦ παραδώσετε τὸ γραμματόσημο.

Ὁ ἔμπορος, μόλις ἔφυγε ὁ πελάτης του, ἄρπαξε τὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε τὸν Οὐίλλιαμ Μπρέντ.

— Ἐχετε ἀκόμα τὸ γραμματόσημο τῆς νήσου Μαυρικίου τοῦ 1867; τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα.

— Σὰς δίνω ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες.

— Ὅχι.

— Ἐκατὸν τριάντα.

— Θέλω ἑκατὸν πενήντα...

— Μά...

— Χαίρετε!

— Μιά στιγμή! Δέχομαι!...

Ἐπὶ τὸν ὅριον, ὁ Ἐντουάρ Μπωντρώ εἶχε στὰ χέρια του τὸ πολὺτιμο γραμματόσημο, ἀφοῦ πρῶτα πληρώσε ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες φράγκα στὸν Οὐίλλιαμ Μπρέντ. Εἶχε κάνει μιά καλὴ δουλειά, ἀπὸ τὴν ὁποία ἦα ἔβγαζε τριάντα χιλιάδες φράγκα, γιατί ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαίν-Φλαμέν θὰ πληρώσε ἑκατὸν ὀγδόντα χιλιάδες...

Μὰ γιὰ κακὴ του τύχη, ἀκόμη περιμένει τὸν ἀγοραστή τοῦ γραμματοσήμου. Ὁ μαρκήσιος ἦταν ἀπλούστατα ἕνας συνένοχος τοῦ Οὐίλλιαμ Μπρέντ. Ὅσο γιὰ τὸ γραμματόσημο, κανεὶς δὲν τὸ ζήτησε μέχρι σήμερα, οὔτε γιὰ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα. Κι' ὡστόσο εἶναι αὐθεντικὸ. Μόνον ποὺ πωλήθηκε περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀξία

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἀπόβραδο καὶ κάθεται ὀλομόναχος ὁ δύστυχος συλλογισμένος σ' ἀκρογιάλι, ἀκουμπισμένος στὰ δυὸ χέρια του ἔχοντας τὸ γιονισμένο ἀπ' τὰ θάσανα κεφάλι, ἀπόβραδο καὶ κάθεται ὀλομόναχος...

Ἕνα ἀργοπορημένο φαροκάϊκο ἀποτραβιέται ράθυμα μέσ' στὸ λιμάνι καὶ σὲ λιγάκι τὸ φεγγάρι ἀπὸ ψηλά, στὶς δόξες του, θὰ βγῇ κι' αὐτὸ γιὰ πυροφάνι, ἕνα ἀργοπορημένο φαροκάϊκο...

Τί τάχα νὰ τοῦ μωρμουρίζῃ ἡ θάλασσα καὶ τί μηνύματα ἀπ' ἀντίκρου νὰ τοῦ φέρῃ; — Μαρτυρικὴ πατρίδα!... — Καὶ στὰ μάτια του τὸ δάκρυ φάνηκε τοῦ πόνου ποὺ τὸν δέρνει; Τί τάχα νὰ τοῦ μωρμουρίζῃ ἡ θάλασσα;

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥΤΟΝ Η ΧΑΡΑ...

Στὸν κόσμο τοῦτον ἡ χαρὰ λίγη καὶ μετρημένη. Στὸν κόσμο π' ὅλα φεύγουνε καὶ τίποτα δὲν μένει. Ἕτσι λὲς μοιάζει κ' ἡ ζωὴ μ' ἕνα θιολι θλιμμένο, ποὺ με σουρντίνια πάντοτε καὶ παραπονιμένο. Στενάζοντας ὀλημερίς διηγᾶται τὰ δεινὰ του, ποὺ σοῦ σπαράζει ἡ καρδιά στὴν κόψη δοξαριᾶ του. Γι' αὐτὸ κι' ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ νὰρὰ μεθύσει κ' ἡ ἐλπίδα μέσ' στὴν ἄμωρη καρδιά του ἐξανθίσει, Στιγμὲς μονάχ' ἀλλοίμονο σὺν ὄνειρο ποὺ 'κείνη τὴν εἰρωνεία τὴ φριχτὴ ἐσπῶσα μᾶς ἀφήνει, Τρέμοντας μήπως διαλυθοῦν τὰ δεινράτα του ἐκείνα ἀπ' τὸ θλιμμένο του θιολι δὲν θγάξει τὴ σουρντίνα.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΤΡΟΒΑΣ

Ἀπὸ τὰ «Κυκλάμινες».

τοῦ. Ὁ Ἐντουάρ Μπωντρώ κατήγγειλε φυσικὰ τὸν Οὐίλλιαμ Μπρέντ, γιατί κατάλαβε ἀμέσως τὴν ἀπάτη. Μὰ ὁ νόμος δὲν θέλει σ' αὐτὴν τὴν ἀγοραπωλησίᾳ κανένα ἀδίκημα. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὸν ἔμπορο ἂν ἔκανε μιά ἀδέξια ἐπιχείρησις. Κι' ὁ Οὐίλλιαμ Μπρέντ ἐξακολοθεῖ ἀκόμα αὐτὰ τὰ «κόλπα» του, πότε στὸ Λονδίνο, πότε στὴ Βιέννη καὶ πότε στὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶναι ἕνας «ἄσος».

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς ἀπατεῶνες ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ κάνουν χρυσὲς δουλειές με τὰ γραμματόσημα. Οἱ πρὸς περίεργοι ἀπ' ὅλους, εἶναι οἱ «ταχυδακτυλουργοί», δηλαδή οἱ ὑποπτοὶ ἐκείνοι ἔμποροι, οἱ ὁποῖοι τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐκκολλοῦν ἀπὸ τὴ συλλογὴ τους τὸ γραμματόσημο ποὺ διάλεξε ἕνας πελάτης, τὸ ἀντικαθιστοῦν ἀστραπιαῶς μ' ἕνα ψεύτικο. Κι' ἔτσι, ἔχοντας ὡς δόλωμα στὴ συλλογὴ τους ἕνα αὐθεντικὸ γραμματόσημο μεγάλης ἀξίας, δίνουν διαρκῶς στὰ θύματά τους ἕνα ψεύτικο, μὴ ἀποκρίνεται, ποὺ δὲν εἶναι, φυσικὰ, καμμιά ἀξία. Οἱ ἔμποροι αὐτοὶ εἶναι ἄλλωστε παμπόνηροι, γιατί ἐπὶ τὴν ὁρίνᾳ τους ἔχουν μιά ταμπέλλα ποὺ γράφει: «Αὐτὸ ἐστὶν ὁ ὅριον». Κάνουν ὁλοσὸν πὼς δὲν ἔχουν ἀπὸ γραμματόσημα κι' ἀφήνουν τοὺς συλλέκτας νὰ ἐξακριβώσουν μόνον τοὺς ἀντικαθιστοῦν ἀπὸ τὸν ψεύτικο.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὸ προσκύνημα τῶν Μάγων (Τέμπης τοῦ 14ου αἰῶνος)

ΛΟΥΙ ΜΑΡΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το μικροσκοπικό αυτό αεροπλάνο, σωστό παιχνιδάκι παιδιού, κατασκευάστηκε απ' τον μηχανικό του 'Αγίου Λουδοβίκου της 'Αμερικής κ. Κ. Φράις. Κατόρθωσε δὲ νὰ πετάξῃ μόνο του, στὰ 1930, δίχως πιλότο, νὰ μείνῃ 18 λεπτά τῆς ὥρας στὸν ἀέρα, κ' ὕστερα νὰ πέσῃ στὴ γῆ, σχεδὸν δίχως νὰ πάθῃ τίποτε...

Σὰς παρουσιάζουμε σήμερα ἕνα... γεροντοπαλλήκαρο ὀηγήτης περιπότης: Ἐίπε ὁ πρῶτος πρόεδρος τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν Τζέιμς Μπόχαναν, ὁ ὁποῖος διητήρησε μέχρι θανάτου γηράσκοντα δὲ τὰ δόντια γερά, τὴν βραδί του δοντάνη καὶ ὕγια ἀξιολόγηται.

Ἡ ἱπποδρομία ἐλόγων δίχως τρέκερ εἶνε πολὺ συχνὴ στὰ Μεξικό. Κ' ἡ ἐκλεκτὴ κοινὸνία τις παρακαλοῦθε μὲ φανατισμό, κάθε φορὰ πού γίνονται.

Καὶ τώρα, μάθετε μιά περίεργη ὅσο καὶ πρωτόγνω μὲθοιο κατασκευῆς καὶ κατεργασίας καουτσούκ, τὴν ὁποῖαν ἐφαρμόζουν οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς 'Αφρικής: Ἀλέφουν τὰ σάμα τους, μὲ τὸν νωπὸ ἀκόνι γυνὴ τῶν καουτσουκοδένδρων. Τὸν ἀφήνουν λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ὅσο νὰ σκληρύνῃ ἀνά ταυς. Κ' ὕστερα, τρίβοντας δυνατὰ τὰ χέρια τους στὸ κορμί τους ἀποσπῶν σὲ μικροκρόνια τὸ καουτσούκ. Ἐτοιμοπεῖα γιὰ φάρμακα κ' ἐκμετάλλευσιν!

ΓΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ ΜΕ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΦΥΛΛΑ

ΤΡΙΦΥΛΛΙ μὲ τέσσερα φύλλα δὲν εἶνε καθόλου ἀσυνήθιστο καὶ τὸ θεῖο μὲν δὲν ἔχει μεγάλη σημασία. Ἀδίκως λοιπὸν κρίνεις, οἱ συμπατριῶτές σας, πού εἶνε κ' αὐτοὶ προληπτικοὶ σὰν ἐμᾶς, νομίζοντι φέροντι εὐτυχία. Ποτὲ τὸ τριφύλλι μὲ τέσσερα φύλλα δὲν ἔφερε εὐτυχία σὲ κανένα. Πιστέψτε μὴ 'Ιταλίδα πού σὲς τὸ λέει!

— Καὶ τὸ τριφύλλι μὲ τὰ πέντε φύλλα; — Ἀ! ὅσο γι' αὐτό, τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά!

Κι' ἄρχισε νὰ γελάῃ μ' ἕνα ὑπερβολικὸ γέλιο, ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ θείου τῆς προσώπου πού φαινόταν φτιαγμένο ἀπὸ τὴν

ἰδία τὴν χαρὰ κ' ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τῶν ματιῶν τῆς πού γινόντουσαν ὁρμητικὴ ἀγέρωχ καὶ μαζωχὴν.

— Ὅπως θὰ βοηθῇ τριφύλλι μὲ πέντε φύλλα, ἐπρόσθεσε, μπορεῖ νὰ πῇ πῶς εἶνε εὐτυχισμένος. Τὸ πρῶτο ἀγαθὸ πού θὰ ζήτηση, ἀκούτε; θὰ πῇ. Μὰ εἶνε τόσο σπάνιο νὰ βρεθῇ! Δὲν βρίζεται παρὰ σὲ δύο-τρὲς μικρὲς γωνίες τοῦ κόσμου. Μὰ ἀπ' αὐτὲς τίς γωνίες εἶνε καὶ τὸ θυνὸ αὐτὸ τῆς Σαβοΐας πού βλέπετε ἀπὸ δὴ πέτρα... Ἄν καμμιὰ μέρα ἀποφασίσω ν' ἀνεβῶ θὰ σὲς εἰδοποιήσω γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε στὴς ἐρευνές μου. Μὰ πρὸ πάντων μὴν πῆτε τίποτε στὸ Γκουίξπερ Μπουττι!... Τὸν μωὸ!...

Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε πὸς γοητευτικὸ, πὸς λαμπρὸ, πὸς ἀγγελικὸ πλάσμα ἀπ' τὴν κοντεσσίνια Λάουρα, ἡ ὁποία μοῦ εἶχε πῆ δὴ ἀπὸ τὰ λόγια. Ἦταν ψυχρὴ λεπτὴ, κ' εἶχε μὴ ὀμορφιά τόσο συναρπαστικὴ, ὥστε οἱ σκεπτόμενοι καὶ τὴν κιντοῦσαν, ὅπου καὶ ἂν ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της. Μὰ αὐτὸ οὐδὲ τὴν στενοχωροῦσε, οὐδὲ τὴν κολέκενε. Ἦταν εὐκοσμητικὸν χρόνον. Ἡ ἀντιφάση της, λίγο πὸς νῆα, πὸς μικροκαμμένη, ἔξ ἰσού ὥρα, μὰ μὲ μὰ ὀμορφιά χωρὶς λάμψιν, φαινόταν πάλι τῆς σὰν ἀντιθέτου της. Δὲν τὴν ἐπρόσθεσε κανεὶς περισσότερον ἀπ' ὅτι προσέχει τὴ σὰν ἐνὸς ὁμοίου πράγματος.

Αὐτὲς ἡ δὴ νέες μοῖζι μὲ τὴν μητέρα τους ἐρχόντουσαν κάθε χρόνο στὴ Σαβοΐα κ' ἔμεναν στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο μὲ μὲνα. Ἐξένο πού μοῦ εἶπε καὶνὴν μεγάλη ἐντύπωση ἦταν ὅτι ἡ κοντεσσίνια Λάουρα ἀπέφευγε μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιμονὴ νὰ τὴν πλησιάζῃ ἢ νὰ τὴν χωρετῇ ἕνας συμπατριώτης της, φλωρεντινὸς ἀριστοκράτης, ὁ κόμης Γκουίξπερ Μπουττι, ἕνας ἄνθρωπος καμμιὰ σατανικὰ ἡρόνιον, λίγο κοινὸς, ἀσθενικός, ὁ ὁποῖος ἄφηνε νὰ φαίνεται πολὺ ὁ πόθος πού τοῦ προκαλοῦσε ἡ περιφρόνησις τῆς νέας. Ἀπὸ τὸν πόνο τὸν ἔδενε σιγὰ, σφίγγοντας ἀπειλητικὰ τὴν καρδιά του. Τότε ἡ κοντεσσίνια Λάουρα, ἡ τόσο περιήρανη, ἡ τόσο κοσμικὴ καὶ κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της, φαινόταν σὰν νὰ φοβᾶται ὅπως ἐπὶ σφοδρῶς ὅταν τὸ βλέμμα της συναντοῦσε τὸ βλέμμα τοῦ Γκουίξπερ Μπουττι.

— Τῆς κάνα πολλὸ κακὸ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, μοῦ εἶπε μὴ μέρα ἐμπό-
— καὶ ἡ μητέρα της καὶ δὲν ξέρω τί θ' ἀπογίνῃ. Ὁραία, καθὼς εἶνε ἡ κόρη μου, κρίνε, ἀποκρούει ὥστόσο τὰ πολυμήκηματα συνεισέτα πού τῆς προτείνονται ἀπὸ νέους πλουσίους κ' ἀριστοκράτες... Ἀὐτοὶ δὲν θὰ ξαναδοῖσιν καὶ τέτοιους γαμπρούς... Θὰ γελάσῃ. Καὶ γιατί δὴ; αὐτὰ; ... Γιατί ναί; ὅτι διατίθεται ἀπὸ τὴν καὶ ἐπὶ ἑαυτοῦ τοῦ ἀνθρώπου... Ἐίπε δὲβαιν ὅτι μὴ μοῖρα καὶ θὰ χτυπήσῃ τὴν ἰδίαν καὶ τὸ σῆμα πού θὰ διαλέξῃ, ἂν παντρευτῇ χωρὶς νὰ σπάσῃ τὸν κάλλος τῆς βασανίας τοῦ Μπουττι. Τί τὰ θέλετε; Ὅλοι μας πῶς λίγο, πῶς πολὺ, εἴμαστε προληπτικοί... Μὴ γελάστε μ' αὐτὸ πού θὰ σὲς πῶ... Ἡ κυρία μου νύχκει νὰ βοηθῇ τὸ τριφύλλι μὲ τὰ πέντε φύλλα πού τὸ θεωρεῖ σὰν ἕνα παντοδύναμο φυλαγτὸ. Ἄν τὸ βοηθῇ, σὴν ἔχει... Τὴν ξέρω καλά. Δὲν θάξῃ πειὰ αὐτὸ τὸ ῥῶδο πού τὴ βασανίζει καὶ πού θὰ μπορούσε νὰ τὴν δολοφονήσῃ στὴν καταστροφὴ... Ἀληθινά, κρίνε, σιγὰ σκέπτομαι ὅτι μολονότι μισεῖ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο — δὲν τὸν ἀναφέρουμε ποτὲ — μὲ τ' ὄνομά του —

μπορεῖ μὴ μέρα νὰ ἀποκλῇ στὴν ἐπίδρασί του καὶ νὰ τὸν παντρευτῇ... Αὐτὸ πᾶν θὰ εἶνε ἡ δυστυχία τῆς ἡ ὁμοιοῦ καὶ ἡ βλαβὴ μας μαζί... Μεθυσμένο θ' ἀνέβουμε σ' αὐτὸ τὸ ἀντικρινὸ βουνὸ γιὰ νὰ ψάξουμε γιὰ τὸ τριφύλλι μὲ τὰ πέντε φύλλα. Ἐλάτε καὶ σὲς μαζί μας.

Τὴν μεθεπομένη παίρνουμε τὸ τραῖνο πού θὰ μᾶς ἀνέβασε ὡς τὰ μέσα τοῦ βουνοῦ. Ἡ κοντεσσίνια Λάουρα ἦταν ὥρα, ὅπως πάντα καὶ πὸς πρόσφατον ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ. Στὸ σταθμὸ, πού ἦταν γυμνὰς ἀπὸ ἐπιβάτες, ταυρίστ καὶ διεκδικεῖς, εἶχε προβάλλει τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ παρὰ τὸν τραῖνο καὶ διασκέδαζε περιγράφοντας μοῦ τὰ κοστοῦμα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν.

Ἐξαίρετα ὅμως τραβήχθηκε μὲσθ' ἀπὸ τὸ αὐτό. Ἐίχε γίνῃ κατάχολη.

— Κιττάξτε καὶ κάτω! τραῖσε. Πάλι αὐτὸς!

Ἐοικετο πρᾶγμα καὶ κίτταξε. Μὰ δὲν εἶδα πούθενά, μέσα στὸ πλήθος τοῦ σταθμοῦ, τὸν φλωρεντινὸν κόμητα.

— Ὁχι, κοντεσσίνια, τῆς εἶπα. Δὲν βλέπω τίποτε. Ἀσφαλῶς θὰ γελαστίκαται. Ἐξ ἄλλου, σὲ μισὴ ὥρα, θὰ εἴμαστε ἐντελῶς μόνοι, στὸ δρόμο πού εἰσέρχεται στὸ ἱερὸ δάσος, ὅπου θὰ δοῦμε τὸ τριφύλλι μὲ τὰ πέντε φύλλα.

Μὲ πιστεύει καὶ ξαναγίνε χαρούμενη. Καὶ κανένας πρᾶγμα, ὅταν κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ τραῖνο, δὲν τῆς τὸν ἴδιον δρόμο μὲ μᾶς.

Πήγαμε μπροστὰ, μαζὺ μὲ τὴν κοντεσσίνια Λάουρα. Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς καὶ ἡ μητέρα της ἐρχόντουσαν σὲ μερικῶν θημάτων ἀποστασι πᾶσι. Ὅταν τελείωσε ὁ δημόσιος δρόμος, ἀρχίσαμε ν' ἀπολο-
— θοῦμε μονοπάτια χαρᾶς ἀπὸ τοὺς ξυλοκόπους καὶ ξερὰς κοίτες χειμάρρων. Ἀνεβαίναμε ἀργά, κ' ὅσο προχωροῦσαμε, τόσο πὸς πολὺ ἐνοιαθα αὐτὲς τίς τρεῖς γυναῖκες κυριεμένης ὀλόκληρες ἀπὸ τὴν ἴδια ἰδέα. Μὰ μόνον ἡ Λάουρα ἔδειχνε φανερά τὴν ταρσὴ τῆς πού με-
— γάλωνε ὀλοένα. Ἡ μητέρα τῆς κ' ἡ ἀδελφὴ τῆς ἔσκαβαν κάθε τόσο καθὼς περπατοῦσαν, παραμένοντες ἕνα κλαδί, ἐξέταζαν μὴ σιγῇ τ' ἀναριθμητὰ λουλουδιὰ τῆς χλόης τῶν ἄλπεων κ' ἀνορθωνόντουσαν, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσουν. Δὲν εἶχαν βρεῖ ὅμως τίποτε καὶ θεωροῦσα σχεδὸν σίγουρη τὴν ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκδρομῆς.

Ὅσο ἡ Λάουρα δὲν φαινόταν ὀκνη ἀπελπισμένη.

— Ἀς ἀνεβῶμε ἀκόμη! ἔλεγε.

Φτάσαμε σὲ λίγο σ' ἕνα δάσος ἐλατῶν, πού οἱ κορμοὶ τους ἔμοιαζαν μ' ἀρχαίους στύλους, παραταγμένους κάτω ἀπ' τοὺς μαύρους θύλους τῶν φυλλωμάτων. Τὸ πρῶτον μᾶς ἐρχόταν ἀπὸ τὰ πλάγια. Εἴχαμε χωρί-
— στη μὲ τὴν πρόφασιν νὰ ψάξουμε σὲ περισσότερα σημεῖα, μὰ τὴν πραγματικότητά γιὰ δὲν θέλαμε νὰ δειξοῦμε ὅ ἕνας στὸν ἄλλο τὴ σκληρὴν μας ἀπογοήτευσιν. Τὰ τριφύλλα ἦσαν σπάνια καὶ κανένα δὲν εἶχε πέντε φύλλα, οὔτε καν τέσσερα.

Σὲ μὴ σιγῇ, φάχνοντας σιωπηλῶς μὲ τὴν κοντεσσίνια Λάουρα καὶ σταθμίζοντας μὲ θαυμασμὸν μὲς σὲ μερικὰ ὑπερβολὰ πολυήλικα λουλουδιὰ πού φαινόταν ἀνάμεσα στὰ ἔλατα.

Ἐξαίρετα, ἡ Λάουρα ἔβγαλε μὴ κραυγὴν ἀπέσπασε τὸ χέρι τῆς κ' ἀρ-
— παξε ἕνα κλαδί σὴν ἄκρην τοῦ ὁποῖο ἦτο ἕνα μικρὸ λουλουδί μὲ πέντε πολυήλικα φύλλα.

— Εἶνε αὐτό! φώναξε. Τὸ τρι-
— φύλλι μὲ τὰ πέντε φύλλα! Τὸ βοηθῇ κα!... Μουὰ!...

Μέτρησα γιὰ δευτέρην φορὰ τὰ φύλλα τοῦ λουλουδιοῦ ἀπὸ τὸ ῥῶδο μὴ πῶς εἶχαν γελασθῇ. Ὁχι... Ὁχι... Ἦταν αὐτό! Τὸ τριφύλλι μὲ τὰ πέντε φύλλα! Τὸ φιλῶ τὸ πού θὰ ἐξουδετέρωνε κάθε κακὸ ματὶ.

Ἡ Λάουρα, ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἡ μη-
— τέρα τῆς, ἔλαιναν γελώντας καὶ τραγουδοῦσαν ἀπ' τὴν χαρὰ τους.

Ἡ ἐπιστροφή μας ἦταν γεμάτη δ-
— νεῖρα γιὰ τὸ μέλλον καὶ γιὰ τὴν αὐ-
— τή τῆς ἀγαπημένης μας καὶ πεν-
— τὰμορφης κοντεσσίνιας.

Τὴ σιγῇ ὅσοις πού ἀπῆλθον τὸ μέρος, ὅπου ἡ Λάουρα εἶχε ἀνα-
— καλύψει τὸν θησαυρὸ τῆς, μοῦ φάνη-
— κε πῶς διέκρινε τὴ σὰν ἕως ὅ-
— θρωπὸν πᾶσι ἀπὸ τὰ δέντρα, μὰ
— σὰν πὸς ἐμοῦσε μὲ τὴ σὰν τοῦ κα-
— μπος Μπουττι. Μὰ, ἀπῆλθον, πῶς
— γράφηται ἡ ἀποκαρδιώτικη αἰσέσις καὶ κ' αὐτὸ δὲν μίλησα σὲς
— τρεῖς συντροφισσές μου κ' αὐτὸ τὸ
— ἀσπικτὸ ἐπέσπασε.

— Αὐτὸ πού μ' ἐνδοιάζει ἰδιαί-
— τεράς, ἔλεγε ἡ νέα κόρη καθὼς να-

(Ἡ συνέχεια σὴν σελίδα 2449)

Η Σελήνη και η Γυναίκα

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΔΕΙΠΤΟΜΕΡΕΙΑΣ ΤΗΣ

Όλες η σύλλογος των διαφόρων ειδών ρομπιζής μας δείχνουν τελευταία ότι η μόδα τείνει στην ανανέωση της γραμμής και των λεπτομερειών της.

Είς την τάση αυτή μεγάλο ρόλο παίζουν τα διάφορα στυλ που αρχίζουν από τα Έλληνιστικά ως τα πλέον μοντέρνα.

Έτσι βλέπουμε μικρές ζακέτες εφαρμοστές στην τάση, με κονή μπάσα που μορφοποιείται έντοτα από μια υπάντα διακοσμία.

Η ζακέττα αυτές κλείνουν με ιπποκρίτο από σουτάς. Ένα μικρό μανσόν στοργυλά καθώς και μια τόκα από αστραγάλ συμπαρόντων το σύνολο.

Όλη αυτή η επάνοδος εις το παρελθόν φέρνει φυσικά εις την ημερήσιαν διάταξιν διάφορα παλαιά γυναικίσματα, δηλαδή κεντήματα από σουτάς, μαρσέτες από γούλι μάλινο ή μεταξοτόν, κωνελιές που χρησιμοποιούν για ζώνες ή γανιόντων το άνοιγμα του λαιμού. Συνήθιζαν επίσης τα στοργυλά κομμάτια, τα μεταλλικά που θυμίζουν σισα, σποιλές, σπρίγμα που αποδεδεικνύει ότι η μόδα επηρεάζεται απ' όλα.

Τα κομμάτια τοποθετούνται κάποτε και σε διπλή σειρά, στο φρέγμα δώδεκα, για' όλη μόνο στις ζακέτες και σχηματίζουν γυναικίσματα.

Κάτι που συνηθίζεται πολύ επίσης σήμερα είναι η μπλούζες που δεν έπαιρναν ούτε θα πάρουν ποτέ να αποτελούν το απαραίτητο εξάρτημα της γυναικείας γάρντα ρόμπας. Βλέπουμε δε μπλούζες απλές, αλλά δεν αποκλείονται και η πολύ λουσάτες μπλούζες από λαμέ, από όργανο και από βελούδο που φοριούνται τα βράδια. Στην περίπτωση αυτή η μπλούζες συνοδεύονται από μια λεπτή μαύρη φούστα δελουίνη ή σάτεν ή κρέπ μάτ. Η μπλούζες αυτές έχουν συνήθως και μπάσα και πολύ φαρδιά μανίκια, αυτό δε για να αποτελούν αντίθεση με την λεπτήτητα της σιλουέτας.

Οίκος «Χρηστίν»
Μητροπόλεως 14α

Είς γνωστόν ότι τα λεκτά είναι ήδη πολύ της μόδας, διότι και πρακτικά είναι και σχετικά φθηνά. Κάθε κυρία σχεδόν ξέρει νύ πλέξη ή ενικό από μια φίλη της και μπορεί να πλέξη, να έχει ανάγκη.

Πάντως της νυνιστούμε πολύ να χρησιμοποιή-μαλλί άγκορά αν όχι για όλο το πλεκτό της τουλάχιστον για τον λαιμό και για τα μανίκια, διότι το είδος αυτό είναι μαλακό και όμοιο σαν μετάξι. Συνήθιζαν παλαιά και έσορτες από άγκορά και αυτές γίνονται μάλλον κοντές με τις ώρες πιο πλατειές και την μέση στενότερη. Φυσικά τα χρώματά τους είναι άσπρα μάλλον και χαρομά, γιατί σκοπὸν έχουν να προσθέτουν μάλλον μια εθιμική νότα εις το σύνολο.

Α. Χ. Με ένα κοστούμι ραβδό φορέται μία έσάρτα από μαλλί άγκορά, σε χρώμα πράσινο-σέζεντα. Με κοστούμι μινι μερὸν ή έσάρτα μπορεί να εινε μπλε ναια και για κοστούμι μερὸν ή έσάρτα θα εινε κίτρινη ή όραν.

Πολύ συχνά συνιδάζουμε και καπέλλο πλεκτό άγκορά με την έσάρτα ή αν φορούμαστε το τόσο ζεστό ροδιμα, τότε γάνουμε το καπέλλο να συμφωνή με το χρώμα που έχει το κοστούμι μας. Το καπέλλο αυτό θα έχει φόρμα κοζάκι ή θα εινε είδος μερὸ αναλόγως το τι πηγάζει στην κάθε φαντασμομα.

Το άγκορά χρησιμοποιείται επίσης για να κεντήσουμε ένα φρέμα ή άλλο κοστούμι σκορτίφ. Τα κεντήματα αυτά εινε βούλες ή σταυροβελόνες ή φαρμακικά κτλ.

ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ
Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Πολλές εινε η γυναίκες που δεν περιποιούνται την επιδερμίδα τους παρά κάθε τόσο και ύστερα παραπονούνται όταν την βλέπουν σιγά-σιγά να χάνη την φρεσκάδα της. Έν τοίτοις όλοι οι δερματολόγοι δε παύουν να διανοούν ότι πρέπει να περιποιείται κάθε μέρα την επιδερμίδα της η γυναίκα που θέλει να την διατηρήση ανθηρή.

Το σπορί θα πλυθή με δα νερό

Τρεις τουαλέτες για Ρεβεγιόν χριστουγεννιάτικα

ΔΙ. ΑΙΛΙΑ

θέλει όσον άφορα το σώμα της, αλλά δεν πρέπει να ξεχνά ότι το πρόσωπό της θέλει πόσιμο με ζεστό νερό, διότι μόνον έτσι καθαρίζει η επιδερμίδα. Το βράδυ προτού πλαγιάσει ή κοιμηθεί να καθαρίσει το πρόσωπό της από το λίπος και τη σκιά της ημέρας με μια ειδική κρέμα που εινε επιτήδες για το καθαρισμό αυτό. Δεν αποδεκνύουμε σχετικώς μια όρισμένη κρέμα, γιατί υπάρχουν άπειρες μάσκες και έλες η κάθε μια στο είδος της, εινε καλές, έξαρτάται δε και από το τι όφεται την μία ή την άλλη επιδερμίδα. Πρέπει συνεπώς να δοκιμασθούν πολλές για να βρεθή η κατάλληλη για το κάθε δέρμα.

Φυσικά πρέπει να προσθέσουμε ότι υπάρχει άλλη κρέμα για την ημέρα, η οποία χρησιμοποιείται πάντοτε από της πόδες και του κινου για να μη φέρει σε άμηση έπαφή την επιδερμίδα με υφή.

Για την κρέμα αυτή της ημέρας πρέπει πολλή να προσέχουμε, γιατί κάθε επιδερμίδα θέλει άλλη κρέμα, αναλόγως του αν εινε λιπαρή ή ξηρή. Όσες έχουν πολύ ξηρές επιδερμίδες καλόν εινε να χρησιμοποιούν και ένα γυαλιστικό υγρό όπως εινε το Λαί διαβ. Όσοι πάλιν έχουν κωνονικές επιδερμίδες, που δεν εινε ούτε πολύ λιπαρές, ούτε πολύ ξηρές, θα έρουν ότι τους χρειάζεται σε μια κρέμα της Έλιδ μετε. Άρδεν ή το ινστιτούτο Καλλοής του Παρισιού.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Η γυναίκα που έχει συνάφηση της εθιμής που ανέλαβε όταν ένωσε τη ζωή της με τη ζωή ενός άλλου άνδρου, οφείλει να θεωρήσει καθήκον της να έχει απόλυτος τακτοποιημένα τα οικονομικά του σπιτιού της. Αυτό οδε θα το κάνει από την αρχή του γάμου και της, γιατί λίγο αν το παραμελήσει ύστερα θα εινε άσπ. Όταν σπαρδοτιμονιάση μια φρεά δύσκολα ξαναμπαίνει στον ίσο δρόμο.

Πρέπει όλα να υπολογισθούν από την πρώτη στιγμή και συζητώντας να μιλήσει κατά μέρος ένα μικρό ποσόν για διάφορα απαραίτητα. Έτσι θα ποτ δεν λείπουν από ένα σπίτι και αυτά εινε : ένα δάρο, μια άδισθεσία, το σπασίμο ενός είδους καθημερινής χρήσεως και πρέπει να μη στη θέσι των απαραίτητων.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η ΥΓΡΑΣΙΑ

Κάτι που πρέπει με κάθε θυσία ν' αποφεύγετε εινε το υγρό σπίτι. Αν θέλετε την υγεία σας διαλέξτε σπίτι με ήλιο. Το λέει και η παροιμία: «Σπίτι που δεν το βλέπει ο ήλιος α) βλέπει ο γαϊδός». Αλλά επειδή με την άκρίβεια της σημερινής ζωής εινε δύσκολο να θεσπαστεί ελα τα πράγματα, όπως τα θέλουμε και εινε ένδεχμενον ν' αναρροθούμε να κατοικήσουμε σε υγρό σπίτι.

Τι πρέπει να φροντίσουμε άπαρτήτως να διορθώσουμε το κακό τουλάχιστον στα δωμάτια του σπιτιού.

Βάζουμε λαμπόν με άσπρη ή λήτρα φρεσκοσβιγμένη σκόν από άνθρακ, αλλά της κοκίνας και 4 λίτρος νερό. Άφου τα ξαφροστεί σφίχτε μέσα 10 γραμμάρια θειικό σόδα, 15 γρ. θ αλάτι ποτάσσα, 20 γρ. σόδα και άμμο ψιλή 200 γρ.

Χορξί να τ' άφροστε να βράσουν νεκατεύετε καλά και άφου κρυώστε το μίγμα περνάτε μ' αυτό τους τοίχους των δωματίων δύο χέρια. Αν θέλετε σίγχετε στο μίγμα και το χρώμα του γούστου σας.

Έτσι λυστεύετε την υγρασία των δωματίων που κομμάτι.

Σε έξοχα σπίτια φαντεύτε γύρω γύρω κοσόν που έχει την ιδιότητα να παίρνει όλη την υγρασία.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ
ΓΛΥΚΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

Μισή όκα άμυγδαλά καθαρισμένα και κοπανισμένα, 150 δρ. ζάχαρ, 4 άσπράδια, 100 δρ. φάβα και 2 άρ. κοξί.

Ανακατεύουμε σε μια λεκάνη τη ζάχαρη και τα άμυγδαλά, έπειτα ό' χνουμε τα άμυγ (τοίς κοκκός και τα άσπράδια) ανακατεύουμε καλά και πλάθουμε μπασιόματα, τα όποια τινύζουμε σε φύλλο και τ' όνομα ποίμε σε λαιμόρινα. Όταν ψηθούν τα βουτούμε (σε σιρόπ από ζάχαρ και τα πισπύζουμε με ζάχαρ και κανέλα.

ΔΙ. ΑΙΛΙΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;... - ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ.

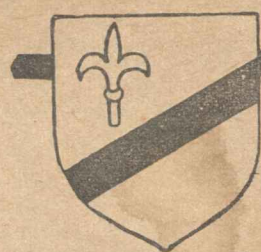
(Τι άπαντούν οι δεσποινίδες και οι νέοι)

ΞΕ

Η «ΝΗΡΗΙΣ» (Βαθ.) γράφει:

«Πριν από ένα - δυό χρόνια, πριν από λίγους μήνες άκόμα, με δυσκολία διάφηνά το συντακτικό μου, τον Έδρι-λίν, τη γεωμετρία μου, για να φανταστώ, έστο και για λίγο, πώς θαέλεα τον άντρουλή μου. Μα τώρα μια μεταβολή γίνεται μέσα μου. Πολλές φορές καθισμένη στο γραφείο μου άφνω το μυαλό μου να φεύγει απ' το βιβλίο και να φαντάζεται ένα κομμάτιο σπιτάκι, όπου μια μικρή οικογένεια, η δική μου, θα ζή με χαρά ν' είνοντα.

Φαντάζομαι ένα ψηλό, καλόκαρδο παλληκάρι, ξανθό ή μελαχροινό, νάρχεται με το γέλιο, σπύτι τον, να σκορπίζει τη χαρά, την καλωσύνη στους δικούς του. Φαντάζομαι και τον εαυτό μου να περιμένει με άναπαυσιση τον έρχομό του. Και το παλληκάρι αυτό, ο άγαπημένος μου, θ' άγαπή τη μουσική. Μαζί θα περνούμε, τα βράδια μας, έχο παίζοντας πιάνο, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ. Άργότερα, όταν 2 ή 3 άγγελούδια προστεθούν στη συντροφιά μας, θα παρακολουθούμε, τη χαρά τους, τα παιχνίδια τους, μ' άγάπη μεγάλη ν' άδολη σάν τη δικιά μας, θα τα μορφόσουμε, θα φροντίσουμε να τα κάνουμε καλούς χριστιανούς και καλούς ανθρώπους. Κι' άργότερα, όταν γερνώσει πάλιν, έκείνος συνοδεύοντάς με, με φλάουτο ή βιολί. Άλλοτε θα συζητούμε για διάφορες ύποθεσις μας, άλλοτε για φιλοφιλία κλπ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ρασκάς έφαγε χωρίς να θλαστικήση πειά και χωρίς να ξαναβρίση τον ξενοδόχο, ο οποίος με χαρά είδε τέλος να τον προσκαλή για να τον πληρώσει.

Ο Ρασκάς, αφού πλήρωσε χωρίς καν να μευρμυρίσει για τον λογαριασμό, προσπάθησε να αποσπάσει από τον ξενοδόχο καμιά πληροφορία για το Λουβίνι. Αλλά ο ξενοδόχος στάθηκε εχέμυθος.

Κατόπιν ο κατάσκοπος του Καρδινάλιου, απελπισμένος γιατί δεν είχε κατορθώσει να ανακαλύψει το παραμικρό ίχνος της δουκίσσης ντε Σεβρέζ, τράβηξε προς το Μπλουά.

Αφρημένος όμως καθώς ήταν, έχασε το δρόμο του. Όταν το άντελήθη, κύτταξε γύρω του άνησυχος. Είχε τότε, πιά, πέρα μια γρηούλα χωρική που μάζεψε χόρτα. Την πλησίασε και τη ρώτησε:

— Γυνακούλα μου, ο Θεός να σ' ευλογήσει... Πές μου ποιά θρίσκοια έδω...

— Είσαστε κοντά στην έπαυλη της δουκίσσης ντε Σεβρέζ.

— Ακούγοντας την απάντησε αυτήν ο Ρασκάς, αναπήδησε...

— Καί μένει τώρα κανείς σ' αυτήν την έπαυλη; ρώτησε ο Ρασκάς.

— Δεν ξέρω, αφέντη μου. Ή έπαυλις είναι κατόχλειστη... Καθώς φαίνεται, δεν κάθεται κανείς... Άγκυθια φυτρώνουν στην πόρτα της.

Ο Ρασκάς ένοιωσε τώρα κάποια απογοήτευση.

Ωστόσο για να έχη ήσυχη την συνειδήσή του, πήγε για να βεβαιωθεί μόνος του. Όταν σε λίγο μπήκε μέσα στο δάσος, είδε μακριά, χαμένη ανάμεσα στα δέντρα, μια μικρή έπαυλη που έμοιαζε με κυνηγετικό περίπτερο.

Πραγματικά, τ' άγκυθια φύτρωναν ολόγυρά της και σκέπαζαν την πόρτα της.

— Δεν υπάρχει καμιά έλπιδα να τη θωά έδω, ψιθύρισε ο κατάσκοπος. Πρέπει να την άναξη-τρώω αλλού...

Έκανε μεταβολή και διευθύνθηκε προς ένα γειτονικό χωριό, το Μαρσούαρ. Έκει πήγε κατ' ευθείαν στο ξενοδοχείο και πλάγιασε να κοιμηθεί, έχοντας έμπιστοσύνη στο μέλλον.

Ωστόσο δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Σκεπτόταν πάντα τη δουκίσσα. Με τις σκέψεις αυτές, έμεινε δυο ώρες έγνιος. Καθώς όμως τον έπαιρνε ο ύπνος, έξαφνα, άκουσε χτυπήματα στην πόρτα του ξενοδοχείου.

Άμέσως ο Ρασκάς πετάχτηκε όρθιος και κύτταξε από το παράθυρο της σοφίτας που είχε διαλέξει για δωμάτιο.

Οι χτύποι στην εξώπορτα ξανακούστηκαν. Συγχρόνως ο Ρασκάς άκουσε μια φωνή να ρωτά:

— Ποιος είναι;

— Ή Μαρίνα, απάντησε μια φωνή που μόλις άκούγεται.

— Καλά κατεβαίνω να ανοίξω.

Όσοτε η Μαρίνα, ή θαλαμηπόλος της δουκίσσης ντε Σεβρέζ, ήταν εκεί. Αυτή που δεν μπόρεσε να τραβήξει ποτέ με το μέρος του προσφέροντάς της χίλια φράγκα εκ μέρους του Καρδινάλιου; Έχεινη που ούτε ο Κορινιάν μπόρεσε να την προσελκύσει, προσφέροντάς της την καρδιά του;...

Ο Ρασκάς νύθηκε, φόρεσε το σπαθί του και κατέβηκε κάτω. Ή Ισάγειος αίθουσα του πανδοχείου είχε μια πόρτα προς την αυλή. Ο Ρασκάς τη μισάνοιξε λίγο και κύτταξε μέσα.

Σε λίγο κάποιος άναψε ένα φως εκεί.

Ο ξενοδόχος φάνηκε και έτρεξε να ανοίξει την πόρτα. Μια νέα κόρη μπήκε μέσα και ξεφώνισε χαρούμενη σχεδόν:

— Καλημέρα Τιμώ!... Γέρο Τιμώ, είσ' έδω;...

— Καλά... Πολύ καλά, απάντησε ο ξενοδόχος. Ή κυρά δουκίσσα είναι μαζί σου;

— Σιωπή!... Αποκρίθηκε με σοβαρό τόνο η Μαρίνα. Ή δουκίσσα έφυγε. Ο σατανάς που φοράει στολή καρδινάλιου την καταδιώκει μέχρι θανάτου. Έσύ μόνο μπορείς να τη σώσεις...

— Χωριστά σ' αυτήν το πάν, αποκρίθηκε ο Τιμώ.

— Καλά... Πρόκειται λοιπόν άμέσως τώρα να πιάς να δώσης κάπου μια έπιστολή...

— Ποιά;

— Στο ξενοδοχείο του Ζιζινύ... στο Μπλουά.

— Καλά. Το ξέρω... Δώσε μου το γράμμα... Θα καθάλισω το άλογό μου, το Ρουσώ και θα το πάω άμέσως... Πρέπει να φέρω απάντησι;

— Απόψε κιόλας... Θα την πιάς στη μακριά κυνηγετική έπαυλη της δουκίσσης... Θα χτυπήσεις δυο φορές την πόρτα και θα πής: «Σαλαί». Αν δεν σου άνοιξουν, θα γυρίσεις στο σπίτι σου και θα με περιμένεις ό,τι κι αν σου συμβεί...

Η Μαρίνα άλλαξε μερικά ακόμα λόγια με τον Τιμώ και καί κατόπιν έφυγε...

Ο Ρασκάς ώρμησε άμέσως προς τον σταύλο. Έμεινε εκεί λίγες στιγμές μόνο... Κατόπιν ξαναέβηκε πάνω στο άλογο μιάτιό του, στη σοφίτα, ενώ συγχρόνως το άλογο του ξενοδόχου άκούστηκε να χρεμετίζει με πόνο.

Ο Τιμώ, αφού ξεπροβόδιζε τη Μαρίνα, έκλεισε την πόρτα πίσω του, φόρεσε τα ταξιδιωτικά του ρούχα, κατέβηκε στο σταύλο και σε λίγο βγήκε, σέρνοντας πίσω του το άλογο του, τον Ρουσώ.

Άμέσως όμως μια κατάρα ξέφυγε απ' τα χείλη του. Ο Ρουσώ γάλανε τρομερά και φαινόταν άνικανος να κινή, έστα και λίγα θήματα ακόμη. Στην λάμψη του φαναριού του, ο Τιμώ έέτασε το ζώο, αλλά δεν άνακάλυψε τίποτε...

Την άλλη μέρα μόνο είδε ότι είχε στο μπροστινό του πόδι μια μικρή πληγή. Το είχαν κόψει τον τένοντα του ποδιού του.

Ο Τιμώ, άμα είδε ότι το άλογο του κόστασε, το έβαλε και πάλι μέσα στον σταύλο και, για μερικές στιγμές, στάθηκε σάν άπολιθωμένος από την συμφορά του.

Γιατί, πραγματικά, περί συμφοράς έπρόκειτο. Η Μαρίνα το είχε πεί ότι άμεσος κίνδυνος έπειλούσε τη δουκίσσα... Κίνδυνος θανάτου. Ή ζωή Τιμώ ήταν πρόθυμος να θυσιάσει και τη ζωή του γι' αυτήν...

— Έν τούτοις τώρα δεν θα μπορούσε να πάη έγκαίρως την έπιστολή αυτή, ή οποία θα έσωζε τη ζωή εκείνης προς την όποια τόσο θα ήθελε να δείξει την ευγνωμοσύνη του!

Μετά τις πρώτες στιγμές της άπελπίστας του, ο Τιμώ έβριξε ένα μελαγχολικό βλέμμα γύρω του.

— Έξαφνα, είδε στο σταύλο το άλογο και σε λίγες στιγμές το είχε έτοιμο έξω από τον σταύλο.

Έξαφνα όμως άπόμεινε έκπληκτος και σαστισμένος. Είχε το Ρασκάς να κατεβαίνει τη σκάλα.

— Ούφ! Τι παληόσκαλα! Έκανε ο κατάσκοπος, πατώντας τέλος στο έδαφος. Τι κανείς αυτό, διάβολε-ξενοδόχε, και δεν μ' άφήνεις να κοιμηθώ από το θόρυβο... Για ταξίδι βρίσκεσαι...

— Όχι... δηλαδή... ναί... τραύλιζε ο ξενοδόχος.

— Α! μά έκανες λάθος, φίλε μου, είπες σε λίγο ο Ρασκάς, πλησιάζοντας προς το άλογο. Πήρες το άλογο μου... Καί αφού το βρίσκω έτοιμο και σελλωμένο, φέρε το έδω να το καθάρισω κέψω άμέσως και να έξακολουθήσω το δρόμο μου προς το Σαλεντίν.

Ο δυστυχισμένος ξενοδόχος άπόμεινε άκίνητος για μερικές στιγμές.

— Κύριε, είπες τέλος τη στιγμή που ο Ρασκάς έπαιρνε το άλογο του απ' το χαλινάρι, έχω να σου πω κάτι...

— Λέγε, απάντησε ο Ρασκάς κι' έτοιμάστηκε να καθάλισει.

— Πηγαίνετε στο Σαλεντίν;

— Ναί, κι' από κεί στη Σάρτη κι' από κεί στο Παρίσι...

— Μπορείτε να αναστάτε το ταξίδι σας για μερικές ώρες;

— Μπορείτε να μου δανείσετε το άλογό σας;

— Να αναστάσω το ταξίδι μου, ίσως. Αλλά να σου δανείσω το άλογό μου, όχι... Άξίζει έξηνα τάλητρα.

(Ακολουθεί)

ΛΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσας της τελευταίας δεκαετιας. Πληροφορία: Γραφείο «Μπουκέτο», οδός Λέκκα 7, Αθήνα.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΗΣ ΧΗΡΑΣ

Μά τι να γίνη; Πρέπει κι' εγώ να χωρώ λίγο τη ζωή μου και να γενήσω τα νιάτα μου. Έχω μπροστά μου δέκα δολάρια χρέος. Έτσι όταν θα περάσω τα σαράντα και θα δηλώσω με πείσμα ότι είμαι εικοσιχρόνι, τότε μπορείς πάλι να άρχισεις τα μαρολάκια σας και να έχετε με αυτό το ύψος του πεθονέκρου στη βύλα μου. Προς το παρόν, ξανάω και ξανάω...

Έτσι οι φίλοι της άσπης Άλσον άναγκάστηκαν να συμμορφωθούν με αυτήν την άπαιτήσή της και να γίνουν πάλι εθνήμο.

Η βύλα του ταγματάρχου Λάιον ημετέρας για την πολυτέλεια και την κομψότητά της. Είχε ολόκληρο έξωστος στη βύλα της, ένα θαυμάσιον κήπο και ή επίπλωσή της ήταν διαλεγμένη με έξαιρετικό γούστο και στοιχίσε μυριάδες ποσά. Ο σέβγνος της άνωστρης Νταϊν, που άγαπούσε να περνά τις περισσότερες ώρες της άναπαύσεώς του στο σπίτι του είχε δημιουργήσει ένα περιβάλλον ευάερο κι' είχε φροντίσει ώστε ή γυναίκα του να μη στενοχωρηθεί ποτέ.

— Ό,τι θές, ό,τι σου χρειάζεσαι, θέλω να μου το λές, να σ' άγοράσω... — δήλωνε με τριφερότητα. Όλη μου ή περιουσία σου άνερκε. Μαροξεί να ξοδέεις άφθονα χρώματα. Να είσαι βέβαια ότι ποτέ δεν θα βρεθώμε στην άνάγκη να άλλαξω τη ζωή.

Και ή Νταϊν άπόρριψε κομψήματα, άλλαξε διαρκώς τουαλέττες και προσηθύνονταν τα πόδια και πό το πολυτέλνι αυτοκινήτου. Ήταν μια άληθινή γήρσα. Στις μεγάλες κι' άριστοκρατικές δεξιώσεις ντυόταν πάντα τον θαυμασμό με την άμορφιά της και σκαρφάλωνε τους φίλους της με την ταχύ ή άρροσία που είχε στο σύζυγό της.

Μ' αυτός ο άνθρωπος, λέγανε, έχει τα διπλάσια χρώματα της. Τι έλαστικότητα βόσκαι στον έρωτά του.

Μά κανείς δεν ήξερε πόσο ο ταγματάρχης Λάιον ήταν τριφερός και άειμενος μαζί της και πόσο άγωνιζόταν για να μη την στενοχωρήσει.

Κι' αλήθεια, από τον καρπό που τον παντρεύτηκε ή Νταϊν, ούτε ένα σπινάκι δεν σκίασε την εύτυχία τους. Έξακολουθούσαν να ζούν άγαπημένοι ως τη μέρα που πέθανε έσπινάκι ο άγαπημένος της Φρέντ.

Ένα μεσημέρι τον έπληγαν με ένα αυτοκίνητο του Έσθρου Στανουά στη βύλα τους. Ήταν μια άμυαμένη κι' άμορφη μάσα. Είχε πείσι από τ' άεροπλάνο του και είχε τραυλιστεί κατά γής. Οι άνθρωποι μαρτύρες αυτού του άνατοχαστικού δράματος της διηγώθηκαν με μεγάλη στενοχωρία ό,τι είχε συμβεί.

Ο Φρέντ Λάιον, στις δέκα ή ώρα το πρωί, έτρωε πάντα άσογειάεινε από το άεροπλάνο. Ήθελε να παρακολουθήσει την έγκαίνιαση της των νέων άεροπλάνων. Το άεροπλάνο του ύψοθνης κανονικά έκανε δυο βόλτες πάνω από το γήπεδο του άεροδρομίου κι' ύστερα άφώθηκε προς τα σύννεφα.

Έκείνη άκριβώς τη στιγμή, ή μηχανή του σταμάτησε άπτομα. Το έδω να φέρη μια άόκητη βόλτα και να σκορπίζεται σάν άποροσπινάκι πάνω παγωμένω. Ο Φρέντ όστόσο, σ' όλο αυτό το διάστημα, φαινόταν ότι έτετήρασε την ηχηραμία του. Μά δεν πρόλαβε να πηδήξει στο κενό και να σωθή με τ' άλεξιπτωτό του. Μια τρομακτική λάμψη φωτός σε την άπόσπινάρα και το άεροπλάνο κομματιασμένο σε χίλια κομμάτια, έπεσε κατά γής μαζί με μια άμορφη μάσα άνθρώπινης σάρκας!

Το άεροπλάνο του ταγματάρχου Λάιον είχε σκορπίσει από μια τρομακτική έρηξη. Κάποιος άπαίσιος δολοφόνος για να σκοτώσει τον Φρέντ είχε κινήσει μέσα στη μηχανή ένα τρομακτικό έκρηκτικό μηχανισμό, το όποιο με την θερμότητά της κινήσεως του άεροπλάνου είχε έκρηξη!

Η πόλεις άναρώσεις δεν είχαν άνακαλύψει τον ένοχο. Ωστόσο συνέληφθηκαν όλοι οι άνθρωποι που είχαν καθίσει και έτοιμάσει το άεροπλάνο.

Ο ίδιος μάλιστα ο νεαρός φίλος του ταγματάρχου, ο Μπλ. Πέτερσον, έβελος γι' αυτό το τρομακτικό δυστύχημα, είχε άναστατώσει το άεροπλάνο.

Εξοδισμό από τη λύσσα του και κόντησε να σκοτώσει τους άποκρίτες σ' αμιάτας:

— Πρέπει να τριφερισθώ! φώναξε σάν τρελλός. Πρέπει να πληρώσω πολύ άκριβά αυτήν την φοιτητή πράξη τους!

Μα κανείς δεν μπόρεσε να τους τριφερίσει. Είχε άποδράσει ή άδωότης τους. Ο τελευταίος μάλιστα που είχε έξέτασει τη μηχανή του άεροπλάνου ήταν ο ίδιος ο Φρέντ Λάιον κι' ο φίλος του Μπλ. Ο δολοφόνος φάνηκε ότι ήταν πολύ έπιτήδευτος. Ίσως μάλιστα από το προηγούμενο δράμα να είχε παθετήσει τον μικροσκοπικό σωλήνα της έκρηκτικής ύλης, ο όποιος έξεροάγη, όταν κοκκίνισε ή μηχανή καθώς τ' άεροπλάνο άνέπτυξε ταχύτητα.

Η Νταϊν Λάιον άκουσε όλες αυτές τις πληροφορίες σάν χαμένη. Το μυαλό της, έκείνη τη στιγμή, είχε σταματήσει. Έίποτε δεν μπορούσε να υπάσσει και τίποτε δεν μπόρεσε να σκεφθεί.

Άκολουθούσε σάν αυτόματο την μεγαλοπρεπή κηδεία του συζύγου της κι' ύστερα κλείστηκε στη βύλα της και άφώσθηκε στην άνάμνησή του. Μερικοί στενοί φίλοι της που την άγαπούσαν πραγματικά, πήγαν πολλές φορές τα βράδια για να συμμερισθώ τη θλίψη της και να προσπαθήσουν να την παρηγορήσουν.

Έτσι πέρασαν δυο χρόνια.

Και έσπινάκι, ή Νταϊν Λάιον πήρε την άπόφαση να γυρίσει πάλι στην εύθυμη ζωή και να άπολαύσει τις έγκόσμες ήσυχαστικές.

Ο μόνος που είχαριστηθηκε απ' αυτήν την σκέψη ήταν ο Μπλ. Πέτερσον. Προθυμοποιήθηκε μάλιστα να γίνη ο συνοδός της. Κι' έκείνη που έδινε κάποια προτίμηση σ' αυτόν, δεν του άνήχησε αυτήν την εύχαριστηση.

Ο Μπλ. ηρανόταν ένθουσιασμένος. Διαρκώς εύρισκε νέους τρόπους για να διασκεδάσει τη φίλη του και, κάθε βράδυ, τη συνόδευε ως τη βύλα της, χωρίς να κοίδη πια την συμπαθήσα του.

Μια νύχτα μάλιστα που ήταν λίγο χαλιμένος από την σωματία, της άμολόγησε με έλικρίνια.

— Σας άγαπούσα πάντα, Νταϊν. Από την πρώτη μέρα που με συνάντησε σε σας ο σύζυγός σας. Μά δεν τολμούσα να σας φανερώσω την άγάπη μου. Δείχνατε τόσο μεγάλη άρροσία στον Λάιον...

Η Νταϊν γέλασε τότε με παράξενο γέλιο.

— Κανείς ποτέ δεν με κατέλαβε, το έξήγησε. Αυτή ή άρροσία μου στον άνδρα μου δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα σεβασμό. Κοντά του δεν δεικνύω ποτέ τον άληθινό έρωτα... Και γιατί να σ' το κορβό, είμαι είχαρισμένη που τέλειωσε έτσι ή ζωή του κι' έχω άνέκτηρα την ελευθερία μου. Ο άνθρωπος που τον σκότωσε, χωρίς να το ξέρω, έκανε για μένα την καλύτερη πράξη. Όμοιολό μάλιστα ότι, αν τον ήξερα, ίσως να τον άγαπούσα κι' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου.

Ο Μπλ. της έπιασε τότε με τριφερότητα τα χέρια και της είπε με μια σιγνή κι' υπάκοη φωνή γονατίζοντας στα πόδια της:

— Αυτός ο άνθρωπος βόσκαι μπροστά σας! Έγώ σκότωσα τον Φρέντ γιατί τον μαρούσα που χαρόταν την άμορφιά σας και την άγάπη σας. Κανείς δεν ήξερε ότι είμαι έραστήκης χημικός κι' ότι έχω άνακαλύψει αυτήν την τρομακτική έκρηκτική ύλη. Έβλεπα το πούλη την ώρα που έξέτασε το άεροπλάνο, που βόσπε ή έκαρδα να κορβό το σωλήνα με αυτήν τη συσκευασία και στη μηχανή, χωρίς να άποληρή κανείς τίποτε. Έτσι γίνετο από το σύζυγό σας που τον μαρούσα θανάτω.

Η Νταϊν συγκράτησε τη φρίκη της και του είπε με προσοχή:

— Έχω άπόψε πολύ κέρδι. Θα καλώ και τους καλύτερους ήμους μας και να διασκεδάσουμε και να χαρούμε την νέα μας έντιμια.

Και τηλεφώνησε στους φίλους της.

Πολλά πράγματα, βέβαια, ότι πρόκειται για χαμιά νέα τοξία της Λάιον. Κι' έκείνη τη νύχτα γλέττησαν πολύ γιατί ή Νταϊν είχε μάλλον κέρδι. Κι' αυτός άκόμα ο Μπλ. φανόταν πολύ εύθυμος. Ήταν βέβαιος ότι ή Νταϊν σε λίγο θ' άνήχησε τους άρραβόνες τους.

Και αλήθεια άπό τη νύχτα, ή Νταϊν πλησίασε τον Μπλ. που μερικές με μια φίλη της και φώναζε στους καλεσμένους της, δείχνοντας τον Πέτερσον:

— Αυτός έδω, είναι ο δολοφόνος του συζύγου μου. Μά, τον άφήσετε να σας έσπινάει από τα χέρια, ό,ς ότου να έρθη ή άσπινάια. Καθώς βλέπετε, έπιασε θανάτω το πού μου γιατί διολόγώ ότι από την άόχη είχα σκεφθεί ότι ένας από τους θαυμαστούς μου ήταν ο έγκληματης. Έξομολόγησε λοιπόν τη θλίψη μου κι' έγινε εύθυμη για να μπόρεσω να τον άνακαλύψω. Και έδω άπέτυχα σ' αυτό το παιχνίδι μου.

Κι' ή Νταϊν Λάιον από έκείνη τη νύχτα γέλασε πάλι στη θλίψη της.

Όσο για τον Μπλ. Πέτερσον αυτός βόσκαι τώρα στις φίλες της Σίρα Σίρα.

ΤΩΝ ΡΕΥΝΟΑΤΣ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός ΛΕΚΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

'Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

'Εσωτερικός δι' έν έτος Δρχ. 200 — 'Εξωτερικός Δολάρια 6

'Εσωτερικός δι' έν έτος Δρχ. 200 — 'Εξωτερικός Δολάρια 30

και δι' όλην την 'Αφρικήν και Βελγικάν Κογκά έπείσα συνδρομή προς τόν

ΑΙ έπιστολαί και τα χρηματικά έμβόλαια έδω γ' άποδίδονται προς τόν

Διευθυντήν τού «Μπουκέτου» ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λεκκα 7

Τμή έκδοσης Δόλλου Δρχ. 4

Γενικός άντεπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Έν 'Αμερική, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την

παρά φύλλον πώλησην ή 'Εταιρεία New York News Agency

General P.O.Box 497 New York City, έμπροσθενόμνηστος προς

τούς Κ. Καποσταύλου

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Λίγες στιγμές πέρασαν.

Ο "Αλεξ, περίμενε.

Ελαφροπατήματα, αντίχησαν ά-
ξαφνα απ' έξω κι' ή πόρτα άνοι-
ξε. Ήταν ή Ριρή, με πρωινό φό-ρεμα φαρδύ αρκετά για να μη φαίνεται ή έγκυμοσύνη της. Τό-
πρόσωπό της είχε μια χτυπητή χλωμάδα. Φαινόταν άνήσυχη. Μό-
λις αντίκρυσε τόν "Αλεξ, έτρεξε κοντά του λαχταρισμένη και
τουόωσε το χέρι.

— "Α, έδω είσαι, "Αλεξ; του είπε.

Ο "Αλεξ, της φίλησε το χέρι και της είπε σιγανά:

— Δέν έχω παραπάνω από δέκα λεπτά που ήρθα.

— Σ' ευχαριστώ για τα τριαντάφυλλα, "Αλεξ, Τι ώραίτα άιθη!

Πού τα πέτυχες αυτή την εποχή;

— Είπε της σέρας. Τριανταφυλλίες Λουξεμβούργου, άπάντησε
σιγανά ο "Αλεξ.Τήν ίδια στιγμή αντίχησαν απ' έξω θήματα. Ήταν ο Προκό-
της. Μπήκε μέσα κρατώντας δυό συναλλάγματα κι' ένα γράμμα
χωρίς φάκελλο. Τα έδωσε στον "Αλεξ και του είπε:— Πάρτα. Τα είχα έτοιμα από προχτές το θράδυ που μου μι-
λησε για δλ' αυτά ή νύφη μου.Ο "Αλεξ έρριξε μια ματιά στα συναλλάγματα και μουρμού-
ρισε πειραγμένος:— "Από πενήντα χιλιάδες το καθένα! Μά για ποιόν με πήρα-
τε; Αυτά δέν φτάνουν ούτε για πιπέρι.

— Πάρε αυτά τώρα,

του είπε ο Προκότης,

κι' άλλη φορά σου δι-
νω και για πιπέρι. Καιτώρα θάλε έδω την ύ-
πογραφή σου.

Και του άπλωσε το

γράμμα.

— Τ' είν' αυτό; ρώτη-
σε ο "Αλεξ.

— Τό προσύμφωνο για

την αντιπροσωπεία που

μου παραχωρείς. Λέω

μέσα στο γράμμα πως

για το ποσό θά συμφω-
νήσουμε άρνότερα. Αυ-

τά που σου δίνω τώρα

είναι, να πούμε, ή μπρο-

στάντζα της μπροστάν-
τζας.

Ο "Αλεξ έρριξε ένα

γρήγορο βλέμμα στο γράμμα κι' ύπογραψε. Και κατόπιν, με

έφος θυμωμένο δέθεν, τσέπωσε τα συναλλάγματα λέγοντας:

— "Ας είνε... Δέν πειράζει... Μά άλλη φορά να 'ή δίνετε σε

μένα τέτοια γελοία ποσά.

— Άνοιξε την ίδια στιγμή ή πόρτα και παρουσιάστηκε ο κα-
μαριέρης.

— Φέρανε κάτω ένα εικονοστάσι, είπε στον Προκότη.

— Εικονοστάσι! άπόρησε ο "Αλεξ.

— Γιατί όχι; του είπε ο Προκότης. Είπε δικό μου. Τόσα μόμ-

πιλα έχετε δώ μέσα και εικονοστάσι πουθενά. Παράγγειλα λοι-

πόν κι' έγω ένα για να μιλάω κάπου - κάπου με το Θεό.

Και γυρίζοντας κατόπιν στον καμαριέρη του είπε:

— Φέρτο άπάνω, παιδί μου.

Ο καμαριέρης έφυγε και ξαναγύρισε σε λίγο κρατώντας το

εικονοστάσι.

Ο Προκότης ένθουσιάστηκε.

— Μπράβο! Μπράβο! Πρώτης τάξεως το σκαρώσανε!

Ο "Αλεξ έκανε κάποιο ιορφασμό. Ο Προκότης τόν είδε.

— Δέν σου άρέσει δηλαδή; τόν ρώτησε. "Αμ! θέβαια... "Αν ή-

ταν καμιά ξεστήθωτη από κείνες πούχουμε στη σάλα θά σου

πήγαινε κουτί.

Και γυρίζοντας στον καμαριέρη:

— "Ελα να θάλουμε το εικονοστάσι στη θέσι του.

Ο "Αλεξ κι' Ριρή μέινανε μόνοι.

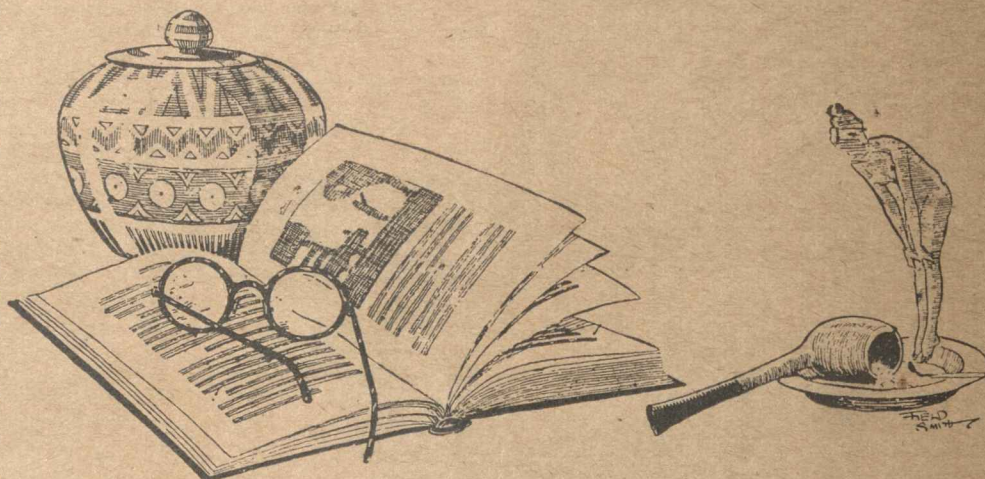
— Λοιπόν; τόν ρώτησε ή Ριρή. Είσα ευχαριστημένος;

— Κάθε άλλο. "Αθλιότητες! "Ακους να μου δώση μόνον έκα-

τό χιλιάδες! Πρέπει να θάλω τα δυνάτα σου, αγάπη μου και

να μου τόν ήμερέψης.

— Νάξερεις σε τί κόπο με θάξεις, "Αλεξ! είπε ή Ριρή. "Εχω

τύψεις σχεδόν.

Ο "Αλεξ, ξαφνιάστηκε.

— Αυτό έλειψε τώρα, είπε,

νάχης και τύψεις. Διάβολε!

Τόν φύλακα άγγελου του πα-

λησταθερνιάρη θά κάνης;

Η Ριρή άπόρησε:

— "Ωστε το ζέρεις; ρώτησε.

— "Αν το ξέρω;... Μά για τόσο

άφελή με πήρες να πιστέψω

βλα σας τα παραμύθια για τα

πηγάδια και τα πετρέλαια;

— "Εστώ... αλλά μη ξεχνάς ότι ο ταθερνιάρης αυτός θά χορεύει

αύριο στα γονάτα του το γυιό σου.

— Αυτό δέν με συγκινεί καθόλου. Κι' αν θά τόν χορεύη το κέ-

φι του θά κάνη. Αυτό μούλειψε άλλωστε να χρυσώ εύνοια-

σύνη σ' όλους τους παππούδες που χορεύουν τα παιδιά μου στα

γόνυτά τους.

— Πόσο ρόδινα τα θλέπεις τα πράγματα! Και το σκάνδαλο;

Δέν σε φοβίζει το σκάνδαλο;

— Μην άνησυχείς, αγάπη μου, κανένας κίνδυνος δέν υπάρχει.

— Δέν άνησυχώ. "Εξ άλλου μίλησα με τη μητέρα μου για το

ζήτημα του παιδιού. Τι θά κάμω όμως με τόν άνδρα μου και

πρό πάντων με τόν γέρο αυτόν που μ' έχει αγαπήσει πρελά;

— Τό πράγμα είνε άπλούστατο. Στο γέρο θά χαρίσης ένα

έγγονάκι. Πολύ πιό σύντομα μάλιστα απ' ό,τι το περιμένει. "Ο-

σο για τόν άντρα σου; Δέν τόν έχω για κουτό. Του δώσαμε μια

γυναίκα που τούπεσε

και πολύ... μια προίκα

τραναγχή... μια έβρα

στη Βουλή. Το έτοιμά-

ζουμε μάλιστα τώρα

κι' ένα χαρτοφυλάκιο.

Και τί το ζήτημα έ-

μεις; Να δεχτή για δι-

κό του αυτό το παιδί.

Θά'ναι λοιπόν τέρας α-

γαριστίας αν δέν κλει-

ση κι' αυτός λίγο τα

μάτια του.

Τη στιγμή αυτή πα-

ρουσιάστηκε ο καμαρι-
έρης.

— "Η κυρία Λένα Δέρ-

σου, κυρία, είπε στη

Ριρή.

— "Η Ριρή τινάχτηκε ά-

πάνω θυμωμένη.

— Τής είπες πως είμαι έδω; ρώτησε.

— Δέν ήξερα πως δέν είσαστε έδω, κυρία, άπάντησε ο καμα-

ριέρης.

— Τι άνόητος, Θεέ μου, τι άνόητος! παρτυπήθηκε ή Ριρή ά-

πελπισμένα.

Και κατόπιν είπε στον καμαριέρη:

— "Οδήγησε την κυρία Δέρσου έδω.

Ο καμαριέρης έφυγε.

Ο "Αλεξ, κύτταξε τη Ριρή ξαφνιασμένος.

— "Εδώ θρίσκειται αυτή; τη ρώτησε, έννοώντας τη Λένα.

— "Εδώ, άπάντησε μηχανικά ή Ριρή.

Και συνέχισε σάν να μιλούσε στον εαυτό της:

— Τι αϊφνιδιάσμός! Ούτε γράμμα, ούτε τηλεγράφημα, ούτε

τηλεφώνημα... Μας πέφτει στη μέση ξαφνικά σάν κεραυνός.

Γύρισε κατόπιν στον "Αλεξ και του είπε σοβαρά.

— Κύτταξε ή'ν άρχισες μπροστά της τα συνθηματικά σου.

— "Ακουσε; Νά το ζέρης θά θυμώσω.

— Καλά, καλά, της άπάντησε ο "Αλεξ καθησυχάζοντας τη.

— "Αμέσως σχεδόν πρόθυμα και ή Λένα. Φορούσε ένα πρωτότυ-

πομα και ήταν δροσερή και φιγουράτη.

— Δέν είσαι μόνη σου, θλέτω, είπε στη Ριρή, ενώ φιλιόταν-

σαν.

Και κατόπιν γυρίζοντας στον "Αλεξ τόν ρώτησε:

— Τι γίνεσαι υιέ της άπωλείας;

Ο "Αλεξ, της φίλησε το χέρι χαμογελώντας γεμάτος ίκανο-

ποίηση.

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2424)

"Όταν όμως επιβιβάστηκαμε στα πλοία, είδαμε ότι ένα γκρι-
ζο τσιπανόσκυλλο του Παρνασσού μάς είχε παρακολουθήσει
ως αυτά, κολυμπώντας και γαυγίζοντας με άπόγνοια. Είδαμε
το δυστυχισμένο ζώο ότι θά πνιγόταν κι' ή καρδιά μας το συμ-
πόνεσε. Τό λυπήθηκε κι' ο ίδιος ο συνταγματάρχης μας, γιατί στο
τέλος παρά την άρχική διαταγή του μάς επέτρεψε να το πάρου-
με μαζί μας. Εύτυχώς, γιατί άλλοιώς θά πνιγόταν...

"Ετσι από ένα αρκετά έπιπονο ταξίδι πολλών ήμερών διά Εη-
ράς και θαλάσσης ξαναγυρίσαμε στο Βυρτσμπουργκ της Βαυ-
αρίας, όπου και στρατωνισθήκαμε στον παλιό στρατόναυ μας.
"Εκει μάς έγινε μεγαλοπρεπή υποδοχή άνωτέρα κάθε προσδο-
κίας από τους συγγενείς μας.

"Αλλοίμονο όμως, ή υποδοχή είχε και τη θλιβερή της όμη.
Γιατί πολλοί από τους συμπατριώτες μας το κάκου άναζητου-
σαν τους δικούς τους άνεμεσα στις τάξεις των στρατιωτών μας.
"Εκει μάς έβγαλε τον άπέναντι, τους άπαντούσαμε, σκύθοντας
τα κεφάλια μας:

— Πέθανε από έλονοσία... ή σκοτώθηκε στη Μάχη...

Τότε τα ξεφώνισα της χαράς των άλλων που είχαν ξαναβρεί
τους δικούς των, τα διέκοπταν οι λυγμοί των συγγενών έκείνων
που δέν ξαναγύριζαν.

Ο γέρον πατέρας μου ήρθε και με υποδέχθηκε στην είσοδο
της πόλεως. Καθώς με φιλούσε με λαχτάρα μου είπε ότι στον
έξωστη κάποιου σπιτιού του κεντρικού δρόμου από τόν όποιο
θά περνούσαμε θά έβλεπα τη μητέρα μου και την αδελφή μου.

Πράγματι σε λίγο είδα σ' έναν έξωστη τα άγαπημένα μου αλ-
τά πρόσωπα, τα χαίρετσα με το σπαθί μου. "Αλλά ή μητέρα
μου δέν με άναγνώρισε. Γιατί τό μουστάκι μου είχε μεγαλώσει
και ο έλληνικός ήλιος με είχε ψήσει. "Επί πλέον δέν είχα πα-
χνίει. Μόνον όταν κατασκηνώσαμε και ήρθε μαζί με τόν πα-
τέρα μου, τότε μ' άναγνώρισε και ρίχτηκε, κλαίγοντας, στην
αγκαλιά μου.

Αυτό το τέλος είχε ή καθόδός μας στην "Ελλάδα.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΟ ΜΕ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2441)

τεβάναιε το θοινό, είνε ότι θά'ναι αυτό το λουλούδι από τις συνθήκες
αυτά απαιτούνται για να είνε ή επιδοσία του πλήρη κι' άκατανόητη:
Εγώ το είδα, έγω τό έκομα και κανείς άνθρωπος με κακό μάτι δέν
πέρασε σίγουρα πριν από μάς από τό μέρος αυτό.

Ξαναβλέπω με την άνάμνησί μου τώρα την τραγική του ξενοδο-
γίου, όπου φτάσαμε άργά το βράδυ.

Στο τραπέζι, ή κοντινισιά Λάουρα θρόθηκε καθισμένη σχεδόν ά-
πεινη στον κόμπια Μπουτί. Για πρώτη φορά, δέν ζήτησε ν' άπο-
φύη το βλέμμα της Φανίαντα μάλιστα σάν να τό προσκαλή.

Ξαναβλέπω την περίεργη φωτογραφία αυτού του "Ιταλού με τό λε-
πτό μουστάκι και τα μαύρα μάτια. Ξαναβλέπω τα χείλη του που άνοι-
ξαν για να πουν με γλυκό έρωτικό τόνο:

— Κοντινισιά Λάουρα, ήμουν κι' έγω στο θοινό και σε είδα, δ-
ταν κάπνιζε το τσιγάρο με τα πέντε φύλλα που φέρνει την ευτυχία.

Ξαναβλέπω όλους τους συνδυασμένους όρθιους και την νέα ζωή, που
τη μετέφεραν λιποθυμισμένη στην χιάμαρή της.

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2447)

— "Ασχετα με τίς έπίποιες ή βασιλ' ές τόν έκδοκόν. Σ' αυτό
το γράμμα, που τό έλαβα άπάντη στη λίσση, μου γράφετε ότι θά έρχο-
σαστε στις δώδεκα και μισή. Είνε μια ή ώρα... Μά δέν πειράζει...
Με είδοκαίτε ότι έχετε να μου δώσετε πέντε γράμματα της λαλής
— "Απαιτεί, που έβλεπτον την ύποληψή της. Θανατίσαι! Είμαι σοφώτερος
να τ' άγοράσω...

— "Η άγνωστος άνοξε την τσάντα της κι' αντί να βγάλει από μέσα
τα γράμματα, έβγαλε ένα πιστόλι. "Επειτα, με τό άρπάζει το χέρι, το
καίει στο βέλο της.

Ο Μίλβερτον χλόμισε ξαφνικά κι' άρχισε να τρέμει.

— "Εοίς... "Εοίς... ψιθύρισε κατάπληκτος.

— Ναι, είμαι έγω, ή λαλή "Εβερουν, ένα από τα θήματα σου! τον
γρονάζει ή κυρία με τό μαύρο βέλο. Μ' έκανες να χωρίσω από τόν άν-
δρα μου και να έξαφανισθώ από τ' άριστοκρατικό σαλόνι... Τώρα ή-
δη ή σειρά μου να σ' εκδικηθώ! Μίλβερτον, είσαι ένα τέρας!

— "Εοίς... "Εοίς... ψιθύρισε κατάπληκτος.

Και κατόπιν γυρίζοντας στον "Αλεξ τόν ρώτησε:
— Τι γίνεσαι υιέ της άπωλείας;
Ο "Αλεξ, της φίλησε το χέρι χαμογελώντας γεμάτος ίκανο-

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2413)

άνθισμένο Μοναμπρανσύ.

Στις όχτ' άκριβώς, ή πόρτα του σαλονιού άνοιξε και παρουσιά-
στηκε ο Ροζέ.

— Εμπρός, τούς είπε, είσαστε έτοιμοι; Το αυτοκίνητο σας περιμέ-
νει... Εγώ θά περάσω μια στιγμή από τη Βουλή για να δώ αν θά ηη-
μισή άπόψε το νομοσχέδιο για τα Δημοσία Έργα και μιλιά τελ' ώσου
θά'ναι να σας βρώ στο Μοναμπρανσύ. Περιστό να με περιμένετε έδω
λέρα... Θά κάνετε ένα ώραίο περίπατο... "Εμπρός!... "Εμπρός!... Μόνο
που δέν έπιστεύομαι τό ήμόνι στην "Οδέττη... Είνε θ' άτρελά! Σε
παρακαλώ, Ραίνα, να δηγήσης εσύ τό αυτοκίνητο... Σύμφωνοι, ή; "Ω-
ρεθούλα λοιπόν στο "Αστρο Παγώνι του Μοναμπρανσύ!

Κι' έφυγε για να περάση από τη Βουλή.

"Από κείνη τη στιγμή δέν τις ξαναείδε πιά. Τις περίμενε ως τα με-
σάνυχτα στο "Αστρο Παγώνι. "Επειτα, άνήσυχος, έτρεξε στην άσπι-
ναμία για να μάθι μήπως τούς είχε συμβή τίποτε. Κι' έκει τότε τόν
πληροφόρησαν ότι ένα κίτρινο αυτοκίνητο, που έτρεξε με λιγγυή τα-
χύτητα, είχε πέσει στο Σηκουάνα. "Ενας χωροφυλάκας που περνούσε
τυχαία από τό μέρος που είχε γίνει τό δυστύχημα, είχα προσέξει ότι
στο τιμόνι καθόταν μια γυναίκα με μαύρα μαλλιά. Δίπλα της, μια ξαν-
θεία κοπέλλα γελούσε διάχαρη...

Ο Ροζέ, κατάπληκτος, σωριασθήκε σάν παραλόγος πάνω σε μια κα-
ρέκλα. Ποτέ του δέν θά μπορούσε να φαντασθί πως θά ήταν τόσο
σκληρή ή έκδίκησης της Ραίνας.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2446)

σα και χάθηκε κοντά στη φωτιά. Κι' έτσι πέρασαν μερικές ήμέρες...
«Όταν θά πιάσουν οι Καναδοί άστυνομικοί, συλλογίζεσάν ο "Ανταίς,
θα τούς παραδώσω αυτόν τόν τυροδιδάκτη...»

Μά οι Καναδοί άστυνομικοί δέν περνούσαν, γιατί κυνηγούσαν, πάνω
στούς παγετώνες τό δολοφόνο ενός χρυσοθήρα. Ο χαμώνας ήταν ά-
γριος. Κι' ο κυνηγός δέν μπορούσε να βλώξη τόν ξένο. "Οστόσο τόν φο-
βόταν διαρκώς, γιατί ήταν βέβαιος ότι ο άγνωστος θά τόν δολοφονού-
σε μόλις εύρισκε την παραμικρή ευκαιρία, για να τόν κλέψη. Κρατού-
σε λοιπόν πάντα τό πιστόλι στο χέρι, παραμόνευε κάθε κίνησι τον και
δέν τού μιλούσε ποτέ. "Επίσης δέν τόν άφηνε να πάση ούτε ένα μα-
χαίρι του τραπέζιού και μια φορά που πήρε ο άγνωστος τό τσεκούρι
για να σκόση ξύλα για τό σπίτι, ο "Ανταίς τού έβριξε μια σφαίρα στα
πόδια για να τόν τρομοκρατήσει.

Κάθε νύχτα πάλι, τόν έδινε χειροπέδα σε μια καρέκλα, για να
μπορεί να κοιμηθί ήσυχος. Μά ή ζωή αυτή, άσχετα από λίγο, πείραζε
στιά νεύρα τόν κυνηγό των γουναριών. Κατάλαβανε πως θά τρελλαι-
νόταν. Τό ήλο είχε πάψει να δ' άγνωστος. Κι' ένα βράδυ που ο "Αν-
ταίς έτοιμάζονταν να τόν δέση πάλι σε μια καρέκλα, άντ'έξ την πόρτα
και χλόηκε μέσα στην χιονοθύελλα.

Ο κυνηγός έβγαλε σ' ένα παραμικρό γέλο κι' άπαιτούσε την πόρ-
τα του. Μά την νύχτα εκείνη δέν μπόρεσε να κοιμηθί. Συλλογίζεταν
την άγνοια του είχε έξαφανισθί μέσα στην νύχτα.

"Υστερ' από όχτ' ήμέρες, πέρασαν τέλει οι Καναδοί άστυνομικοί.

— Βοήθαυ, έδω στο κάτω από την καρέκλα σας έναν έλάνο, που
πήρανε από τό χιόνι! είπαν τού κυνηγού. Τόν έβγαλε. Ήταν ένας
ήσυχος και ήμνος έλάνος. Δέν είχε περάσει ποτέ τόν καπνό... Μά
σταμάτησε άτιμος... "Επεσε, μια ώρα μακριά από την καρέκλα σας.

Ο Κίλιντ "Ανταίς δέν είχε τίποτε. Από εκείνη την ήμερα άνω
έγινε άκατάστατος. Πένε διαρκώς ούσιον για να ξεγλήσει τις τύψεις του...
Είχε άφήσει έναν ήμισυ άνδρωτο να πεθάνει...

ΠΡΟΣ ΜΠΡΕΝΤΙΚΕ

Ο Σέρλοκ Χόλμς έγινε τότε από τόν χαμώνα μας, έτρεξε κοντά
στην πόρτα, την κλείωσε και μ' ένα πύγμα έπέρασε πάνω από τό
πτώμα τού Μίλβερτον κι' άντ'έξ το χαμωακιό του. "Υστερ' άρ-
πάξε δυό γράμματα θροσκόνοντας έκει μέσα και τό έβριξε σάν φω-
τιά. "Όταν έβγαλε και τό τελευταίο χαμωακιό, έβρισε τό φως και πού
μόνο έβλεπε...

— "Οχόου, Ουάτσον! Θά βγάμε από τόν κοιτόνα...

Οι έπηρετές που είχαν έπινησί από τους παραβολακούς, παρτο-
βούσαν ν' άνοίξουν την πόρτα του γραφείου. "Εμείς, άνοίξαμε τό κα-
τάθυρο του κοιτόνα, τριόψαμε στον κίρνο και περάσαμε και τα κάγ-
κλα δίχως να μάς δ' ή κανείς. "Εκει τότε, στο δρόμο, πήραμε κι' ο-
δ' ένα μα θάβητα άγαστα. Τι παράξενη περιπέτεια...

— "Αγαπήτε Ουάτσον, που έπε τότε ο Σέρλοκ Χόλμς, είμαι πάρα
πολύ ευχαριστημένος από τό τέλος που δόθηκε σ' αυτόν την ιστορία...

— Κι' έγω, τού άπάντησα χαμογελώντας.

Και συνεχίσαμε σιωπηλά τό δρόμο μας μέσα στην νύχτα.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αδοσίματος υπερτίμησης των παρά των Υποπαρακτορικών απαγορεύεται.

Η υπό των αναγκαστών μας αποσταλλομένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιοματός κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπόψη.

Πολλοί αναγνώστες των επαρχιών μας ρωτούν πως θα μπορούσαν να αποκτήσουν τα διθλία των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τα όποια δεν ε-
πρόλαβαν να προμηθευθούν. Τους απαντάμεν ότι υπάρχουν δύο τρόποι: "Η να μάς στείλουν τα δελτία των και 8 δραχμάς δι' έκαστον διθλίον και να τους τα στείλουμε ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγέλναν εις το υποπαρακτορικών των εφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τα αποκτή-
σουν ασφαλώς.

Θ. Ζ. Τ. Φ. Ο. Υ. Λ. Η. Ν. Πόρον.— Μας γράφετε στην επιστολή σας:

«Αγαπητό «Μπουκέτο»,

Αποστέλλω τα κάτωθι έξι μετρητά τετράστιχα, εις τα όποια εκφράζω αλληγορικώς έναν πόθον, που θα ήταν ευχάριστο πανόμοιον και ανάλο-
γο του προσορισμού μας, ή πραγματοποιηθείς του από της αρχής του Νέου Έτους κα' έντευθεν. Έλπίζω, αγαπητό «Μπουκέτο», υπό την αυστη-
ράν όμως πάντοτε κριτικήν των επανόρων, να δημοσιευθή ή άδολος και άνιδιολογική αυτή καλλιτεχνική προσπάθειά μου.

Το ποιήμα σας δυστυχώς δεν είνε καθόλου καλό. Πολυλογία χωρίς έχνο ποι-
ήσεως. 'Ιδού:

ΤΗΣ ΒΑΡΚΑΣ Ο ΞΕΠΕΣΜΟΣ

Άργά, καλή βαρκούλα μας
στον κόσμο ξεκουσμένη
άργα βαδίζει κι' έρχεσαι
συνεπής και μαλαμένη!

Έσύ που γαλανόλευκα
λεμνάνει κολυμπούσες
μέσα σε τρόπια χροιά
έσύ που φτερογούσες!

Έσύ που δρόμους άνοιξες
στον κόσμο, διαλεγμένους
και πρώτη που τον έφερες
σε τόπους φωτισμένους!

Έσύ που θαυματουργήσες
σε χρόνια πονεμένα
και πρωτοπόρα έπλεγες
σε βάθη βορρακωμένα!

Έσύ που κι' αν σε σκέπαζε
το κύμα θολωμένο
κάτι νικήτρα έβγανες
σάν άτι άφρισμένο!

Έσύ, τώρα βαρκούλα μας
βαδίζοντας θλιμμένη
στο βάθος έρχεσαι άργά
μικρή και ξεπεσμένη!

Έσύ που δεν φοβήθηκες
πελάγια μαλασμένα
σαλεύεις τώρα που πατάς
νησιά γαληνεμένα!

Η λάμψη σου τρεμέ-
(σβήσαν
και πόθοι δοξασιμένοι
σ' έγκλωμο τραβήχτηκαν
θολοί και λασπομένοι!

Συληρά μέσα σου φάλασε
του πάθους ή κατάρ-
και της διχόνοιας τα νερά
σε σκέπασαν μ' άλμυρά.
Σε βράζουν ανθένηνη
τάρτες και τα κοπά σου
χωρίζοντας και σπάζουν
μαζί και τα πλευρά σου!

Ξέχασε βάρος κι' άφησε
τους χαμηλούς σκοπούς σου

Δέστα σελιτά και τρέψτε
εκεί πόθον και πρώτα
σχίσε τα πέλαγα γοργά
μ' άφροές σπινάρουσέ τα!
Έμπαφές και θραυπώσες
βαρκού! άγαπημένη
σε καρτερή ανθόσπαρη
αίγυπτο δι' έσχαμένη!

Και τώρα, άκούστε την συμβούλή μας. Μή γράφετε ποιήματα, διότι
μόνον, διαβάσετε και εις το μέλλον ξεναδοκιμάσετε.

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΝ. — Το ποιήμα σας «Στά χείλη» όχι τόσο καλό ή
ζυγός σείς έχετε γράψει καλύτερους στίχους. Και γι' αυτό άκριβός το συμ-
σιεύουμε δώ.

ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Και τώρ' άπ' έτι άγάπησα
και λαχταρώ άκόμα.
Πίζω στα χείλη της χαράς
και στην ψυχή γαλήνη
κι' ούτε μιά έλπίδα μάντισσα
δεν έχει πιά άπομείνει.

Κι' ένα τραγούδι άπόλαστο
στο μυρωμένο στόμα
άπ' την ψυχή ανασταίνεται
και φέει και τρεμοσβίνει,
άπέλειωτη και ή προσειχτή
στα χείλη έχει άπομείνει.

Σ. ΚΕΥΩ ΕΜΜ. ΚΑΝΕΤΑΚΗ. — Το πεζοτράγουδά σας «Στά Μάτια της
γ' απης μου», όχι έπιτυχμένο. Κοινό πολύ και ατηλεγραφικό σύνταμα.

Δωρήσατε όμορφιά

Χαρίζεται λοιπόν ή όμορφια. Γιατί όχι. Είναι
κρυμμένη σε κάθε φιαλίδιο της Λοσιόν προσώ-
που Scherk. • Η Λοσιόν προσώπου Scherk όχι
μόνον προστατεύει την όμορφιά αλλά κάνει το δέρμα
ελαστικό, το καθαρίζει και το δυναμώνει. Εισδύει βαθιά
στούς πόρους, εξαλείφει τα μπιμπικία, ζωογονεί την κυκλο-
φορία του αίματος και ενισχύει τους ιστούς του δέρματος.
Δωρήσατε επ' ευκαιρία του Νέου Έτους ένα φιαλίδιο της Λοσιόν
προσώπου Scherk. Χαρίζετε την χαρά για πολλές εβδομάδες!
• Φιαλίδιον τσάντας Δρχ. 35.- • Μεγαλύτερα των Δρχ. 55.-, 90.- και 175.-
Διαρκής παρακαταθήκη: Π. Ι. Μαγκριώτης, Έρμου - Νίκης 10, Αθήναι. Τηλ. 25739

Scherk
Face
Lotion

Είνε τ'ά ώρα τ'α-ωαιχνιδία
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ: ΕΡΜΟΥ 74-ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΣΤΑΔΙΟΥ
45

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΛΕΩΦ. ΜΙΑΟΥΛΗ 40

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΟΙΚΙΑΚΩΝ - ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΩΝ - ΜΑΓΕΙΡΙΚΩΝ - ΣΚΕΥΩΝ

ΥΑΛΙΚΑ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ
ΠΟΡΣΕΛΑΝΑ
ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ
ΑΛΟΥΜΙΝΙΑ
ΕΜΑΓΙΕ

Αποκλειστική Αντιπροσωπεία
δίσκων γραμμοφώνων
ΟΔΕΩΝ

πλουσιώτερα
συλλογή των
τελευταίων
μοντέλων
γραμμοφώνων
από
Δρ. 900 και άνω

ΟΤΙ ΝΕΟΝ ΕΙΣ ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΑΣ
ΛΑΜΠΑΣ - ΠΟΛΥΦΩΤΑ
ΜΠΙΜΠΕΛΟ - ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ MINERVA
CAPTAIN - LORENS
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ

Θ. ΜΟΥΡΙΑΔΗΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 4^Α

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Αθηνών-Πειραιώς προς
εύκολίαν του κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡ ΡΤΗΜΑΤΑ :

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη καὶ Καλλιδρομίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ. & ΣΕΚ.
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδ. Πειραιῶς 79 (πλησίον λαχαναγορᾶς)
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Ὁδὸς Ὀμήρου 16. παρὰ τὴν Ἀγ. Τριάδα.
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαρῶν.
Νέας Κοκκινιάς Ἀντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλασσόμενοι μετὰ τὸ πλησιέστερον συνδικακὸν πα-
ράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς
μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
LES JOLIS CHAPEAUX
I. Π. ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ

Διαρκὲς καὶ πλουσι-
τὴ συλλογὴ Νέων Μοδῶν
προερχομένων ἐκ τῶν κα-
λυτέρων ὁίκων Παρισιῶν
Μιλάνου καὶ Βιέννης.

ΔΕΚΟΜΕΘΑ ΠΑΡΑΤΕΛΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ 11Α

ΚΟΥΚΛΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ
LUXE ΔΙΑ ΣΑΛΟΝΙΑ
ΜΑΝΤΗΛΟΘΗΚΕΣ
ΝΥΚΤΟΘΗΚΕΣ
ΜΑΞΙΛΑΡΑΚΙΑ

ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας). Τηλέφ. 21591

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ
SMART

Ἐνα κουτί
FIXATIF ANTIRELLICULAIRE
Ἰδεῶδες διὰ τὰ μαλλιά. Χωρὶς συγκόλλησιν τῆς κόμης δια-
ρεῖ τέλειον κτένισμα, δίδει φυσικὴ λάμψιν, καταστρέφει τὴν πι-
ρίαν, τελείως ἀπηλλαγμένη λιπαρῶν οὐσιῶν.
Πωλεῖται: Πανελληνίως Ἀγορὰ Φαρμακείων Μυρτιάς, Ρ. Χρη-
στοῦ, Μπακάκου, Βυζᾶ, Α. Χρήστου, Καταστήματα Γ. Πάπου
καὶ Σία, Λήθα.
Γεν. Ἀντιπρ. Κ. Συγγρός καὶ Ε. Ἀντωνιάδης Καρπενησίου 22

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
I. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ
ΜΟΝΤΕΛΛΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν Λιλιῆς

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΟΛΥΜΙΚ ΚΑΙ ΝΤΟΡΜΕΪ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Τὰ
παιδιάμα σας

ἐὰν θέλετε νὰ ἔχουν πάντοτε
ώραία μαλλιά, πρέπει νὰ τὰ
λούετε μιά φορά τὴν ἑβδομά-
δα μετὰ Σαμπουὰν TETE-NOIRE
(Tét-nouâr). Τὸ κάθε σαμπουὶν
περιέχει ἀλκαλικά ἀλατὰ τὰ ὁ-
ποῖα καταστρέφουν τὶς ρίζες

τῶν μαλλίων, ἐνῶ τὸ Σαμπουὰν TETE-NOIRE ἀπηλλαγμένο ἀπὸ
κάθε ἐπιβλαβὴ οὐσία τὰ διατηρεῖ ὑγιή, φρέσκα καὶ χωρὶς πι-
τυρίδα. Γιά ξανθὰ μαλλιά ζητήσατε τὸν εἰδικὸ φάκελλο μετὰ τὴν
ἐπιγραφὴν Shamprodor-TETE-NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει
συμβουλὲς καὶ ὁδηγίαις ἐλληνιστί).

SHAMPRODOR SHAMPO SAN
Γιὰ ξανθὰ Γιὰ σκούρα
TETE-NOIRE
avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΠΟΣ. ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739
ΔΑΜΑ

ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΕΜΙΕ DE BEAUTE
Mme KETTY, εἰς τὴν τελευ-
ταίαν Διεθνή Ἐκθεσὶν τῶν
Παρισίων (τῆς Ἐφημε-
ριδῆς Ὑγιεινῆς) ἐβρα-
βεύθησαν καὶ πάλιν, διὰ
Χρυσῶν Μεταλλίων καὶ ἐ-
κρίθησαν συγχρόνως, με-
ταξὺ τῶν ἄλλων, ὡς Ἀ-
συναγώνιστος (hors concours)
ἡ εἰς τὴν ἀγνότητά
των. Ἀθῆναι. Ἑρμού 35
Τηλέφ. 22-088.

Κάλτσες — κυλόττες — Γάντια — Τσάντες
Κασκορά — Κομβία — Ἀγκράφ — Ἀνθη
καὶ ὅλα τὰ ψιλικά σας.

"ΣΤΟ ΡΕΚΟΡ,"
ΔΗΜ. ΚΟΡΑΚΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 16 ΤΗΛ. 21595

ΟΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ
ΚΑΜΠΑΡΙΝΕΣ
ΠΑΛΤΑ
ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

ΓΡΑΒΑΤΤΕΣ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ
Κ.Α.Π.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
ΔΙΣΚΟΙ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ
ΓΑΜΒΕΤΤΑ 12

ΝΙΚ. ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ

ΔΩΓΩ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ
ΜΕ ΓΑΛΛΙΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ-
ΚΑΙ ΕΚΠΟΤΕΙΣ
1500 — 2500

Σὲ ὅλα τὰ εἶδη Κρύσταλλα,
Μαχαιροπήρουνα, Σερβίς Κρυ-
στάλλινά, Ἐπάρτυρα εἶδη,
γιά δωρά, Γάμους καὶ ἐορ-
τάς.

Λ. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΥΓΙΟΝΟΝ

Κάθε προϊόν του οίκου
GEORGE
Χαρίζει υγεία, δροσιά και ωμορφιά. Δορίζοντες μια κρέμα ή μια πούδρα
GEORGE

προξενείτε χαρά διαρκή στο πρόσωπο διά το οποίο ενδιαφέρεσθε.

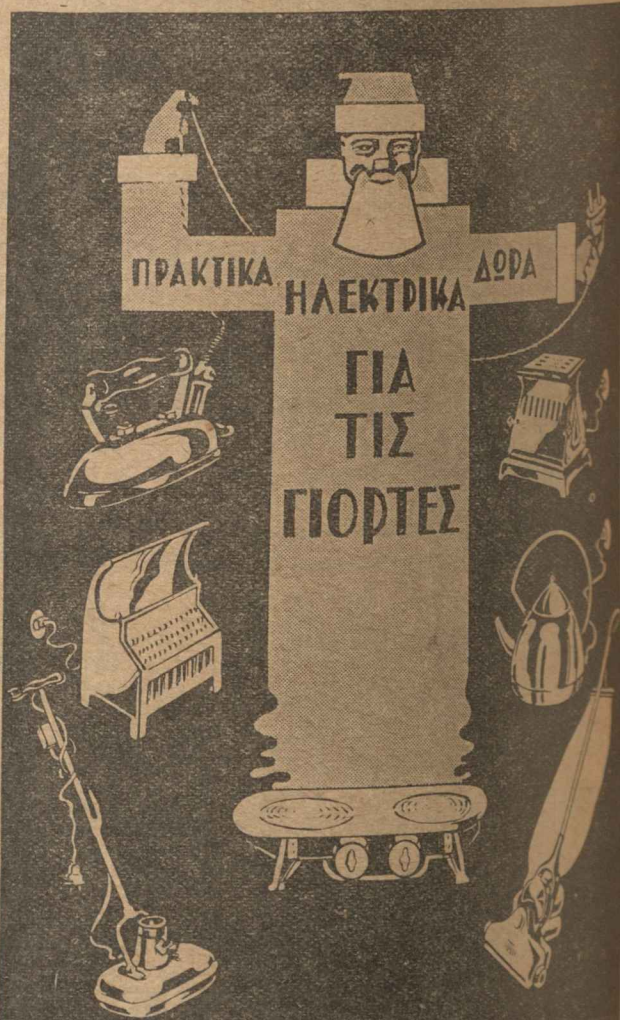
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20918

VANISHING CREAM - COLD CREAM LEMON CREAM DE
JOHN'S

Είνε τα καλλυντικά, τα όποια χάρις στην απά-
ράμιλλη ποιότητά των, χρησιμοποιούνται αποκλει-
στικώς από όλες τις κυρίες και δεσποινίδες που
ένδιαφέρονται πραγματικά για την ωμορφιά των.
Πωλούνται σε όλα τα καλά μυροπωλεία, φαρ-
μακεία και στα μεγαλύτερα έμπορικά καταστήματα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΡΜΟΥ 4 ΓΟΝΙΑ
» ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-ΒΟΥΛΗΣ ΓΟΝΙΑ
Λονδίνο, Αλεξάνδρεια, Κάιρο,
Παρίσι, Λειψία

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΠ
ΣΤΑΔΙΟΥ 4

Εκπληκτική ανακάλυψις
Θραιοίηλος 'επι μέρους ενός ιατροῦ
Διαβάσατε κάτωθι πῶς γυναῖκες 50 ἐτῶν εἴμ-
πορουν νὰ φαί-
νωνται μόνον 30

Ο καθηγητής Dr Stejskal τοῦ Πα-
νεπιστημίου τῆς Βιέννης κατέπληξε
τὸν κόσμον ἀναγγέλλων μίαν κα-
ταπληκτικὴν ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία
ἐξασφαλίζει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τὴν
νεότητά της. Τὸ προϊόν αὐτὸ ὀνο-
μαζόμενον «Biocel» εἶνε ἕνα θαυ-
μάσιον ἐκχύλισμα, πάρα πολὺ συμ-
πεκτικωμένον, προερχόμενον ἀπὸ
τὴν ζάα. Χρησιμοποιήθεν ἀπὸ τὸν
καθηγητὴν Dr Stejskal διὰ τὰς δο-
κιμὰς διατροφῆς τῆς ἐπιδερμίδος
ἐπὶ γυναικῶν 55 — 72 ἐτῶν αἱ ρυ-
τίδες ἐξηλείφθησαν τελείως ἐντὸς
6 ἐβδομάδων. (Ἰδε τὴν σχετικὴν ἐκ-
θεσιν εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐφημερίδα
τῆς Βιέννης). Τὸ ἀποκλειστικὸν δι-
καιοῦμα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐν
λόγῳ ἀνακαλύψεως ἠγοράσθη πα-
ρὰ τοῦ Τοκαλὸν καὶ τὸ «Biocel» εἶνε τῶρα συν-
δυασμένον μὲ ἄλλα στοιχεῖα, τὰ ὁποία τρέφουν
τὴν ἐπιδερμίδα, εἰς τὴν Κρέμα Τοκαλὸν, τροφήν
διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κατὰ τὴν εἰδι-
κτὴν συνταγὴν τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejskal. Χάρις
εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῆς μίᾳ γηραιᾶ καὶ μαρυ-

μένη ἐπιδερμὶς δύναται εὐκόλως νὰ ἐξανειώσῃ.
Αἱ ρυτίδες ἐξαλείφονται καὶ οἱ περμένοι μῦς τοῦ
προσώπου τονοῦνται καὶ σφίγγονται.
Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, ὁδὸς Πραξιτέ-
λους 42, Ἀθήναι.

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΦΘΑΣΕΙ!...
ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα βάλσατε μόναι
σας τὰ περσινὰ σας φορέματα μὲ τὰς
ιδεώδεις Γερμανικὰς βαφὰς ARTI καὶ
θὰ γίνουν καινούργια καὶ μωδέρνα καὶ
οὐδέποτε θὰ διακρίνονται ὡς βαμμέ-
να. Δὲν εἶνε ρεκλάμα! εἶνε πραγ-
ματικότης. Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισ-
θῇτε. Αἱ βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβά-
ρουν οὔτε καὶ ἐπιφέρουν στὸ φόρεμα
τὴν παραμικρὰν φθοράν. Οὐδέποτε ὁ-
μιος νὰ δέχεσθε νὰ σας δίδουν βαφὰς
χρῶμα μὴ τὴν δικαιοσύνην, ὅτι καὶ αὐ-
τὰ εἶνε μάρκας ARTI διότι βαφαὶ
AKTI ὅλα δὲν ὑπάρχουν παρὰ μό-
νον εἰς πακετίδια μὲ τὴν μάρκα ARTI.
Πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἔμπο-
ρικ. Ἀντιπροσωπεῖα : Ἀθήναι — ὁ-
δὸς Λέκκα 21α Θεσσαλονίκη — ὁδὸς
Ερμού 16 —

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅπως πάντοτε σὲ κάθε ἐποχῇ, τὸ
Κ/μα ΑΚΡΟΠΟΛ σὰς παρουσιάζει τὰ
καλύτερα καὶ μοντέρνα ὑφάσματα ἐστὶ
καὶ διὰ τὴν χειμερινὴν αἰζὼν παρέλαβε
μεγάλαν ποσότητα καὶ πωλεῖ μὲ μεγά-
λως ἐκπτώσεις.

Ἡ τοι:
ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Φορέματα Σκουτσέζικα Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ > 50
Φορέματα Μπουκλέ > 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ. > 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΟΦΩΡΙΩΝ
Παλὰ Σπορ διπλόφωρα Δρ. 70
Παλὰ Σπορ μπλανζέ > 100
Παλὰ Σπορ σκουτσέζικα > 120
Παλὰ Σπορ χιονέ > 130
Παλὰ Σπορ ἔξωτρο > 150

ΠΑΛΑΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ
Παλὰ Τουαλέττας σκέτα Δρ. 140
Παλὰ Τουαλέττας μπουκλέ > 160
Παλὰ Τουαλέττας κλοκέ > 180
Παλὰ Τουαλέττας κρηλὸ > 200
Παλὰ Τουαλέττας Νιρά > 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξοῦ
εἰς πλοσίαν συλλογὴν καθὼς καὶ με-
γάλην ποσότητα εἰς λευκὰ διὰ Νυφικὰς
Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ (Τιμαὶ Ἐργο-
στασίῳ). Κάλτσα μεταξοῦ ἀπὸ δρ.
58 — 65 — 80 — 90 — 100 — 120. Ἰδιαίτερος
σὰς συνιστοῦμεν τὴν λεπτὴν καὶ στερεὰν
μεταξοτὴν κάλτσα ALMA τῶν 195 μὲ
δρ. 150 τῆς ὁποίας εἰσὶν ἑνικοὶ Ἀν-
τιπροσώποι.

Ἐπίσης Κάλτσες βαμβακερῆς ἀπὸ δρ.
23 — 25 — 40 — 50 — κτλ. Πρὸς τὸ συμφέ-
ρον σας ἐπισκευήτε τὴν Ἐκθεσὶν μας.
Προσοχὴ ἀκριβὴ διεκδικοῦνται μὲς βλέπε
Κ/μα ΑΚΡΟΠΟΛ Ἐρμού 18Α

ΒΛΑΜΜΕΝΑ γυναικεία
ΠΡΟΣΩΠΑ προσκαλοῦνται

νὰ περάσουν ἕως τὰς 10 Ἰανουα-
ρίου 1936 ἀπὸ τῆς ΚΕΛΕΝ
Ῥόμης 24 νὰ γνωρισθῶν μὲ μίαν
εἰλικρινὴ τοῦς φίλη

CREME "LIDA"

PITTSBURGH-STAMBOUL-MADRID-ROME-LYON-ALGER-NAPLES-ZURICH
LA HAVANE-PITTSBURGH-MONTE CARLO-STUTTGART-STRASBOURG-
DRESDE-BRNO-PARIS-LONDON-CHICAGO-NEW YORK-ATHENES-SHEFFI
AARHUS-BERNE-AMSTERDAM-BRUXELLES-STOCKHOLM-VALENCIA-ELD
MANNHEIM-NAPLES-ZURICH-NEWCASTLE-OSLO-ANKARA-MARSEILLE-O
BERLIN-MILAN-VENISE-TRIESTE-CANNES-BOULEVARD-ALEXANDRIE-DRESDE
LE CAIRE-FRANKFORT-VERONE-HELMSTADT-MADRID-ROME-CARL
GENEVE-HAARLEM-RIO DE JANEIRO-LONDON-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
MANCHESTER-SHEFFIELD-PITTSBURGH-STAMBOUL-BUDAPES
MARSEILLE-BRNO-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
VENISE-TRIESTE-CANNES-BOULEVARD-ALEXANDRIE-DRESDE
FRANKFORT-VERONE-HELMSTADT-MADRID-ROME-CARL
CAN-GENEVE-HAARLEM-RIO DE JANEIRO-LONDON-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
BERL-MAN-VERONE-HELMSTADT-MADRID-ROME-CARL
LE CA-GENEVE-HAARLEM-RIO DE JANEIRO-LONDON-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
STOCKH-MARSEILLE-BRNO-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
BRUXEL-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
CHICAGO-MAN-VERONE-HELMSTADT-MADRID-ROME-CARL
DRESDE-BR-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
AARHUS-BER-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
MANNHEIM-N-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
RIO DE JANEIRO-LONDON-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
VERONE-STAMBOUL-MADRID-ROME-BUDAPES-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
HAARLEM-MILAN-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
SHEFFIELD-BRNO-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
MADRID-ROME-BUDAPES-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
LYON-ALGER-LONDON-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
MONTE CARLO-PARIS-LONDON-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
PITTSBURGH-OSLO-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
LA HAVANE-STUTTGART-AMSTERDAM-ALGER-BERNE-VALENCIA-AMSTERDAM-ALGER-BERNE
MONADIKE DIATHEN
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

Ναί, ναι
οζού...

ΝΤΙΝΟΥ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ

ΠΟΥΔΡΑ
ΣΕΡ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ε. Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48Α

ΑΘΗΝΑΙ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Τὸ γαλβανικὸν δακτυλίδι θεραπεύει τοὺς ρευματισμούς, ισχυαλγίαν, δύπνιαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα καὶ ὅλας τὰς νευρικοῦς διαταραχὰς τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π. χ. ἐξανθήματα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος, περιπλοκάς διαφόρων βαρεῖς ὀφθαλμούς καὶ γενικὴν ἀτανίαν προερχομένην ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος.

ὡς νὰ χρησιμοποιεῖται εἰς οἰανδήποτε χεῖρα ἢ δακτύλου. Τὸ μυστικὸν τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητος τοῦ γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συγκρίνεται εἰς τὸν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΝ, τὸν μεγάλον ἐκ τῆς φύσεως.

Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλ. ἡ ἀξία του (Δρχ. 300-) ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐὰν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δὲν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Ἀθήναι). Τηλέφωνον 23-273. — ἀποστέλλοντες τὸ μὲτρον τοῦ δακτύλου σας.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Ἐξεδόθη εἰς τὴν ἑκδοσὶν συμπληρωθεῖσα μὲ πλείστας νέας συνταγὰς Μαγειρικῆς καὶ Ζαχαροπλαστικῆς, καὶ πλουτισθεῖσα μὲ πληθώραν χρωματιστῶν πινάκων καὶ νέων εἰκόνων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα πολυτελῶς δεμένη δρχ. 180.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, πατρὸς

“Ο ΠΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ”